

ENSCHDEDE. 22nd. March 1929

TWENTE CUP

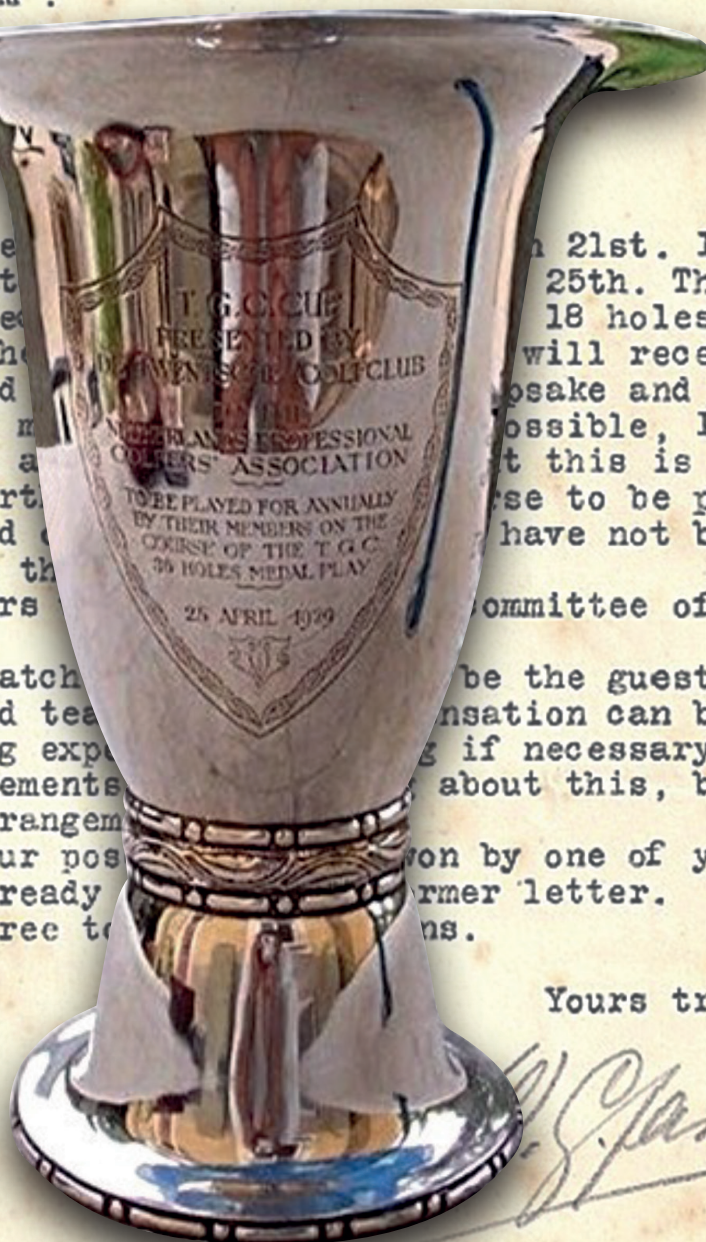
Mr. Douglas Monk,

H i l v e r s u m .

Dear Mr.Monk,

With re
confirm that the mat
and that 36 holes Med
morning and 18 in the
cup for one year and
up will get a small m
to also get a small a
and we cannot go furt
St.Andrews rules and
altered and will be th
The draw for partners
T.G.C.

On the day of the match
T.G.C. for lunch and tea
by us for travelling exp
you can make arrangements
goes outside our arrangem
The cup to remain our pos
times in all, as already
I trust that you agree to

on 21st. I now
25th. Thursday
18 holes in the
will receive the
posake and the runner
ossible, I will try
t this is not sure
se to be played
have not been

ommittee of the

be the guests of the
nsation can be given
g if necessary. Perhaps
about this, but it

on by one of you for 5
rmer letter.
ns.

Yours truly,

T.G.C. CUP PRESENTED BY DE TWENTSCHE GOLFCLUB
TO THE NETHERLANDS PROFESSIONAL GOLFERS' ASSOCIATION
TO BE PLAYED FOR ANNUALLY BY THEIR MEMBERS ON THE
COURSE OF THE T.G.C. 36 HOLES MEDAL PLAY
25 APRIL 1929

PUTTER
SPECIAL EDITION

Twentsche Golfclub
est. 1926

Twentsche Golfclub
Est. 1926

STER-SPONSOREN

Twentsche Golf Club

Secretariaat:

Almelosestraat 17
7495 TG Ambt Delden
tel. 074-3841167
fax 074-3841067

e-mail: info@twentschegolfclub.nl
website: www.twentschegolfclub.nl

Openingstijden en accommodaties

Clubhuis, hal en kleedkamers open:
vanaf 8.00 uur tot donker.
Buffet van 9.00 uur
(maandag tot 10.00 uur)
tot 1 uur na donker.

Karrenloods open van:
8.00 uur tot donker.

Drivingrange:
Maandag t/m vrijdag van
8.00 tot 19.30 uur.
Zaterdag en zondag van
8.00 tot 17.00 uur.

Horeca The Eagle:
Jan Braakhuis: 074-3841691

Professionals:
Wiljan van Mook 06-53460716
Andrew Allen 06-53519396

Opzeggingen en wijzigingen van het lidmaatschap dienen schriftelijk aan het secretariaat bekend gemaakt te worden voor 1 december voorafgaand aan het nieuwe verenigingsjaar. De jaarlijkse bijdrage blijft geheel verschuldigd, indien het lidmaatschap in de loop van een verenigingsjaar wordt opgezegd, gewijzigd of eindigt.

IT IS BETTER TO TRAVEL HOPEFULLY THAN TO ARRIVE

(Gerard de Wit, voormalig pro op de Haagsche, op de Hilversumsche en op de Noordwijkse, over de vele duizenden uren die hij oefende)

In een speciaal nummer over de (historie van de) Twente Cup is het wellicht passend om het voorwoord van de redactie te beginnen met bovenstaand citaat, toegeschreven aan Gerard de Wit (1918-1988), de man die wel 'de Abe Lenstra van de golfwereld' werd genoemd.

Liefst elf maal namelijk won De Wit de Twente Cup, waarvan één keer driemaal achter elkaar en één keer viermaal op rij. En als hij niet eerste werd, dan kon hij toch vaak bogen op een hoge eindklassering. Ook heeft niemand ooit op de oude Twentsche tijdens de Twente Cup slechts 133 slagen nodig gehad voor 36 holes: in 1954 legde hij zijn vier rondjes af in 33-32-34-34. En in 1968, het jaar waarin hij zijn laatste Twente Cup zou winnen, vestigde hij, zojuist vijftig geworden, *en passant* nog een nieuw baanrecord: 67 (33-34). Maar misschien was dat ook niet zo'n zware opgave voor een golfer die in datzelfde decennium driemaal aan de Masters in Augusta had meegedaan, en voor iemand die ooit op Wentworth finishte met vijf drieën op de kaart: één par, twee birdies en twee eagles.

Dagblad *De Telegraaf* noemde hem in 1998, dit ter gelegenheid van de 79e editie van het Dutch Open, een toernooi dat De Wit verrassend genoeg nimmer wist te winnen, 'de grootste Nederlandse golfer aller tijden'.

Het citaat hierboven is daarnaast zo aansprekend omdat het appelleert aan de bijna niet te omschrijven essentie van golf.

Het is goed om van een ogenschijnlijk volleerd (oefen)meester als Gerard de Wit te mogen horen dat we maar beter onderweg kunnen zijn in de vaak zo moeizame beoefening van het golfspel.

Wij als redactie zijn blij dat we onze oude club, de negende van Nederland, maar in het bijzonder de vele hoofdrolspelers tijdens de diverse Twente Cups, in dit nummer de aandacht kunnen geven die zij verdienen.

In dit nummer gaat alle aandacht dus uit naar de Twente Cup, het oudste sportieve evenement dat bestuur en leden van de TGC koesteren en dat betrokkenen elk jaar opnieuw met heel veel toewijding en gepaste trots helpen organiseren.

We willen dit voorwoord ook eindigen met Gerard de Wit, nu met een advies van hem als teaching pro. Tegen diegene, die wou weten, hoe goed hij wel zou worden, placht hij te zeggen:

**HET IS NIET BELANGRIJK HOE GOED U WEL WORDT,
HET IS BELANGRIJKER HOEVEEL PLEZIER U ER AAN BELEEF!**

Marcel Kienhuis mfskienhuis@gmail.com

Arie Kuiper strastera@hotmail.com

Ko Meerwaldt jaheme46@hotmail.com

De volgende Putter verschijnt in november. Copy inleveren voor 1 oktober 2018!

BIJZONDER WOORD VAN DANK

Een bijzonder woord van dank is in dit speciale nummer op z'n plaats voor onze leden Pius Muskens en Marinus Snijder, *bien étonnés de se trouver ensemble* misschien.

Als voormalig secretaris van deze club was het Marinus die in 2013 opdracht gaf ons waardevolle archief op een professionele wijze te laten archiveren door Henk Beijers; het werd daardoor zeer toegankelijk. *Chapeau*.

Pius komt als ongekroonde 'huisarchivaris' de zeer grote verdienste toe dat hij voor het NGF heel veel belangrijke collecties, denk onder meer aan golfperiodieken, heeft gedigitaliseerd.

Het Maandblad Golf bijvoorbeeld, dat tussen 1937 en 1991 verscheen, werd (wordt) zo een groot *mer à boire* voor de liefhebber van de ontwikkelingen in de golfwereld.

Ook heeft hij duizenden documenten en talrijke foto's uit ons eigen archief gedigitaliseerd.

Daarnaast kun je altijd een beroep doen op zijn grote kennis van de golfsport.

Zonder de diverse inspanningen van Marinus en Pius zou het maken van een nummer als dit over de Twente Cup niet alleen (nog) veel tijdrovender zijn geweest, maar ook bijna ondoenlijk.

VAN HET BESTUUR

In 2019 zal het precies negentig jaar geleden zijn dat in Hengelo op de oude Twentsche voor het eerst door golfprofessionals werd gespeeld om de inmiddels 'roemruchte' Twente Cup; niet toevallig troffen we op de (oude) site van PGA-Holland deze krachtige en fraaie kwalificatie aan, want (de) PGA-Holland is al vele jaren de huidige organisator ervan.

Sinds 2010 ontvangt de winnende pro vaak de laatste *wildcard* voor het KLM-Open.

'Vijf Twente Cup-winnaars verschenen, bij elkaar opgeteld, achttien maal in *The Open*'

We zijn als bestuur verheugd dat we onze leden en de huidige generatie professionals nu al een speciaal herdenkingsnummer kunnen aanbieden over die zogenoemde *Twentschen Beker*.

In deze bijzondere uitgave van ons clubblad DE PUTTER gaat de meeste aandacht bewust uit naar de vele, vaak markante, golfprofessionals die met grote regelmaat deelnamen en deelnemen aan deze bijzondere golfweekenden, op zoek naar eerste of naar nieuwe glorie, maar zeker ook op zoek naar een ontspannen sfeer en gezelligheid en zich verheugend op een weerzien van elkaar.

In dit nummer kan de lezer kennismaken met in het bijzonder diegenen onder hen die met hun scores in de baan geschiedenis

schreven. Met Joop Rühl dus. Met natuurlijk Gerard de Wit. Maar ook met Ruud Bos, met Joost Steenkamer en met Inder van Weerelt. En uiteraard met nog vele anderen.

Enkele winnaars van één of meer Twente Cups deden meerdere keren mee aan *The Open*. Jos van Dijk, Cyril Pennington, Martin Roesink, Jan Dorrestein en Joost Steenkamer verschenen, bij elkaar opgeteld, achttien maal in de Britse major aan de start. Cyril startte zelfs negen keer.

Cyril en Jan wisten ieder tweemaal de cut te halen. Martin lukte het één keer, maar hij moest zich na de derde ronde terugtrekken.

Drie andere winnaars van de Twente Cup wonnen ooit het Dutch Open: Jacob Oosterveer (2x), Dirk Oosterveer en Joop Rühl.

En Gerard de Wit verscheen zelfs drie keer aan de start in The Masters. Maar leest u het allemaal zelf maar.

Met opzet is er in dit nummer ook belangstelling voor hen zonder wie zo'n evenement niet gehouden kon (kan) worden: voor de greenkeepers, voor de gerants en voor de tientallen leden die jaarlijks ondersteunend waren (zijn).

Als bestuur van de TGC merken we tijdens zo'n Twente Cup-weekend in het bijzonder waarom we een vereniging zijn en waarom we dat willen blijven. En dat tradities binnen een oude club als de *Twentsche* beslist geen sta-in-de-weg hoeven te zijn op de onvermijdelijke route richting aanpassing en vernieuwing.

En hoewel er telkens na zoveel jaren een nieuwe hoofdsponsor moet worden gevonden, lijkt de Twente Cup nu al evenveel toekomst als verleden te hebben.

DECENNIALANG PASSIEVOL SCHRIJVEN OVER ANDERMANS PRESTATIES

De schrijvende golfjournalist vormde lange tijd, en soms nog wel, een onmisbare schakel tussen de vaak wekelijks prestaties van diverse golfers, zowel op nationaal als op internationaal niveau, en de schare golf liefhebbers en fans die graag op de hoogte gehouden wilden worden van de resultaten van hun 'helden'. Waar de kijker vandaag de dag via golfapps én op speciale golfzenders, rond de klok de verrichtingen van golfers wereldwijd kan volgen, kan gadeslaan, was men 'vroeger' aangewezen op een geschreven verslag. Hieronder staan we kort stil bij twee eminente Nederlandse vertegenwoordigers van dit journalisten-dom. Jo Brongers is de eerste pionier die we bespreken. Maar ook oud TGC-lid Jan Ebbing verdient zeer zeker te worden vermeld.

J.A. Brongers (1906-1954)

Bezielend redacteur van het Maandblad Golf

Samen met jonkheer mr. A. Calkoen van Limmen vormde J. (Jo) A. Brongers vele jaren het hart, zo niet de ziel, van de redactie van het in 1937 opgerichte *Maandblad Golf*. Het was feitelijk 'hun' blad, al was het tevens het zogeheten *Officieel orgaan van het Nederlandsch Golfcomité*. En het wilde oprecht voorzien in een grote behoefte. Tot die tijd had men zich moeten behelpen met korte berichten in de dagbladers en in *De Corinthian* en in *Revue der Sporten*, waarin de aandacht voor golf, en dat is te begrijpen, niet erg groot was.

'Golf in onze dagen is niet alleen gebaat met de aanleg van nieuwe banen, maar ook met een eigen tijdschrift'

Jo Brongers, 1937

In het eerste nummer dat in maart 1937 verscheen, schreef Brongers: *'en de redactie stelt zich ten doel haar abonné's datgene te bieden wat hen interesseert: uitslagen van wedstrijden, actuele foto's, behandeling van de theorie van het spel, up to date club-nieuws, etc. etc.'* Zijn aanleg voor het journalistieke métier had Brongers al in zijn H.B.S.-tijd in Haarlem gedemonstreerd, toen hij een tijdlang voetbalwedstrijden versloeg. Journalist in hart en nieren - géén golfer overigens en dat is toch opvallend - beseft hij, dat golf in zijn tijd niet slechts was gebaat met de aanleg van nieuwe banen, maar dat het daarnaast nodig was een eigen tijdschrift te hebben, dat op verantwoorde en waardige wijze kon bijdragen tot de verdere verbreiding van het golfspel in ons land. Dat was scherp gezien. Brongers en Calkoen van Limmen hamerden in de eerste jaargangen regelmatig op wat men zou kunnen noemen het opvoedkundige element van golf, met een knipoog uiteraard naar de jeugd. 'Golf heeft de Hollandsche jeugd nog niet erg gepakt. Onze jongens en meisjes missen blijkbaar het Britsche flegma dat noodig is om van het spel te gaan houden.'

In 1954 kwam Brongers, werkzaam voor de afdeling Pers en Publiciteit van de Bataafsche Petroleum Maatschappij (nu Koninklijke Shell), om bij een ongeluk met het KLM-

vliegtuig Triton in Ierland. De golfwereld rouwde om dit plotseling heengaan van een groot golfpionier.

In het archief van de TGC troffen we onderstaand briefje van Brongers aan, uit september 1940. Het was gericht aan de toenmalige secretaris van de TGC, Piet van Delden. Het is van een in onze ogen aandoenlijke vorm en inhoud, maar laat de lezer zelf oordelen.

J.B. Ebbing (1947-)

Begaafd (hoofd)redacteur van het Maandblad Golf

De nodige jaren later zou onze 'eigen' Jan Ebbing als hoofd-redacteur van het Maandblad Golf ook lange tijd (1971-1991) de drijvende kracht zijn achter deze zo leeswaardige golf-periodiek. Ebbing begon in 1962 met golf op de *Twentsche*, kreeg daar les van Cees Cramer en werd gegrepen door het golfspel. In zowel 1970 als in 1979 werd hij clubkampioen matchplay (Law Cup). Zijn handicap varieerde van 8 tot 4, waardoor ie ook aan nationale wedstrijden kon meedoen.

'De meeste golfers zijn enorm met zichzelf bezig en hebben nauwelijks enige belangstelling voor anderen'

Jan Ebbing, 1984

Als golfjournalist was het uitermate boeiend voor hem om vanaf 1975 de *golfboom* in eigen land en in Europa mee te maken. In de jaren '90 werd golf erg commercieel; met al die bedrijfsdagen leek het wel relatemarketing geworden, zo oordeelde hij, en hij stopte van de ene op de andere dag met golf. Oorzaak: oververzadiging. Zijn laatste rondje golf dateerde van augustus 2003. Sindsdien is hij nooit meer op een golfbaan geweest. Wel bleef hij nog lang (onder meer) golfcommentator bij Eurosport, want dat ging tenminste over golf als sport.

Iedere golfbaan heeft wel een hole waar je met knikkende knieën op de tee staat. Op de Twentsche is dat de 5e hole, nota bene een par-4 van slechts 247 meter. Je moest met een ijzer afslaan. Links is vervelende rough en rechts is out of bounds. Liep dat goed af dan was er de beek rond de green. Daar begon het al mee op de tee: 'Oh, die beek.' En bij de tweede ronde – de 14e – moest je nog een keer door die stress heen. Menig scorekaart werd op die hole geruïneerd. Het was ook de play-off hole als spelers gedeeld eerste waren geworden. Iedereen stond dan buiten op het terras toe te kijken, wat de stress nog eens extra verhoogde. En ja, leedvermaak als een bal in de beek verdween.

Hoewel hij zelf zegt niet zakelijk te zijn, was hij de eerste Nederlandse pro die verkleed als een reclamezuil aan de toernooien deelnam.

De meeste golfers zijn enorm met zichzelf bezig en hebben nauwelijks enige belangstelling voor anderen.

In het archief van de TGC troffen we nevenstaand briefje van Ebbingse aan, uit augustus 1980, naar inhoud en vorm eigenlijk soortgelijk aan dat van Jo Brongers veertig jaar eerder. Het was gericht aan de voorzitter van de wedstrijdcommissie, Chris Janssen.

Uitspraken van/over professionals gedaan rond de Twente Cup

Inder van Weerelt, GOLF.NL 3 september 2017

Chris van der Velde, de winnaar van
de Twente Cup in 2000, TC Tubantia
17 september 2001

DE HUIDIGE TWENTE CUP IS NIET DE EERSTE BEKER UIT 1929

Om de Twente Cup werd in 1929 voor het eerst gespeeld en de Twentsche Golfclub is altijd de gastheer geweest. Tot en met 1966 speelde men om wat de TGC-Cup werd genoemd. Een jaar later werd de trofee omgedoopt in Twente Cup.

De Twente Cup die de laatste jaren aan de winnaar wordt overhandigd, is niet de bijzondere eerste beker uit 1929 maar de vierde.

De eerste werd in 1929 gewonnen door Jos van Dijk van de *Utrechtse GC De Pan*. Van Dijk won de Cup weliswaar driemaal achter elkaar, maar de gewoonte om de Cup in dat geval als eigendom te mogen beschouwen, ontstond pas later.

Het was Joop Rühl van *De Kennemer* die de eerste Twente Cup in eigendom kreeg. Rühl had de edities van 1940, 1941 en van 1942 gewonnen (overigens toen nog pro op *De Rosendaelsche*) en toen hij in 1950 voor de vijfde keer won (ook in 1946 was hij de winnaar geweest), kreeg hij de Cup geschenken.

Zo was het destijds in 1929 ook bepaald en de oplettende lezer heeft hier zelfs op de omslag al een glimp van kunnen opvangen, toen hij/zij de brief van secretaris Willem Janssen aan Douglas Monk probeerde te lezen. Deze uiterst fraaie eerste Cup is nu nog in het bezit van een van de dochters van Joop Rühl.

Vanaf 1951 speelde men om de opvolger van de eerste Twente Cup, een tweede beker. Nadat deze driemaal achter elkaar door Gerard de Wit was gewonnen (in 1953, in 1954 en in 1955), werd die zijn eigendom.

Vanaf 1957 werd de derde beker ingezet en omdat Gerard de Wit opnieuw driemaal op rij won (in 1961, in 1962 en in 1963) moest om een vierde beker worden gespeeld vanaf 1964. Om die veel kleinere beker wordt sindsdien gespeeld. De weduwe van Gerard heeft de door haar man gewonnen bekens (twee en drie) na diens overlijden aan onze club aangeboden. Zij sieren daarom opnieuw onze prijzenkast.

De eerste TGC-Cup echter, werd en wordt gekoesterd door een van de dochters van Joop Rühl. Op een enkele uitzondering na heeft niemand van ons die eerste beker ooit kunnen zien. Ook de huidige professionals niet. Peter Baars (1940-2016) kreeg rond 2010 foto's hiervan aangeboden door Dolph Cox van *De Kennemer*.

Het blijkt een prachtige Cup zoals op het voorblad van deze *PUTTER* is te zien. Onze stiekeme hoop is dat hij nog ooit terug zal komen in onze prijzenkast. Overigens, ook de vierde beker werd drie keer achtereenvolgens gewonnen. Eerst door Martin Roesink (in 1965, in 1966 en in 1967), maar ook door onze 'eigen' Ruud Bos (in 1987, in 1988 en in 1989). Van schenken was echter geen sprake meer.

Blijkbaar werd afgestapt van de ontstane, kostbare gewoonte. En dan is er nog iets opvallends: recentere winnaars van de Twente Cup kregen soms toch nog de derde (Alan Saddington) danwel tweede beker (Dajs Bos) overhandigd en niet de vierde, veel kleinere, beker.

DOUGLAS MONK EN DE N.P.G.A.

Ere wie ere toekomt. Het verhaal over het ontstaan van de Twente Cup in 1929 begint met een markante Engelse golfprofessional. Met Douglas Monk.

Hieronder zetten we uiteen hoe deze Engelsman na de Eerste Wereldoorlog in de Nederlandse golfwereld, uit het niets, een serieuze start maakte met het behartigen van de belangen van golfprofessionals. Dat Monk daarbij de wind bepaald niet in de zeilen had, mag blijken uit volgend citaat, komend uit een aan hem gerichte brief van een bestuur van een 18-holes-baan; in deze brief werd bezwaar gemaakt tegen professional-wedstrijden aangezien 'deze goede spelers grote lappen grond uit de fairway plegen te slaan, in tegenstelling tot de leden die nog wel eens over de bal heen zwaaien'. De naam van de betreffende club laten we hier ongenoemd, doch momenteel worden er wél grote kampioenschappen verspeeld.

Douglas Monk (1900-1976) **bekwaam leermeester én zakenman**

Wat Walter Hagen ooit mogelijk maakte voor Amerikaanse tourprofessionals, dat maakte Douglas Monk mogelijk voor Nederlandse professionals. Deze uiterst lovende vergelijking ontleen we aan een recente beschouwing van de Schotse professional Iain Forrester, archivaris van PGA-Holland, over Monk. Zowel Hagen als Monk kunnen wegbereiders worden genoemd: beiden stonden in verschillende landen aan de wieg van de professionalisering van het beroep van pro.

Het nu volgende relaas over de zeer grote betekenis van Monk steunt op de bevindingen van genoemde Forrester. De beslissing

van de Engelse pionier Monk om in 1923 als PGA-professional naar Nederland te komen, zou grote gevolgen hebben voor het Nederlandse golf. Al vrij snel, in 1924, werd Monk betrokken bij de oprichting van de Nederlands Professional Golfers Associatie (NPGA, nu PGA Holland). Monk werd benoemd tot secretaris en was verantwoordelijk voor de onderhandelingen met alle golfclubs in Nederland en met het Nederlandse Golf Comité (voorloper van het NGF).

'Als prima zakenman stelde Douglas Monk voor dat de Twentsche een eigen jaarlijkse wedstrijd zou organiseren en zo was de Twente Cup geboren'

Hij kopieerde de statuten van de Britse PGA, en vroeg erkenning als associatie van de PGA, (die werd gegeven in 1928). In zijn functie bij de NPGA heeft Monk heel veel bereikt.

Het is niet bewezen maar wel waarschijnlijk dat het idee om een beroepsvereniging te vormen van hem kwam. Hij was in elk geval een van de zeven *founder members*. Een van zijn doelen was om meer wedstrijden te organiseren voor de NPGA-leden. De NGC had begin jaren 20 beloofd om een Nationaal Open Kampioenschap te creëren. Er gebeurde niets en Monk vond

Douglas Monk, initiatiefnemer van de N.P.G.A.

Bestuursleden en enkele professionals rond de Twente Cup (1938). Staand v.l.n.r.: Willem Stork, Ir. Wim Boom (voorzitter), Piet van Delden (secretaris/penningmeester), Henny Jordaan (lid van het TGC-bestuur), Wim van Dijk (Amsterdamse), William Ragless (Toxandria) en Nico Stoop (Sallandsche); zittend: D.H. Maurick (amateur), Piet Witte (De Dommel), Douglas Monk (Hilversumsche), Bertus Lagcher (Twentsche) en Jos van Dijk (De Pan).

dat het tijd was om er zelf iets aan te doen. Hij vond de Harlequin Golf Company bereid om een Nationaal Professionaal Kampioenschap te ondersteunen. Het was de eerste keer dat een bedrijf de golfsport sponsorde in Nederland. Harlequin schonk een zilveren beker en stelde geldprijzen beschikbaar voor de beste spelers.

Het NGC was niet blij met deze ontwikkeling, men vond dat het comité het exclusieve recht had om een Nationaal Kampioenschap te organiseren. Na veel onderhandelingen en geruzie heeft Monk toch zijn zin gekregen. Het eerste kampioenschap werd gespeeld op de *Twentsche Golfclub* in 1928. De *Twentsche* verzocht om permanent gastheer van het kampioenschap te worden. Monk vond dat onverstandig, maar als prima zakenman stelde hij voor dat de *Twentsche* een eigen jaarlijkse wedstrijd zou organiseren en zo was de Twente Cup geboren.

Monk heeft in het belang van de NPGA-leden ook veel met golfclubs gesproken over werkomstandigheden, contracten en tarieven. Zijn onderhandelingen betekenden een belangrijke stap voorwaarts in het opwaarderen van het beroep van golf-professional in Nederland. Hij is in functie gebleven bij de NPGA tot zijn vlucht naar Engeland in de Tweede Wereldoorlog. Toen

hij in 1957 met pensioen ging - hij was in 1946 teruggekeerd op de Hilversumsche - is Monk benoemd tot erelid van de PGA in 1970. Hij stierf in Zeist op 8 juni 1976.

‘Golf in Nederland was waarschijnlijk heel anders geweest zonder de professionals die hij heeft begeleid: Piet Witte, Gerrit Dorrestein (vader van Jan, Cees en Wim) en vele anderen’

Zijn prestaties tijdens de Twente Cup mogen hier uiteraard ook niet onvermeld blijven. Vanaf de eerste editie streed hij mee om de werkelijk prachtige beker, om uiteindelijk in 1938 als winnaar te eindigen (70-74). Het was, zoals Monk bij de prijsuitreiking verklapte, zijn eerste overwinning in een dergelijke wedstrijd in negentien jaar.

PGA HOLLAND

Rond 2005 werd de voormalige N.P.G.A. omgedoopt in de Professional Golfers Associatie Holland (PGA Holland). De hoofdtaak bleef het behartigen van de belangen van playing- en teaching-professionals in Nederland en het onderhouden van contacten met PGA's in andere landen. En waar Douglas Monk lange tijd het gezicht was van de N.P.G.A., zo is Frank Kirsten in de afgelopen twintig jaar het gezicht geworden van de PGA Holland. Eerst was hij er twaalf jaar voorzitter en vanaf 2010 is hij de directeur van PGA Holland.

Het is de wens van PGA Holland om nog verder te professionaliseren. Sinds 2011 heeft PGA Holland de opleiding tot golfprofessional in eigen handen en in de zomer van datzelfde jaar lanceerde de PGA het keurmerk 'PGA Holland Erkende Golfscholen'. Dit moet duidelijk maken welke golfscholen voldoen aan de door de PGA gevoerde standaard van lesgeven. Op dit moment hebben 80 golfscholen het keurmerk, waaronder *De Twentsche*. Het lichtblauwe schildje hangt sinds juli 2012 rechts naast de ingang van ons clubhuis.

Frank Kirsten (1964-)

De Delftenaar Frank Kirsten doorliep de HEAO te Den Haag en Rotterdam. Bij *Concordia* in Delft deed hij in zijn jeugd aan voetbal, tennis, cricket en basketbal. Sinds zijn negende jaar golft hij ook en in 1985 werd hij professional. Hij volgde de opleiding daartoe op *Golf & Country Club Capelle aan den IJssel*. Als clubprofessional was hij op meerdere banen actief, op *Golf Centrum Rotterdam* (nu *Golfcenter Seve*), op *DSV Concordia Golf*, op *Golfclub Leeuwenbergh*, op de *Five Nations Golf Club*, op de *Wassenaarse Golfclub Rozenstein* en op de *Lochemse Golf & Country Club de Graafschap*. Hij is medeoprichter van *Golfbaan Delfland*. Bij wedstrijden om de Twente Cup verscheen hij nimmer aan de start, zo menen wij te weten.

Dat de Nederlandse Golf Federatie en de PGA Holland samen met sponsors sinds enige tijd jaarlijks gala's organiseren om onder meer prijzen uit te reiken aan de beste golfer, golfster, golfprofessional en golfclub van het jaar, beschouwt Kirsten als een bevestiging van de professionalisering van de golfsport. In een interview met *GOLF.NL* in 2016 bepleitte hij een nieuwe rol voor de clubprofessional. Was deze de afgelopen dertig jaar vooral golfleraar, nu wordt het de hoogste tijd om hem/haar veel meer te betrekken bij het reilen en zeilen van de club: 'Kijk naar andere landen, dan zie je bijvoorbeeld dat een *Director of Golf*, en alles wat daar voor of na zit, ingevuld wordt door de golfprofessional. Dat zouden we ook graag in Nederland zien. Er zijn veel professionals die verstand hebben van het spel, maar daarnaast ook een veel bredere expertise hebben dan alleen kennis op het gebied van de juiste grip of stand. Helaas zie je dat die expertise nu gewoon niet gebruikt wordt.'

Clubs moeten volgens Kirsten veel beter leren inspelen op een veranderde samenleving waarbinnen het verenigingsleven minder centraal is komen te staan, en waarin de consument kritischer is geworden. Er is volgens Frank voldoende werk voor de 600 professionals die Nederland momenteel kent, mede omdat de lesgraad in Nederland (nog) niet bijster hoog is. Daar is volgens hem een wereld te winnen door mensen bij elkaar te brengen op interesse en niet puur op handicap: 'Hoe goed iemand is maakt niet uit, want de professional is juist opgeleid om daar mee om te gaan. Dat soort simpele dingen moeten echt veranderen in Nederland.'

VIERMAAL GING DE STRIJD OM DE TWENTE CUP NIET DOOR

1945 ALGEHELE SCHAARSTE

In dit laatste oorlogsjaar werd voor het eerst sinds 1929 niet om de Twente Cup gestreden. Men vond het blijkbaar niet opportuun, en dat niet zozeer vanwege de gesteldheid van de baan. De Canadeze bevrijders hadden namelijk volop bijgedragen aan het herstel van de in het najaar van 1944 ernstig beschadigde baan. Op 20 mei 1945, Eerste Pinksterdag, was de baan onder schitterende zomerse omstandigheden, officieel heropend zelfs. Er brak weer een tijd aan van een zeer gezellig clubleven. Misschien dat de algehele schaarste een rol heeft gespeeld; met name golfballen waren in die dagen amper te krijgen.

1956 ONVOLDOENDE ANIMO

In 1956 moest de organisatie van het evenement voor het eerst (en voor het laatst) worden afgeblazen wegens gebrek aan belangstelling van de pro's. Het toenmalige TGC-bestuur hield de timing in de maand september daarvoor verantwoordelijk en week in 1957 meteen uit naar de maand juli. Tijdelijk overigens. De jaren daarna werd er gewoon weer in de septembermaand gestreden om den *Twentschen beker*. Het is mogelijk dat de geringe belangstelling verband hield met de ongekende suprematie van Gerard de Wit in die jaren. Feitelijk streden de andere pro's in die jaren alleen nog om de tweede plaats.

1959 VERZENGENDE DROOGTE

De extreem droge zomer van 1959 dwong het TGC-bestuur de wedstrijd af te gelasten *'vanwege de gesteldheid van de baan'*. Volgens Willem Janssen, medeoprichter en erelid, was de baan

'geheel verzengd (=verschroeid) als de Sahara en onbespeelbaar'. Koeien worden dat jaar zelfs geëvacueerd naar graziger gebied in het westen. Behalve dat er tussen mei en september geen regen valt, droogt de zandgrond ter plekke totaal uit. Het was aanleiding voor het bestuur om te starten met de aanleg van een sproei-installatie. Elders in Nederland was de situatie op golfbanen ook dramatisch. Op de *Hilversumsche* bijvoorbeeld mocht tien weken lang op de fairways alleen van de zijcanten worden gespeeld.

1994 EEN 'MISVERSTAND'

Een *'communicatie-storing'* noemde de NPGA destijds het niet kunnen doorgaan van de Twente Cup dat jaar. Een misverstand blijkbaar? Zoiets? Enigszins schuldbewust echter schreef deze organisatie in mei 1995 in een brief aan het TGC-bestuur met nadruk *'zeer verheugd'* te zijn *'dat de oudste professional-wedstrijd na een onderbreking van één jaar, in 1995 weer op onze kalender prijkt. Hopelijk ook in 1996 en vanaf 1997 wellicht op de nieuwe baan'*. In het clubblad *De Twentsche Putter* noemde Herman Coppes, lid van de sponsorcommissie, in een terugblik op de gang van zaken het woord *'misverstand'* beslist niet. Hij schreef: *'Het is jammer dat de N.P.G.A. dit jaar onvoldoende rekening gehouden heeft met de jarenlange traditie van onze club, en dat onze regio het dit jaar zonder het weekend top golf moet doen'*. Dat was vriendelijk uitgedrukt. Het TGC-bestuur voelde zich dat jaar in ieder geval niet gesteund door de handelwijze van NPGA en ook niet door de passieve opstelling van het NGF. Toenmalig secretaris Nans Jacobs-Ockinga verwoordde in een brief op hoge poten de grote boosheid van een *'zeer ontstemd'* bestuur.

'VOOR MIJ KOMT EERST GOLF, DAARNA M'N VRIENDIN'

Uitspraken van/over professionals gedaan rond de Twente Cup

'Hij begon al een beetje een soort Poulidor te worden altijd die tweede plaats.'

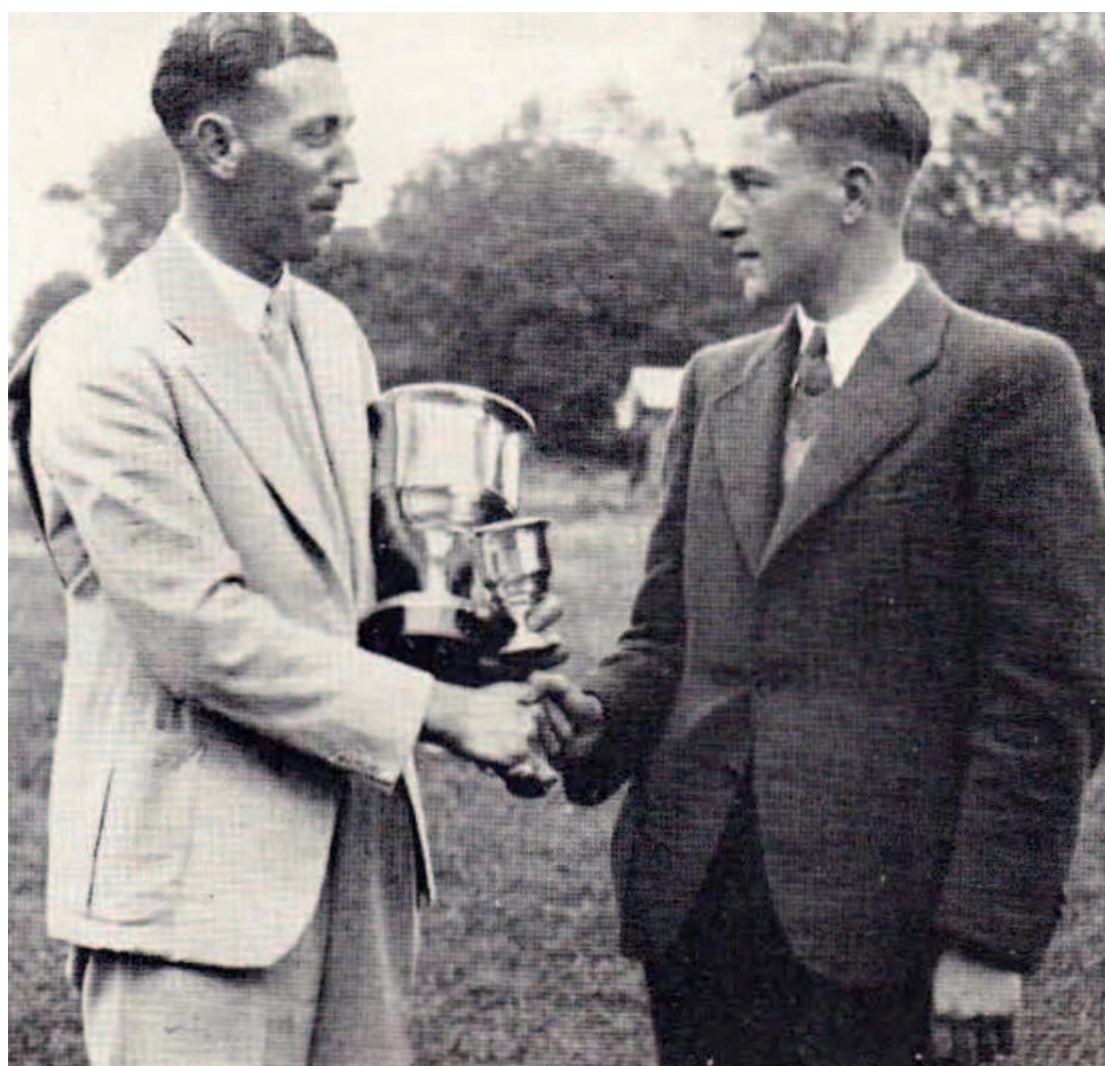
Vader van Ruben Wegchelaer over zijn zoon die in 1995 voor het eerst de Twente Cup won, TC Tubantia
11 september 1995

'Couldn't exactly remember that I had shot 67 on saturday in 1997, but I can remember starting the final round with four consecutive birdies which doesn't happen everyday!'

Alan Saddington, winnaar van de Twente Cup in 1997,
17 juni 2018, in een mailbericht aan de auteur

*Foto boven:
Op de Haagsche Golf
slaat Jos van Dijk, één
van de beste vooroorlogse
professionals en verbonden
aan Golfclub De Pan, in
1924 een bal vanaf de
fairway. Hij zou de
Twente Cup viermaal
winnen.*

*Foto links:
Joop Rühl (rechts) feliciteert
Alfred Padgham, de winnaar
van het Internationaal
Open Kampioenschap 1938
(Dutch Open / KLM Open).
Rühl was met een 9e plaats
de beste Nederlander dat
weekend op de Haagsche
Golf. Twee jaar later won
Rühl z'n eerste Twente Cup.
En veel belangrijker, in
1947 won Joop op de
Eindhovensche het
Internationaal Open zelf.*

TWENTE CUP 1929 - 1950

JOS VAN DIJK, DE GEBROEDERS JACOB EN DIRK OOSTERVEER, PIET WITTE EN JOOP RÜHL DOMINEREN

‘I know I’m a poor player.’

Deze nederige woorden schreef de eerste TGC-professional Frank Spalding op 14 juli 1930 aan Douglas Monk, die we hiervoor al hebben leren kennen als initiatiefnemer van de N.P.G.A.. Het had Spalding gestoken dat hij niet was geselecteerd voor een wedstrijd tegen de professionals in België. Tegenover Monk luchtte hij op briefpapier zijn hart. De Twente Cup zou Spalding nooit winnen, maar dat lot trof ook vrijwel al zijn opvolgers. Alleen Jan en Cees Cramer zouden daarin wel slagen. Maar op 27 juli 1930, twee weken na het schrijven van de hierboven aangehaalde brief, won Spalding op de baan van de *Twentsche*, uit het niets als het ware, het Nationale Open Kampioenschap over 36 holes, met een voorsprong van één slag (155) op de Haagse topro Dirk Oosterveer, de winnaar van de eerste editie op de Haagsche, een jaar eerder (toen met 152).

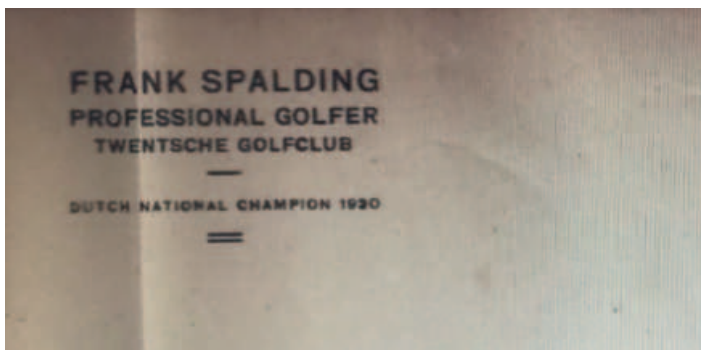
Wat moet deze overwinning een zoete wraak zijn geweest voor Spalding. Jos van Dijk, golfprofessional van De Pan én voormalig *The Open*-speler, was in ieders ogen de grote favoriet en deze moest genoeg nemen met de vierde plaats (158). Voor eigen publiek winnen was natuurlijk al heel fijn, maar ook nog op *dit* moment in zijn carrière; een maand daarvoor had hij Monk in een andere brief met frisse tegenzin geschreven:

‘I am naturally not elated at being considered the worst professional player in Holland as it is a title that I have not earned.’

Frank Spalding op 25 juni 1930 aan Douglas Monk

‘Not elated’, oftewel ‘niet in de wolken’.

Dat mag een fraai understatement genoemd worden. Uit latere brieven van zijn hand, aangetroffen in het TGC-archief, kunnen we opmaken dat de overwinning voor Spalding reden was zijn briefhoofd aan te passen: vol trots vermeldde hij voortaan de aanduiding **Dutch National Champion 1930** onder zijn naam.

Spalding zou de Twente Cup zelf dus nimmer winnen, maar hij eindigde zowel in 1929 als in 1930 toch mooi als derde.

De Twente Cup wordt overigens vaak verward met de Harlequin Cup, met dus het PGA Kampioenschap. Nu is dit eenvoudig te verklaren: beide cups ontstonden in de twintiger jaren van de vorige eeuw en de deelnemers waren in beide gevallen profs. Om de Twente Cup werd en wordt echter alleen op de baan van de TGC gespeeld, en niet zoals bij de Harlequin Cup op meerdere banen. Overigens is het vermeldenswaard dat om deze Harlequin

Cup voor het allereerst - op 24 oktober 1928 - gestreden werd op de nagenoeg nieuwe baan van de TGC. De eerste winnaar hiervan zou ook de winnaar worden van de eerste editie van de Twente Cup in 1929: Jos van Dijk. Deze professional van de *Utrechtse Golf Club De Pan* won de Twente Cup maar meteen *drie* keer op rij, een prestatie die nadien zou worden geëvenaard door Jacob Oosterveer, Joop Rühl, Gerard de Wit, Martin Roesink en Ruud Bos (oud-TGC-lid) én zelfs nog zou worden overtroffen door de reeds genoemde Gerard de Wit die later de Cup ook nog eens *vier* keer achtereenvolgens wist te winnen.

‘Jos van Dijk, Jacob Oosterveer en Joop Rühl wonnen in deze jaren de Twente Cup ieder driemaal op rij.’

In 1929 waren er in Nederland elf banen waar het golfspel kon worden beoefend. Toxandria was in 1928 de tiende geweest, en de eerste ten zuiden van de grote rivieren, en in datzelfde jaar was aldaar ook De Dommel opgericht.

1. 1893 Koninklijke Haagsche Golf & Country Club
2. 1894 Utrechtse Golfclub De Pan
3. 1895 Rosendaelsche Golfclub
4. 1910 Kennemer Golf & Country Club
5. 1910 Hilversumsche Golf Club
6. 1914 Domburgsche Golf Club
7. 1915 Noordwijkse Golfclub
8. 1926 Keppelsche Golfclub
9. 1926 Twentsche Golf Club
10. 1928 Noord-Brabantse Golfclub Toxandria
11. 1928 Golfclub De Dommel

Minder dan 2000 mensen speelden er in Nederland golf toen op donderdag 25 april 1929 voor het eerst om de Twente Cup werd gestreden. Het aantal professionals was navenant gering. En bleef ook nog enige tijd bescheiden. In de eerste decennia was het aantal golfers dat probeerde de prachtige beker te bemachtigen vaak op twee handen te tellen. Hieronder de uitslag van de Twente Cup-editie uit 1930, verspeeld op een woensdag:

1. Jos van Dijk / De Pan (146)
2. Dirk Oosterveer / Haagsche (147)
3. Frank Spalding / Twentsche (155)
4. Jacob Oosterveer / Toxandria (159)
5. Bertram Dunn / Noordwijkse (162)
6. Jan Blansjaar / Kennemer-Hattemse (165)
7. William Woodward / Eindhovensche (166)
8. H. King / Kennemer (168)
9. Piet Witte / De Dommel (171)

Douglas Monk (Hilversumsche), G. Monk en Bert Lambert (Haagsche) leverden geen scores in.

TGC-professional Frank Spalding (1927-1937)

Gosjemijne ... splendid

1927, Frank Spalding

Omstreeks 1900 had Nederland geen golftraditie en dus ook geen professionals. Het lag dan ook voor de hand dat in de eerste decennia na de eeuwwisseling alle pro's Engelsen en Schotten waren. Willem G. Janssen, secretaris van het eerste uur, wist zich in zijn 95e levensjaar nog te herinneren, dat in de dagen van de oprichting van de club de heer Delcourt het bestuur ten sterkste aanraadde één persoon te benoemen als professional, als groundsman en als clubhuisbeheerder. Alleen dan zou het mogelijk zijn om in Engeland sollicitanten te verwerven. De advententie in een Engels blad leverde zeker honderd brieven op, waaruit na veel selecteren de benoeming plaatsvond van de Engelsman Frank Spalding, professional en greenkeeper van de in 1913 opgerichte *Green Drive Golf Club* te Lytham Lancashire. Eerdere pogingen om de professional P.C. Shoesmith te contracteren, waren op niets uitgelopen.

Tien jaar (1927-1937) is hij verbonden geweest aan onze club. Daarnaast was deze niet al te getalenteerde pro ook een aantal dagen per maand werkzaam voor *De Sallandsche*. Spalding was de ontwerper geweest van de eerste negen holes van GC De Hoek. Vele jaren later, in 1959, wist een lid van die club zich te herinneren: 'Ik herinner me de eerste les, wanneer na drie 'zoef' slagen de bal nog *untouched* op de tee stond. En als je bij de vierde poging, om volkomen onbegrijpelijke reden, de bal wél raakte en deze met tegenzin van de tee afkwam om vier meter verder in het gras te smoren, dan juichte Spalding *gosjemijne ... splendid*. Dat werd in die jaren een geveugeld woord.' Van Spalding kwam het illustere idee een oefeninrichting te maken voor indoor-golf op de zolder van het clubhuis in Hengelo. Hiervoor moesten een kokosmat en een oefennet besteld worden. In de baan werd voor een ronde van achttien holes met Spalding aanvankelijk f2,-, later f3,- gevraagd. De prijs van negen holes of een les bedroeg f1,50. Voor een knipkaart van vijf lessen rekende hij f5,-. Samen met zijn vrouw was Spalding al die jaren tevens verantwoordelijk (geweest) voor het beheer van het clubhuis en het buffet. Maar in 1936 besloot het bestuur die combinatie van functies te splitsen. Spalding werd eervol ontslagen en keerde met zijn gezin terug naar Engeland.

De einduitslag van 1930 geven we hier bewust volledig weer, want ze blijkt, ongewild natuurlijk, tamelijk voorspellend voor wie er in de jaren dertig en veertig veelvuldig winnaar zouden worden. Piet Witte zou zeer weldra de vaste *runner up* worden, alvorens de Cup in 1937 voor het eerst te winnen.

Jacob Oosterveer zou de Cup zelfs zeer spoedig driemaal op rij winnen. En Jos van Dijk bleef de eerstvolgende jaren gewoon nog even de lijst aanvoeren. Eigenlijk missen we in dit uitslagenlijstje alleen de naam van Joop Rühl. Nog even dan. In 1938 zou de toen eenentwintigjarige Assenaar een prachtig visitekaartje afgeven door als beste Nederlander op de 9^e plaats te eindigen tijdens het Internationaal Open Kampioenschap op de *Haagsche*. Het jaar erop werd hij in dit Dutch Open al 6^e, in 1946 2^e (achter Flory van Donck) om vervolgens in 1947 het toernooi zelfs te winnen (met Piet Witte als *runner up*). Rühl zou vijftien jaar lang het Nederlandse golf domineren.

In 1978, als Joop Rühl zijn dertigjarig jubileum als golfprofessional bij de *Kennemer* viert, blikt hij in het Maandblad Golf

middels een interview terug. Hij raadt de interviewer (Rick van den Boom) aan om toch vooral eens te gaan kijken naar een golfende Piet Witte (1910-):

'Aan deze 21 eerste edities van de Twente Cup deden in totaal 32 verschillende professionals mee; gemiddeld zo'n tien per keer.'

'Je kijkt dan naar de grootste stilist op golfgebied. Misschien was hij wat te licht, maar hij had een ritme dat niet te evenaren was. Als Piet Witte soms met de Belg Flory van Donck speelde, was het net alsof je naar een balletuitvoering stond te kijken.'

Wim van Dijk, Piet Witte, Douglas Monk en Jos van Dijk op de A.A. Del Court van Krimpen-bank op de Rosendaelsche (1938), tijdens het Nationaal Open Kampioenschap. Witte wist zijn titel niet te behouden en werd tweede. Joop Rühl finishte als derde. Het Maandblad Golf schreef profetische woorden over Rühl: 'Deze jonge professional kan beter en zal ongetwijfeld nog van zich doen spreken'.

Kijken we naar de winnende scores uit deze jaren (1929-1950) dan valt vooral de hoogte daarvan op. Zo'n zes keer kon in deze periode de Cup gewonnen worden met scores rond de 150 slagen. Maar er zaten ook hele bijzondere uitslagen bij, zoals is te zien in de lijst elders in dit nummer. De eerste echt fraaie score (137) kwam in 1937 op naam van Piet Witte. Zeven jaar later zou Jan Cramer die weten te evenaren. Het is Joop Rühl die in 1946 dáár voor het eerst met één slag onderduikt, door het spelen van rondes van 68 en 66.

Dan heeft Joop Rühl overigens de handen al stevig op de prachtige eerste beker. In 1940, in 1941 en in 1942 had Joop de cup al driemaal op rij gewonnen, en trad hij daarmee in de voetsporen van Jos van Dijk en Jacob Oosterveer, die hem hierin waren voorgegaan.

Als Joop de beker in 1946 en in 1950 nogmaals wint, krijgt hij hem geschenken. Aan de 21 eerste edities van de Twente Cup hadden 32 verschillende professionals meegedaan. Jos van Dijk en Piet Witte hadden beiden aan 19 van de 21 wedstrijden deelgenomen. Slechts één keer was er een play-off nodig geweest, in 1942, tussen Jan Cramer en, hoe kon het ook anders, Joop Rühl.

We eindigen dit hoofdstuk met de palmares van Joop Rühl:

1940	Twente Cup	
1941	Twente Cup	
1942	Twente Cup	
1946	Twente Cup	
1947	Internationaal Open	(Eindhovensche)
1950	Twente Cup	
1950	Nationaal Open	(Toxandria)
1952	Twente Cup	
1956	PGA Kampioenschap	

**'Ik heb een harde leerschool bij hem op
De Kennemer gehad, maar daar ben ik
hem nu nog altijd dankbaar voor'**

André van Pinxten over Joop Rühl, 1976

TGC-professional Bertus Lagcher (1937-1940) *Geen blijvertje*

Tot opvolger van Spalding werd de jonge Bertus Lagcher benoemd, leerling en assistent van Douglas Monk van de *Hilversumsche Golf & Country Club*, en op dat moment nog maar 22 jaar oud. De verwachtingen waren hooggespannen: hij zou alle eigenschappen bezitten om zich als uitstekend speler, leermeester en clubmaker te ontwikkelen.

Uit de notulen van bestuursvergaderingen rijst echter het beeld op van een ietwat luie en stugge pro, die bij herhaling door de voorzitter werd gemaand meer werk van zijn baantje te maken. Na een incident in het clubhuis werd Lagcher in februari 1940 op staande voet ontslagen. Hij keerde terug naar Hilversum.

Tijdens diverse wedstrijden om de Twente Cup had hij een goed figuur geslagen. Toen Piet Witte in 1939 de Twente Cup won, was Lagcher op een gedeelde derde plaats geëindigd; met een totaal van 153 slagen (80 en 73) bleef hij overigens negen slagen achter op de winnaar (144). Het jaar daarvoor, in 1938, had hij met twee rondes van 74 alleen zijn leermeester Douglas Monk niet van zich af kunnen schudden (70 en 74). En ook in zijn eerste jaar als TGC-pro, in 1937, was hij op een verdienstelijke tweede plaats geëindigd, achter Piet Witte maar toen wél vóór Douglas Monk.

TRUC-GOLF VAN TWENTE CUP-WINNAAR DIRK OOSTERVEER

De Hagenaar Dirk Oosterveer (1900-1976) was in de dertiger jaren niet alleen onbetwist de sterkste Nederlandse professional, daarnaast legde hij zich toe op truc-golf; tot zijn specialisme behoorde het slaan van een bal van een horloge en van een tee die een op de grond liggende persoon tussen de tanden hield. Horloges kon Dirk altijd van iedereen te leen krijgen, maar voor de laatste truc heeft nooit een lid van de club zich willen lenen. Dat moesten de caddies maar doen! Op www.youtube.com is nog een prachtig filmpje uit 1939 te zien waarin Dirk staaltjes van golftechniek demonstreert.

TGC-professional Jan Cramer (1940-1947)

Goede tweede keus

Ditmaal was voor het aantrekken van een nieuwe professional niet Douglas Monk als hofleverancier benaderd, maar Bertram Dunn van de *Noordwijkse Golfclub*. Het bestuur van de *Twentsche* had in eerste instantie het oog laten vallen op Cees Cramer. Maar omdat deze in de mobilisatie zat, viel de keuze op diens jongere broer Jan. Deze talentvolle leerling van Dunn werd aanbevolen om zijn kundigheid en relationele kwaliteit. In 1939 had Jan als caddie van generaal Critchley bij het Amateurkampioenschap een grote pluim ontvangen voor zijn kundige adviezen: 'Nog nooit heb ik van een caddie zooveel goede adviezen gehad!'

In 1944 zou hij de Twente Cup winnen met een mooie score van 137. Jan was daarmee de eerste pro van de *Twentsche* die de cup won.

Maar zijn *finest moment* was toch de overwinning in het Nationaal Open Kampioenschap in 1946, welke ook op de *Twentsche* werd gespeeld. In de eerste ronde had hij met een weinig spectaculaire 73 al wel de leiding genomen, maar in de tweede ronde had hij slechts 66 slagen nodig. 's Ochtends was de echte vorm er even nog niet geweest. Tot het moment dat op de fairway van de tiende hole zijn jonge vrouw zich bij de flight voegde. Cramer zei alleen maar heel gewoon: 'Ik heb je gemist'. Om vervolgens verder te spelen als een kampioen en de tweede negen in 34 slagen te voltooien.

We eindigen dit hoofdstuk met de gaande en met de komende man op de *Twentsche*, met Jan Cramer (1920-1993) en Cees Cramer (1917-1990), gebroederlijk naast elkaar na afloop van de Twente Cup-editie van 1943, welke gewonnen werd door Cees (Jan werd tweede dat jaar). Jan en Cees zijn tot op heden de enige TGC-professionals die de cup wisten te winnen. Jan zou de cup een jaar later, in 1944, winnen. Cees ook nog in 1949, in 1960 en in 1970.

TWENTE CUP 1951 - 1968

TIJDPERK GERARD DE WIT

‘Dat? Dat was mijn broer.’

Bij golf moet je tegen teleurstelling kunnen, maar omgekeerd mogen overwinningen je niet naar het hoofd stijgen. Gerard de Wit nam zich op enig moment in zijn lange golf-carrière voor om, als het succes zich zou aandienen, hij daaronder nuchter zou proberen te blijven. Als mensen hem prezen, dan hanteerde hij als motto: ‘Dat? Dat was mijn broer.’

In de rubriek *Van de redactie* waarmee dit herdenkingsnummer opende, memoreerden we al de grootheid van Gerard de Wit. Twee decennia lang toonde hij zich in talrijke kampioenschappen een vrijwel ongenaakbare golfer. *Gerry White* is voor de Twente Cup geworden wat Jack Nicklaus, vergeef ons de vergelijking, al vele jaren is voor de *majors*. Gerard won in totaal elfmaal de Twente Cup en Jack won achttien maal een *major*. Zij staan, hoe onvergelijkbaar verder ook, daarmee op een eenzame en feitelijk onbedreigde hoogte.

Gerard won de Twente Cup één keer driemaal achter elkaar en één keer viermaal op rij. Ook heeft niemand ooit op de oude Twentsche tijdens de Twente Cup slechts 133 slagen nodig gehad voor 36 holes: in 1954 legde hij zijn vier rondjes af in 33-32-34-34. En in 1968, het jaar waarin hij zijn laatste Twente Cup zou winnen, vestigde hij, zojuist vijftig geworden, *en passant* nog een nieuw baanrecord: 67 (33-34).

Maar misschien was dat ook niet zo’n zware opgave voor een golfer die in datzelfde decennium driemaal aan de *Masters in Augusta* had meegedaan, en voor iemand die ooit op *Wentworth* finishte met vijf drieën op de kaart: één par, twee birdies en twee eagles.

Dagblad *De Telegraaf* noemde hem in 1998, dit ter gelegenheid van de 79e editie van het Dutch Open, een toernooi dat De Wit verrassend genoeg nimmer wist te winnen, ‘de grootste Nederlandse golfer aller tijden’.

Eigenlijk was hij te vroeg geboren: in zijn hoogtijdagen was er geen prijzengeld zoals nu, ontbrak de sponsoring om (financieel) onbezorgd naar de grote toernooien te reizen. Pas toen hij eenmaal beroemd was geworden, kwamen de invitaties op gang. Prachtige overwinningen boekte hij, op de Zuid-Afrikaan Bobby Locke, op de Amerikaan Byron Nelson. Op www.youtube.com zijn nog prachtige kleurenbeelden te zien van de match tussen Nelson en De Wit, verspeeld op *De Haagsche* in 1963 in het kader van *Shells Wonderful World of Golf*.

Gerard de Wit had het Dutch Open minimaal één keer moeten winnen. Maar hij is blijven steken op een handvol top-10-plaatsen en twee verloren play-offs. In 1954 moest De Wit op *De Haagsche* in een verlenging zijn meerdere erkennen in de Italiaan Udo Grappasonni en een jaar later was een andere Italiaan, Alfonso Angelini, op *De Kennemer* te sterk voor de Nederlander.

‘Als enige won Gerard de Wit de Twente Cup viermaal op rij: in 1961, in 1962, in 1963 en in 1964’

Ook onze eigen Cees Cramer won twee play-offs van De Wit, beide om het Nationaal Open Kampioenschap. Cees koesterde de herinneringen daaraan, vooral aan die van 1956 op de *Eindhovensche*. In de 36 holes play-off was Cees na 34 holes twee slagen achter op De Wit geweest. Op de par-5 17^e hole lag Cees met twee slagen diep in de struiken een eindje voor de green. Nog meer slagen achter raken mocht niet, dus nam hij alle risico. Na twintig proefswings tussen de takken slaagde hij erin de bal uit de bosschages weg te werken. De bal stuiterde een paar keer op de fairway, huppelde zowaar de green op en ... en verdween tot ieders opwinding in de hole voor een eagle. Gerard de Wit maakte van de weeromstuit een 6 en stond één slag achter. Cees: ‘Dat was mooier dan een hole-in-one.’

Foto links:

Vijf voormalige **Twente Cup-winnaars** bij elkaar: v.l.n.r. **Joop Rühl**, Jan Blansjaar, **Piet Witte**, Cyril Pennington, **Douglas Monk** (niet-spelend aanvoerder), Jan Oudendorp, William James, **Cees Cramer** en **Gerard de Wit**. Pennington zou de cup ook spoedig winnen.

De foto werd in oktober 1954 gemaakt ter gelegenheid van de interland Nederland-België (9-3) op de Eindhovensche Golfclub.

Hier staan we werkelijk oog in oog met de generatie golfprofessionals die het golf in Nederland hebben omhoog gestuwd. En met hen die een kwart eeuw lang domineerden in de strijd om ‘den Twentschen Beker’. Van de vijftientig edities sinds 1929 hadden Joop, Piet, Douglas, Cees en Gerard er gezamenlijk zestien gewonnen. De Wit had de Twente Cup een maand eerder voor de vierde maal gewonnen. Hij zou er nog zeven overwinningen aan toevoegen. Cramer zou de cup nog tweemaal winnen.

Heel bijzonder is het dat Cyril Pennington (*Hilversumsche*) op de foto staat. Hij zou de cup in 1957 winnen, na een play-off over negen holes tegen Gerard de Wit. Geen enkele winnaar van de Twente Cup startte zo vaak in *The Open* als de Engelsman Cyril Pennington (1929-2017). Tussen 1962 en 1975 verscheen hij negen keer aan de start van deze major, en haalde hij tweemaal de cut. In 1966 werd hij op Muirfield Golf Links 42^e en in 1967 op Royal Liverpool Golf Club 36^e. Met 297 slagen eindigde hij dat laatste jaar 19 slagen achter de Argentijnse winnaar Roberto De Vincenzo (278). In 1973, in zijn nadagen notabene, was Pennington de eerste speler die tijdens een wedstrijd op de European Tour, welke tour in 1972 was gestart, een hole-in-one maakte. Pennington overleed in 2017.

Het totaal van elf golfbanen in 1929 was in 1951 gestegen tot zeventien:

12. 1930 Eindhovensche Golf
13. 1930 Hattemse Golf & Country Club
14. 1933 Golfclub Kralingen
15. 1934 Sallandsche Golfclub 'De Hoek'
16. 1934 Amsterdamse Golf Club
17. 1950 Noord-Nederlandse Golf & Country Club

Hieronder de uitslag van de Twente Cup-editie uit 1963, voor zover we die konden achterhalen:

1. Gerard de Wit / Hilversumsche (70-68)
2. Cees Cramer / Twentsche (69-75)
3. Cees Dorrestein / De Pan (69-75)
4. André van Pinxten / Wittem (72-75)
5. Gerrit Dorrestein / Rosendaelsche (75-77)
6. Martin Roesink / Sallandsche (80-73)

De Wit had dus zes slagen minder nodig gehad dan zijn eerste belagers. Deze overmacht was misschien in een 'zwak' veld als

dat in een Twente Cup destijds misschien nog niet zo bijzonder. Maar in 1966 liet hij tijdens het Nationaal Open Kampioenschap opnieuw geen twijfel bestaan over zijn suprematie; op de *Haagsche* won hij, voor het eerst over 72 holes, met een verschil van twaalf slagen (287) op *runner up* Martin Roesink (299), voor de veertiende keer de titel *Nationaal Open Kampioen*. Wel droeg De Wit het golfstokje geleidelijk aan over aan de nieuwe garde; Roesink continueerde in 1966 zijn eerste Twente Cup-titel uit 1965 met 137 slagen (69-68). De Wit werd derde met 142 (74-68).

'In 1954 legde Gerard de Wit tijdens de Twente Cup zijn vier rondjes af in 33-32-34-34'

In 1968 pakte Gerard de Wit in een veld van negentien deelnemers, vijftig jaar oud én geheel in stijl, want met een baan-record (67: 33-34), zijn elfde en laatste Twente Cup-titel.

In 1967 poseert Martin Roesink na een ronde in *The British Open* op de baan van Royal Liverpool Golf Club in Hoylake met twee Leedse modellen, Glen MacKean (links) en Andrea Hanson.

De stoere bijnaam 'Het Kanon', welke hij in de baan had verworven als longhitter, en zijn Cary Grant-achtige uitstraling misten hun uitwerking niet. Twee maanden later zou hij de Twente Cup voor de derde en laatste keer winnen.

1970 - DE LAATSTE KEER DAT EEN TGC-PROFESSIONAL DE TWENTE CUP WON

Medeoprichter van de TGC én erelid Willem Janssen toont zich verbaasd over de (teleurstellend) hoge winnende score

Cees Cramer wint dat jaar, op 52-jarige leeftijd, voor de vierde keer de Twente Cup, met een score van 146. Oud-secretaris en medeontwerper van de baan W. (Willem) G. Janssen, én erelid sinds 1938, klimt, negentig jaar oud, in het clubblad in de pen om zijn verbazing uit te spreken over die hoge score. Als secretaris had Janssen in 1928 en 1929 de correspondentie gevoerd met Douglas Monk over het instellen van een cup voor professionals. Onder de brief uit maart 1929 welke de omslag van dit herdenkingsnummer siert, staat de handtekening van W.G. Janssen. In een opvallend eerlijk verslag, waaruit we daarom hieronder graag enkele passages vermelden, 'weegt' hij de veranderde omstandigheden (materiaal én baan). Tot het einde van zijn leven behield Willem Janssen (1880-1976) een levendige, kritische en toch hartelijke belangstelling voor het gebeuren in de wereld en de mensen om hen heen, en speciaal voor de sport- en andere organisaties, waaraan hij zoveel had gegeven.

Een onafhankelijke geest, ongeduldig misschien, maar onverdraagzaam, dat nooit. Sportief tot en met - in 1906 was Willem opgesteld in het nationale voetbalelftal en daarmee de eerste voetbal-international uit onze regio geworden - was hij de motor achter de oprichting van onze club geweest. Wegens zijn grote verdiensten voor het nationale tennis-gebeuren, ontving hij ook in die wereld erelidmaatschappen. Tevens was hij jarenlang secretaris van de voetbal-, cricket- en hockeyclub *Prinses Wilhelmina* te Enschede. Toen ooit na een golfwedstrijd bepaalde leden met een uitermate lage score binnenkwamen, merkte Bram Deutz Ebeling, een zeer populair, integer lid, olijk knipogend naar Willem Janssen, op: 't Is ook eigenlijk maar een kwestie van *bookhold'n'*. Zelfs de sportman Willem Janssen zal om deze kwinkslag nog even gelachen hebben, maar van golfprofessionals verwachtte hij echte prestaties.

TRADITIE

"Wat was het weer een prettig, sportief weekend 12 en 13 september met de Profs! Bekroond met de overwinning van onze Cees. Het was de 39e keer dat dit traditionele evenement plaatsvond, en ik kan mij geen enkele wanklank herinneren vanaf de allereerste keer. Vanaf 1929 is de wedstrijd met uitzondering van 1945, 1956 en 1959 telken jare gespeeld. In 1945 was de baan nog in disorder na de bezetting. Waarom in 1956 niet gespeeld werd, is mij niet bekend en in 1959 was de baan geheel verzengd als de Sahara en onbespeelbaar, aanleiding om de sproei-installatie toen aan te leggen. De laagste score werd gemaakt door Gerard de Wit, namelijk 133 in 1954. De hoogste score was 153 in 1936 door Jacob Oosterveer.

Het is m.i. wel bedenkelijk dat de winnende score van 146 in 1970 voordien al werd gemaakt in 1930 door Jos van Dijk, als men rekent dat omstandigheden zoveel zijn verbeterd. De ballen waren toen veel minder geperfectioneerd, de houten shafts en veel minder volmaakte en uitgebalanceerde sets maakten het spel

Willem Janssen, eerste secretaris van de TGC en in 1938 tot erelid benoemd

Onderstaande brief, van zijn hand, verscheen in TGC-clubblad 't Puttertje, oktober 1970

moeilijker en de ban was veel minder glad gemaaid; de fairways waren smaller, de rough veel uitgedund en de greens nog jong en minder kort gemaaid.

Al deze nadelen van de eerste jaren, waartegen het langer worden van (hole) 7 en 9 niet opweegt, moesten met de veel grotere mogelijkheden van thans om zich in het spel te bekwamen, er toe leiden om de score veel lager te maken. Dat de winnaar onder zeer goede omstandigheden nu met 146 eindigde en de laatste twee met 183 en no return, is toch eigenlijk wat bedroevend voor onze Profs, als men rekent dat de s.s.s. van de baan 69 is en par 75.

Misschien zitten er in ons baantje toch nog enkele verborgen obstakeltjes, die als course value beschouwd zouden kunnen worden, en zou het de moeite waard zijn voor de een of andere puzzelaar om door bestudering van het verloop van zo'n wedstrijd op de score card na te gaan waar deze liggen. Misschien heeft de beek er wel een aandeel in op 5, 8 en 9?"

Teleurstelling over de scores van professionals, was ook later wel te vernemen. En eigenlijk nog steeds wel. Verwacht de modale clubgolfer gewoon te veel? Misschien wel. Een ontwapenend antwoord gaf in ieder geval de nuchtere Wim van Dijk, in 1973. Gevraagd naar een verklaring voor de vaak hoge scores, antwoordde hij: 'Het ligt niet aan de baan, die is prachtig en inderdaad gemakkelijk; het ligt ook niet aan nonchalance van de spelers, want die willen toch altijd winnen. Het ligt aan het feit dat wij allemaal met elkaar niet beter kunnen! Wij zijn geen van allen scratch-spelers zoals wij behoorden te zijn. Er is voor de jongens geen buitenslands contact; ze werden onrijp ergens tot assistent of professional aangesteld en door het weinig meer kunnen oefenen, komen ze niet verder!'

'Het ligt aan het feit dat wij allemaal met elkaar niet beter kunnen! Wij zijn geen van allen scratch-spelers zoals wij behoorden te zijn.'

Wim van Dijk, 1973

Misschien is het oordeel van Joop Rühl nóg interessanter. Vanaf zijn 19^e ging Joop zich actief met het wedstrijd-golf bemoeien en zijn eerste grote succes bereikte hij in 1937, toen hij nationaal kampioen werd op de *Haagsche* (1^e prijs 100 gulden). Tot 1950 boekte hij een groot aantal overwinningen. Zo wist hij eens dertien wedstrijden achter elkaar te winnen en toen hij in de veertiende 'slechts' tweede werd, had iemand de moed hem te vragen waarom zijn spel

zo achteruit was gegaan. Let wel, zijn scores logen er niet om in die tijd. Want wat dacht u van een score van 134 (68 en 66) in de Twente Cup-editie uit 1946. Overigens kon hij Cramer en Witte met respectievelijk 135 en 138 dat jaar maar net voor blijven. Ter illustratie, de Twente Cup van 1978 had als beste drie scores 143, 144 en 146. Daar raken we een belangrijk punt.

'Maar ja, 3 à 4 uur trainen na de dagelijkse lessen is er tegenwoordig niet meer bij. De jonge pro's denken veel te snel dat ze er al zijn.'

Joop Rühl, 1978

Rühl oordeelde in 1978 in een interview met het Maandblad Golf dat, ondanks de moeilijker te bespelen banen, in verband met de door hem verfoeide sproei-installaties, de hedendaagse professionalwedstrijden veel betere scores te zien zouden moeten geven. Rühl: *'Tenslotte bestond er in mijn tijd geen grafiet shaft en geen extra 'lange' bal. Maar ja, 3 à 4 uur trainen na de dagelijkse lessen is er tegenwoordig niet meer bij. De jonge pro's denken veel te snel dat ze er al zijn. In mijn topjaren, 1947 (1e in het Internationaal Open), 1948 (2e in het Internationaal Open) en 1949 (2e in het Internationaal Open) was het natuurlijk wel keihard werken geblazen. Financieel waren die wedstrijden daar toen nog niet aantrekkelijk genoeg voor. De eerste prijs in het Internationaal Open bracht toen slechts 1000 gulden op.'*

'VOOR MIJ KOMT EERST GOLF, DAARNA M'N VRIENDIN' *Uitspraken van/over professionals gedaan rond de Twente Cup*

'Deze baan ligt mij niet zo goed, omdat er maar enkele holes zijn, waarop ik eigenlijk met een driver kan afslaan. En dat zijn dan de 1^e, de 3^e, de 7^e en de 8^e'

Martin Roesink,
TGC-clubblad 't Puttertje 4 oktober 1969

'Ik erger me aan langzaam spel. Kan ik ook niet helpen, ik ben nu eenmaal een snelle speler.'

Wiljan van Mook,
TC Tubantia
9 september 1996

TGC-professional Cees Cramer (1948-1982)

Natural golfer & fine gentleman

Aan het slot van zijn toespraak tijdens de afscheidsreceptie in het volgepakte clubhuis van de Twentsche Golfclub, op zondag 3 oktober 1982, richtte Cees Cramer het woord tot zijn opvolger Paul Saunders. 'Paul,' sprak hij, 'één ding wil ik je mee geven. Twentenaren hebben allemaal het hart op de goede plaats, alleen zit de portemonnee nog wel eens op de verkeerde plaats.'

Pats, die zat! Daar konden de leden van de *Twentsche* het mee doen. Cees Cramer had een hart van goud en een groot gevoel voor humor en was ook nog eens zo eerlijk als goud. Daarom werd er hard en lang om zijn opmerking gelachen.

In zijn hart had Cees altijd boswachter willen worden. Hij mocht graag buiten zijn, in de natuur. Op de golfbaan was hij veel in beweging. Veel van die beweging had te maken met een liefhebberij van hem: zoeken en vinden. Hoe vaak hebben de leden van de club niet het vertrouwde beeld gezien van de grote gestalte van Cees die met een stok in de hand langs de *rough* en de slootranden liep, met het hoofd naar beneden gericht op zoek naar golfballen. Hij keek, zag én vond. In totaal zou hij op golfbanen ook nog vier gouden ringen vinden!

Voormalig jeugdlid Jan Ebbinghe herinnerde zich in 1982, toen hij inmiddels hoofdredacteur was van het maandblad *Golf*: 'Speltechnisch zijn we niet veel wijzer van hem geworden, maar zijn humane kwaliteiten werkten aanstekelijk op ons. Vaak kregen we gratis ballen van hem en ook onze verjaardagen vergat hij niet. Hij was altijd vrolijk en vol verhalen. Een soort vaderfiguur van de golf was hij en bovendien keken we enorm tegen hem op, omdat hij zo verschrikkelijk goed kon spelen.' Op de Noordwijkse Golfclub, waar hij eerst caddie was en daarna assistent van Dunn, waren veel gevarieerde mensen, zoals Cees dat noemde, en vooral daar heeft hij grote mensenkennis opgedaan. Later op de *Twentsche* zou hij een blad als *Privé* hebben kunnen gaan redigeren, zó véél wist hij van de leden af. Als je bij Cees les had, hoorde je veel en niet alleen over golf. 'Lessen' bij Cramer was hoe dan ook gezellig. Als de leerling niet honderduit praatte, dan was het Cees zelf wel. Dunn had altijd tegen hem gezegd: 'Als je tijdens de lessen niet meer weet wat je moet zeggen, zeg dan maar wat. Als je maar blijft praten'. Zelf had hij nooit echt les gehad, ook niet van Dunn.

In de jaren voor de oorlog tot ongeveer 1960 maakte hij samen met Gerard de Wit, Joop Rühl en Piet Witte de dienst uit. Vier keer maar liefst won hij de Twente Cup (in 1943, in 1949, in 1960 en in 1970). Tot in de jaren tachtig kon Cramer nog moeiteloos het niveau van zijn vaak 40 jaar jongere collega's volgen. In de Twente Cup van 1981 werd hij tweede achter Jan Dorrestein. Zonder enige voorbereiding eindigde hij met twee birdies voor een gave ronde van 70.

Cees maakte een enorme vlucht van de golfsport mee als men bedenkt dat er in het jaar 1933 (het jaar dat hij pro werd) 15 professionals waren, in 1973 ruim 30 en in 1982 ruim 60.

Bij zijn afscheid kreeg de gepensioneerde een herdenkingsbord, een schilderij van de hand van Nico van Heek, een dikke enveloppe met inhoud, bijeengebracht door de leden, en nog veel meer. Namens het bestuur bood voorzitter Jan Ankersmit hem voor de rest van zijn leven gastvrijheid aan op de *Twentsche*. Cees had op dat moment zijn golfset al verkocht, aan Floris Bierman. Met zijn vrouw Neeltje Tromp keerde hij terug naar zijn geboorteplaats Noordwijk, om er te wonen aan de rand van het duingebied, waar de holes van de oude Noordwijkse nog duidelijk zichtbaar zijn. Daar zou hij in november 1990 overlijden. Hij heeft na zijn afscheid nooit meer gegolft.

'VOOR MIJ KOMT EERST GOLF, DAARNA M'N VRIENDIN'

Uitspraken van/over professionals gedaan rond de Twente Cup

**'Hier, tussen de oude eiken,
voel ik me op mijn gemak.
Op open banen niet en
dat blijkt uit mijn spel.'**

Wilfried Lemmens,
TC Tubantia 6 september 2004,
dat jaar op de tweede plaats
geëindigd

**'Eigenlijk vind ik dat niet de winnaar van
de Twente Cup maar de winnaar van het
Nationaal Open een startbewijs voor het
KLM Open zou moeten krijgen. De Twente
Cup gaat over 36 holes, het Nationaal Open
is 72 holes op een topbaan.'**

Inder van Weerelt, *Golf Weekly* 11 september 2014

TEXTIEL, TEXTIEL EN NOG EENS TEXTIEL – BELONINGEN IN NATURA

Het jaarlijkse gastheerschap voor een evenement als de Twente Cup brengt veel (on)kosten met zich mee. Naast startgelden, prijzen in natura en het echte prijzengeld, worden ook vele andere kosten gemaakt.

Sinds de tachtiger jaren kent de Twente Cup een vaste hoofdsponsor, met daarnaast andere sponsors. Maar op die vorm van financiering rustte lange tijd een taboe. Het was juist gebruikelijk dat de clubleden door het bestuur van de *Twentsche* werden uitgenodigd om een financiële bijdrage te leveren. In het archief troffen we een staatje aan waaruit was op te maken dat in de jaren vijftig nogal wat clubleden jaarlijks f2,50 danwel f5,- of f10,- bijdroegen in de kosten. In 1979 stelde voorzitter Jan van den Broeke voor dat ieder lid meer dan f25,- zou schenken aan het evenement. Ook zou het inschrijfgeld voor deelnemers aan de Pro-Am verhoogd kunnen worden. En ja, zelfs de term 'algehele contributieverhoging' viel in dit verband wel te beluisteren. Maar van sponsors wilde men niets weten. Nog niet.

In 1930 weigerden de professionals voor een totaal prijzengeld van minder dan f300,- in het weekend te spelen. Er werd daarom besloten midden in de week te spelen. Bij de eerstvolgende bestuursvergadering werd door de penningmeester met enige trots meegedeeld, dat het totaal uitgekeerde prijzengeld f75,- had bedragen.

Tot in de jaren tachtig werden de winnaars naast geld getraceerd op een prijzentafel vol beloningen in natura. Een journalist van het Maandblad Golf schreef in 1962 daarover: 'de prijzentafel zou als monstercollectie van de Twentse textielindustrie op de jaarbeurs een goede indruk maken'. Deze prijzen waren bijeen gebracht door de indertijd bloeiende Twentse textielindustrie, in welke branche meer dan de helft van de leden van de Twentsche Golfclub werkzaam was. Bij de prijsuitreiking in 1968 bedankte voorzitter Henny Jordaan (de enige voorzitter die ooit *scratch* heeft gespeeld) dan ook de Twentse textielfabrikanten voor het beschikbaar stellen van hun producten, waaruit de professionals tweemaal een keus mochten doen. Vaak hadden de vrouwelijke partners van de professionals de voorkeuren al bepaald!

Geheel in stijl ontvingen de professionals in 1969, dit ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van de Twente Cup, een handdoek met ingeweven herinnering en een club-das van de T.G.C.

En al waren de geldprijzen lange tijd aan de lage kant, het deelnemersveld werd vanaf de jaren zeventig groter en sterker. Het behaalde resultaat tijdens de Twente Cup ging namelijk (vanaf 1974) meetellen voor de *Order of Merit*. Het Maandblad GOLF startte dat jaar een Nationaal Puntenklassement. Als laatste toernooi van het seizoen besliste het resultaat in de Twente Cup de eindstand van dit klassement. De spanning in deze competitie ontladde zich in het Twentse weekend, waardoor de levensvatbaarheid van het toernooi zeer werd vergroot. En terwijl de Twente Cup daardoor helemaal een volwaardig golftoernooi werd, bleef de vertrouwde intieme sfeer van het onderonsje toch overeind.

Als hoofdsponsors meldden zich over de jaren onder meer:

- KPMG Klynveld Twente Cup
- BMW Twente Cup
- Bad Boekelo Twente Cup
- Traedon Twente Cup
- Unique Twente Cup
- Essent Twente Cup
- Van Lanschot Twente Cup

Op het terras van de oude Twentsche tekent voorzitter Wim Stermerdink in 1996 een sponsor-contract met John van der Meer van KPMG.

‘VOOR MIJ KOMT EERST GOLF, DAARNA M’N VRIENDIN’

Uitspraken van/over professionals gedaan rond de Twente Cup

‘Ik val voor de vijfde hole met die beruchte sloot ervoor. Met z’n 243 meter wel een van de kortste en moeilijkste par 4-holes van Nederland. Daar hebben hele grote jongens al eens een tien moeten noteren.’

Fokko Nauta (Voortwisch) in TC Tubantia 13 september 1993 over het spelen van de Twente Cup

‘Ik kom aan zelf spelen eigenlijk nauwelijks toe. Daarom ben ik hier al donderdag gekomen om me weer wat met de baan vertrouwd te maken.’

Simon van den Berg (Haagsche), in Twentsche Courant 7 september 1987, over het verliezen van de play-off tegen Ruud Bos

‘Veel mensen hebben toch ook een surfplank of gaan op een dure ski-vakantie. Daar wordt geen kwaad woord over gesproken.’

TGC-professional Paul Saunders, enigszins geïrriteerd, tijdens het weekend van de Twente Cup in 1985, als reactie op de opmerking dat golf een spel is voor rijke mensen, in TC Twentsche Courant 9 september 1985

‘Ik won in 2002 vijf toernooien op rij. De Twente Cup was nummer drie. Op dag één begon ik inderdaad met een rondje 65. In mijn agenda staat alleen de afkorting C.R. achter die score. Heel lang heb ik mijn statistieken in die papieren maandagenda’s bijgehouden. Ik denk dat ik er na tien jaar spelen mee ben gestopt omdat ik op een gegeven moment wel door had hoe mijn scores tot stand komen. Winnen is verslavend, het geeft zo’n voldaan gevoel.’

Joost Steenkamer, 6 september 2016, in een mailbericht aan de auteur

Prof vraagt aan amateur voor hij gaat putten: **‘Are you religious?’**

Amateur: **‘Why?’**

Prof: **‘Start praying.’**

Gehoord tijdens het Twente Cup-weekend in 1974, Clubblad 't Puttertje, 15 december 1974

‘I remember playing with Cees Dorrestein at the ‘old’ Twentsche and whilst we were waiting to hit on the par three 6th he was telling me that he had already made 12 holes- in-one in his career! The green cleared, Cees hit, picked up his tee and said (when the ball was still in the air), “Sorry, 13!” and yes the ball rolled in the hole!’

Alan Saddington, winnaar van de Twente Cup in 1997, 17 juni 2018, in een mailbericht aan de auteur

‘Dat was echt een rollercoaster van vijftien meter. Hij ging omhoog en van rechts naar links. Toen ik hem putte zag ik hem naar links komen en dacht ik: het zal toch niet?’

Xavier Ruiz Fonhof over zijn eagle-put op de laatste hole waarmee hij in 2013 de Twente Cup won, GOLFjournaal oktober/november 2013.

TWENTE CUP

Eregalerij van winnaars die de cup minstens drie keer wonnen

Gerard de Wit	11	Cees Cramer	4	Bertus van Mook	3
Joop Rühl	6	Jacob Oosterveer	3	Ruud Bos	3
Martien Groenendaal	5	Piet Witte	3	Brian Gee	3
Jos van Dijk	4	Martin Roesink	3	Inder van Weerelt	3

Gerard de Wit

Martien Groenendaal

Cees Cramer

Joop Rühl & Piet Witte

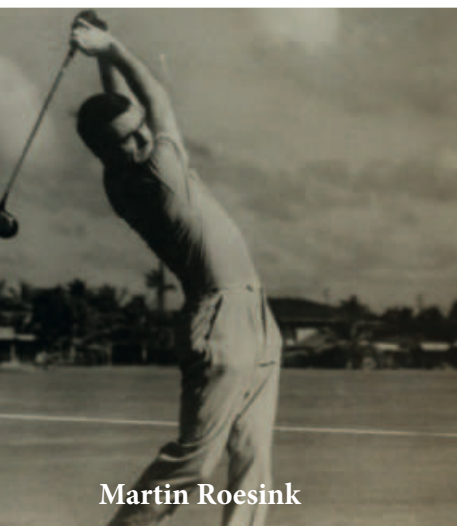
Jos van Dijk &
Z.K.H. prins Bernhard

Ruud Bos

Bertus van Mook & Jan Dorrestein

Martin Roesink

Brian Gee

Jacob Oosterveer

Joop Rühl

Inder van Weerelt

TWENTE CUP - WINNAARS

1929
Jos van Dijk (152)

1930
Jos van Dijk (146)

1931
Jos van Dijk (150)

1932
Dirk Oosterveer (152)

1933
Jos van Dijk (148)

1934
Jacob Oosterveer (149)

1935
Jacob Oosterveer (71-68)

1936
Jacob Oosterveer (79-74)

1937
Piet Witte (70-67)

1938
Douglas Monk (70-74)

1939
Piet Witte (73-71)

1940
Joop Rühl (71-72)

1941
Joop Rühl (67-73)

1942
Joop Rühl (70-70) ②

1943
Cees Cramer (140)

1944
Jan Cramer (137)

1945 Niet gespeeld

1946
Joop Rühl (68-66)

1947
Gerard de Wit (67-71)

1948
Piet Witte (69-72)

1949
Cees Cramer (72-66)

1950
Joop Rühl (72-66)

1951
Gerard de Wit (68-72)

1952
Joop Rühl (70-68)

1953
Gerard de Wit (66-68)

1954
Gerard de Wit (65-68)

1955
Gerard de Wit (69-69)

1956 Niet gespeeld

1957
Cyril Pennington (69-65) ②

1958
Gerard de Wit (66-69)

1959 Niet gespeeld

1960
Cees Cramer (70-71)

1961
Gerard de Wit (74-69)

1962
Gerard de Wit (70-72)

1963
Gerard de Wit (70-68)

1964
Gerard de Wit (70-65)

1965
Martin Roesink (71-69)

1966
Martin Roesink (69-68)

1967
Martin Roesink (68-70)

1968
Gerard de Wit (67-70)

1969
Martien Groenendaal (140)

1970
Cees Cramer (146)

1971
Jan Dorrestein (69-72)

1972
Bertus van Mook (72-71)

1973
Martien Groenendaal (71-73) ②

1974
Peter Ackerley (70-67)

1975
Colin Mackay (68-70)

1976
Bertus van Mook (74-67)

1977
Martien Groenendaal (71-72)

1978
Simon van den Berg (71-72)

1979
Bertus van Mook (69-69)

1980
Wim Stevens (71-73) ②

1981
Jan Dorrestein (71-68)

1982
Brian Gee (71-70) ②

1983
Martien Groenendaal (70-69)

1984
Martien Groenendaal (68-69)

1985
John Woof (70-70)

1986
Wilfried Lemmens (142)

1987
Ruud Bos (69-72) ②

1988
Ruud Bos (137)

OUDE BAAN: PAR 69
NIEUWE BAAN (vanaf 1997): PAR 72

1989
Ruud Bos (64-70)

1990
Brian Gee (67-70)

1991
John Woof (71-64)

1992
Brian Gee (140) ②

1993
Mark Metgod (103) ②

1994 Niet gespeeld

1995
Ruben Wechelaer (68-71)

1996
Mark Metgod (69-67)

1997
Alan Saddington (67-71)

1998
Joost Steenkamer (66-73)

1999
Allan McLean (68-69) ②

2000
Chris van der Velde (-6)

2001
Niels Kraaij (71-70) ②

2002
Joost Steenkamer (65-74)

2003
Ruben Wechelaer (70-67)

2004
Dajs Bos (68-70) ②

2005
Mark Reynolds (66-72)

2006
Niels Kraaij (68-71)

2007
Mark Reynolds (65-69)

2008
John Boerdonk (70-70) ②

2009
Alain Ruiz Fonhof (71-70)

2010
Ben Collier (70-66)

2011
Inder van Weerelt (65-69)

2012
Richard Kind (69-66)

2013
Xavier Ruiz Fonhof (66-70)

2014
Inder van Weerelt (65-69)

2015
Ralph Miller (68-67)

2016
David van den Dungen (68-70) ②

2017
Inder van Weerelt (65-69)

② *Na play-off*

TWENTE CUP - HERKOMST VAN DE WINNAARS

1929 Jos van Dijk - <i>De Pan</i>	1959 Niet gespeeld	1989 Ruud Bos 🏆🏆
1930 Jos van Dijk - <i>De Pan</i>	1960 Cees Cramer - <i>Twentsche</i>	1990 Brian Gee - <i>Domburgsche/Rijk v. Nijmegen</i>
1931 Jos van Dijk - <i>De Pan</i>	1961 Gerard de Wit - <i>Haagsche / Hilversumsche</i>	1991 John Woof - <i>Rijswijk</i>
1932 Dirk Oosterveer - <i>Haagsche</i>	1962 Gerard de Wit - <i>Hilversumsche</i>	1992 Brian Gee - <i>Domburgsche</i>
1933 Jos van Dijk - <i>De Pan</i>	1963 Gerard de Wit - <i>Hilversumsche</i>	1993 Mark Metgod - <i>Biltse Duinen</i>
1934 Jacob Oosterveer - <i>Amsterdamse</i>	1964 Gerard de Wit - <i>Hilversumsche</i>	1994 Niet gespeeld
1935 Jacob Oosterveer - <i>Amsterdamse</i>	1965 Martin Roesink 🏆🏆	1995 Ruben Wechgelaer - <i>Westwoud</i>
1936 Jacob Oosterveer - <i>Amsterdamse</i>	1966 Martin Roesink 🏆🏆	1996 Mark Metgod - <i>Biltse Duinen</i>
1937 Piet Witte - <i>De Dommel / Eindhovensche</i>	1967 Martin Roesink 🏆🏆	1997 Alan Saddington - <i>De Haar</i>
1938 Douglas Monk - <i>Hilversumsche</i>	1968 Gerard de Wit - <i>Noordwijkse</i>	1998 Joost Steenkamer
1939 Piet Witte - <i>De Dommel / Eindhovensche</i>	1969 Martien Groenendaal - <i>De Dommel</i>	1999 Allan McLean - <i>Wouwse Plantage</i>
1940 Joop Rühl - <i>Rosendaelsche</i>	1970 Cees Cramer - <i>Twentsche</i>	2000 Chris van der Velde
1941 Joop Rühl - <i>Rosendaelsche</i>	1971 Jan Dorrestein - <i>Rosendaelsche</i>	2001 Niels Kraaij 🏆🏆
1942 Joop Rühl - <i>Rosendaelsche / Haagsche</i>	1972 Bertus van Mook - <i>Geysteren</i>	2002 Joost Steenkamer
1943 Cees Cramer - <i>Noordwijkse</i>	1973 Martien Groenendaal - <i>De Dommel</i>	2003 Ruben Wechgelaer
1944 Jan Cramer - <i>Twentsche</i>	1974 Peter Ackerley - <i>Noordhollandse Golfclub</i>	2004 Dajs Bos 🏆🏆
1945 Niet gespeeld	1975 Colin Mackay - <i>Amsterdamse</i>	2005 Mark Reynolds - <i>(Golfcentrum Rotterdam)</i>
1946 Joop Rühl - <i>Rosendaelsche / Haagsche</i>	1976 Bertus van Mook - <i>Geysteren</i>	2006 Niels Kraaij 🏆🏆
1947 Gerard de Wit - <i>Haagsche</i>	1977 Martien Groenendaal - <i>De Dommel</i>	2007 Mark Reynolds - <i>(Golfcentrum Rotterdam)</i>
1948 Piet Witte - <i>De Dommel / Eindhovensche</i>	1978 Simon van den Berg - <i>Haagsche</i>	2008 John Boerdonk 🏆🏆
1949 Cees Cramer - <i>Twentsche</i>	1979 Bertus van Mook - <i>Geysteren</i>	2009 Alain Ruiz Fonhof 🏆🏆
1950 Joop Rühl - <i>Kennemer</i>	1980 Wim Stevens - <i>De Gelpenberg</i>	2010 Ben Collier - <i>Haagsche</i>
1951 Gerard de Wit - <i>Haagsche</i>	1981 Jan Dorrestein - <i>Rosendaelsche</i>	2011 Inder van Weerelt - <i>Lage Vuursche</i>
1952 Joop Rühl - <i>Kennemer</i>	1982 Brian Gee - <i>Domburg</i>	2012 Richard Kind 🏆🏆
1953 Gerard de Wit - <i>Haagsche</i>	1983 Martien Groenendaal - <i>De Dommel</i>	2013 Xavier Ruiz Fonhof 🏆🏆
1954 Gerard de Wit - <i>Haagsche</i>	1984 Martien Groenendaal - <i>De Dommel</i>	2014 Inder van Weerelt - <i>Lage Vuursche</i>
1955 Gerard de Wit - <i>Haagsche</i>	1985 John Woof - <i>Kleiburg</i>	2015 Ralph Miller - <i>Lage Vuursche</i>
1956 Niet gespeeld	1986 Wilfried Lemmens - <i>Dortmund</i>	2016 David van den Dungen - <i>The Dutch</i>
1957 Cyril Pennington - <i>Hilversumsche</i>	1987 Ruud Bos - <i>Hoge Kleij</i>	2017 Inder van Weerelt - <i>Lage Vuursche</i>
1958 Gerard de Wit - <i>Haagsche / Hilversumsche</i>	1988 Ruud Bos 🏆🏆	🏆🏆 <i>Playing Pro</i>

TWENTE CUP 1968 - 1984

MARTIEN GROENENDAAL EN BERTUS VAN MOOK DOMINEREN

‘Dinsdag ben ik het weer vergeten. Dan is het mooi geweest. Dan ga ik weer fijn lesgeven.’

Zó reageerde Martien Groenendaal op zondagmiddag 10 augustus 1975, na afloop van het Internationaal Open Kampioenschap op de *Hilversumsche*, tijdens welk toernooi hij met een 28e plaats verrassend als beste Nederlander was geëindigd (292-74/75/72/71), vóór Jan Dorrestein (37e). Op donderdag waren er 160 golfers gestart en op zaterdag waren er vijftig het weekend in gegaan. Tijdens de laatste ronde op zondag hadden er zo’n 60 à 70 toeschouwers met zijn flight meegelopen. Uit in 38 kwam hij terug in 33. ‘Onbegrijpelijk, het is de grootste verrassing die er is’, had de 44-jarige pro van *Golfclub De Dommel* gestameld toen de einduitslag tot hem was doorgedrongen. Maar het tijdelijk euforische gemoed, maakte diezelfde zondagmiddag alras plaats voor een meer nuchtere benadering, zoals uit het openingscitaat hierboven mag blijken. Groenendaal had in hetzelfde interview als waaruit hierboven is geput, bovendien een paar tijdloze adviezen voor de liefhebbers van golf: ‘sla nooit met de stokken, lever je score hoe slecht ie ook is altijd in en vloek nooit. Tenminste niet hardop’. Blijikbaar was dat ook toen niet vanzelfsprekend.

Zoals de meeste pro’s uit zijn tijd, was Groenendaal een teaching pro, en bovendien ook eentje die als zovelen was begonnen als caddie en als assistent. Voor het onalledaagse én eervolle toernooi in Hilversum had hij zich optimaal voorbereid en twee weken vakantie genomen, om te oefenen, te oefenen, en ... te oefenen. Zijn 17-jarige zoon Jan had hij naar Hilversum meegenomen als zijn caddie. Groenendaal zou tussen 1968 en 1984 vijf maal de Twente Cup winnen. De eerste keer, in 1969, was hij toch al 38 jaar geweest, maar op z’n 53e presteerde hij het nog voor een vijfde keer. Hij is daarmee de oudste winnaar van dit evenement. De oude *Twentsche* voelde voor hem als een thuisbaan waar hij met zijn uitstekende korte spel goed kon scoren.

‘Zeventig tot tachtig procent van de leden namen toentertijd regelmatig les bij Groenendaal en Van Mook’

Groenendaal was pas op z’n 31^e golfprofessional geworden. Hij bezat handicap 5 toen hij door het bestuur van *Golfclub De Dommel* werd benaderd om Piet Witte op te volgen en hij in Engeland startte met de opleiding tot professional.

In de periode die we hier beschrijven nam de golfsport in Nederland een hoge vlucht. Het Nederlands Golf Comité opende het jaarverslag over 1970 met de zin: ‘Ook in 1970 nam het aantal golfers toe en we geloven dat slechts een tekort aan golfbanen een verdere groei in de weg staat.’

Bertus van Mook (1935-) was een zeer succesvolle Nederlandse golfprofessional. Van Mook gaf onder meer les op de *Golf & Countryclub Geijsteren*. Hij werd achtmaal Nederlands kampioen

en hij won vele bekertjes en medailles, maar hechtte daar zo weinig waarde aan dat hij de meeste wegdeed. De enige beker die hij nog wel in zijn bezit had, stond hij zonder sentiment af aan het Nederlands Golf Museum. Hij won hem bij het Nationaal Open in 1969. Zijn succes kwam hem niet aangewaaide. Hij moest er hard voor werken. Sponsors waren er nog niet. Eens kreeg hij als kampioen 1400 gulden en een lap stof voor een pak. Hij klom op tot de top van Nederland. In 1979 werd hij voor de vijfde keer in zes jaar ‘Golfer van het jaar’ onder de professionals. Hij speelde vele malen samen met Jan Dorrestein in het toernooi om de World Cup.

‘Alles wat ik van techniek heb geleerd, heb ik van Piet Witte’

Bertus van Mook, 1975

Bertus van Mook was van tee tot green een zéér goede speler, een vechtjas ook, die een mindere ochtendscore in de middag geheel kon goedmaken. Over zijn putten was menigeen iets minder lovend. Jarenlang streed hij succesvol mee om de eerste plekken. De beste lesgevende professional wedstrijdspeler werd hij wel genoemd, en eentje die de Europese top binnen bereik had gehad, wanneer hij ooit de kans had gekregen veel toernooien te spelen. Voor iemand met een lengte van 1.66 meter sloeg hij de ballen met zijn drives gemiddeld zo’n 275 meter. Toen hij een jaar of 14 was, wist Bertus al dat ie golftrainer wilde worden. Zijn grote voorbeeld was Gerard de Wit: ‘Ik ben nog altijd van mening dat De Wit de beste golfer is die ons land ooit heeft voortgebracht, met alle respect voor Jan Dorrestein en Martin Roesink’, vertelde hij het Maandblad Golf in 1974. Zijn lijfspreuk was een uitspraak van Jack Nicklaus en deze luidde: ‘De wedstrijd is pas voorbij als de bal op de bodem van de laatste hole ligt.’ In de Twente Cup-editie van 1976 demonstreerde Van Mook dat genadeloos. Na een eerste ronde van 74 moest hij nog zes spelers voor zich dulden, maar in de middag sloeg hij met een briljante ronde terug: hij maakte 67 met vijf birdies en twee bogeys en evenaarde daarmee het baanrecord, dat mede op naam stond van Tony Trienen en Peter Ackerley.

Jan Dorrestein was in de zeventiger jaren de enige Nederlandse golfer die internationaal meetelde. In *The Open* verscheen hij maar liefst vijfmaal aan de start en haalde daar twee keer de cut. Op *Muirfield*, in 1972, eindigde hij zelfs op een gedeelde vijftiende plaats.

De móóiste golfer van Nederland in die jaren, voor wat betreft stijl en techniek, was volgens kenners André van Pinxten, bijgenaamd *Pinkie*. Maar het spelen onder spanning verging hem slecht; hij miste daarvoor de koele nuchterheid. Over Gerard de Wit beweerde Van Pinxten, die zelf ook op de groepsfoto uit 1969 staat, ooit: ‘De Wit is nou een échte golfer. Hij slaat iedere slag hetzelfde, of het nu een ijzer-8 is of een driver. Zijn stijl is vastgelegd. Hij was een van die zeldzame golfers van wie je van te voren wist dat hij een goede bal zou slaan.’

En dat Martin Roesink de verwachtingen niet waarmaakte, lag volgens *Pinkie* niet aan diens vermeende rokkenjagerij, als wel aan het feit dat Roesink veel te weinig begrip had van het spel: 'Hij wist te weinig van de technische kant van golf. De ene dag

sloeg hij al zijn drives naar links en de volgende dag sloeg hij ze allemaal naar rechts. Hij wist gewoon niet wat hij met z'n swing aan moest'.

'Aan de edities van de Twente Cup in deze periode deden gemiddeld meer dan dertig professionals mee'

*De eerste vier van de Twente Cup-editie 1976 bij elkaar op de foto.
V.l.n.r.: Alex Loesberg, Cees Reinders, Colin Mackay en winnaar Bertus van Mook.*

Paul Saunders (1982-1986) *Professioneel & commercieel*

Toen Cees Cramer in 1982 afscheid nam, werd daarmee in zekere zin ook afscheid genomen van een generatie pro's die al vóór de Tweede Wereldoorlog waren begonnen met hun carrière. Vaak waren ze ongediplomeerd, hoe deskundig in de praktijk ook. Soms hadden ze zich ook niet meer verdiept in de nieuwste ontwikkelingen binnen de sport. En het golfspel was nog steeds een tamelijk elitaire aangelegenheid. Paul Saunders daarentegen kwam van *Spaarnwoude*, de eerste, in 1977 opgerichte, openbare golfbaan van Nederland, alwaar de Schot Colin Mackay als head pro de golfsport probeerde op te stuwten tot een volkssport. Daarnaast was Paul een tijdlang nog assistent geweest van Wim Dorrestein op de *Amsterdamse*.

Paul Saunders (hiernaast) kwam van oorsprong uit Birmingham, was aldaar lid geweest van de 1893 opgerichte *Robin Hood Golf Club*. Paul had overigens wel iets van Robin Hood, gewaarschuwd bovendien door Cees Cramer voor de Twentse zuinigheid. '*Twenten zijn krenten*', zo verzuchtte Paul soms. Het stijgende gebruik van oefenballen toonde aan, dat er een goede beslissing was genomen.

Paul was al spoedig zodanig bezet dat hij nieuwe leden groepslessen aanbood. Twee jaar na zijn komst, verzocht hij het bestuur een assistent-pro naast hem te benoemen. Gezamenlijk zouden ze dan de lessen en de shop kunnen doen. Clubs uit de regio, PW in Enschede en De Koepel in Wierden, deden namelijk in toenemende mate een beroep op Paul voor toezicht en advies. Het lesgeld ging omhoog: van f16,- naar f18,- per dertig minuten. Paul werd ervaren als een goede en plezierige pro, maar al in het voorjaar van 1985 heerste het vage vermoeden dat hij weg wil.

Op 26 april 1986 verliet Paul de TGC; trouwplannen deden hem verhuizen naar Portugal. Zijn motto, '*U krijgt uiteindelijk toch de handicap, die u verdient*', bleef lange tijd nog op de *Twentsche* naklinken.

‘VOOR MIJ KOMT EERST GOLF, DAARNA M’N VRIENDIN’

Uitspraken van/over professionals gedaan rond de Twente Cup

‘De par 4 eerste hole van de TGC is voor mij de meest ongelukkige hole van de wereld. Ik kan die green niet lezen en neem er stevast drie putts.’

Martien Groenendaal in het Maandblad GOLF februari 1975

‘Ik had die zeven extra holes er graag voor over.’

Winnaar David van den Dungen na afloop van de play-off in 2016 tegen Richard Kind en Maarten Bosch. The Dutch Futures september 2016

Cees Cramer wordt in 1981 gevraagd hoe het kan dat hij tijdens de Twente Cup nog zo goed speelt: **‘Het antwoord is vrij simpel. Voor mij hoeft het namelijk niet meer. Alle jonge jongens die moeten zich waarmaken, ik hoef dat niet meer en je hebt geen idee hoeveel makkelijker het spel daardoor wordt.’**

Maandblad GOLF, oktober 1981

‘Talent moet geld mogen ontvangen om de hoge kosten te kunnen dekken. In de Verenigde Staten zou zo’n behandeling van talentvolle spelers ondenkbaar zijn.’

Joost Steenkamer, TC Tubantia 8 september 2003

‘Deze wedstrijd blijft een klassieker die niemand wil missen.’

Fokko Nauta (Voortwisch) in TC Tubantia 13 september 1993 over het spelen van de Twente Cup

‘Laat de beker maar staan, want ik denk dat ik ‘m weer ga winnen.’

Winnaar Martien Groenendaal in september 1984 aan de vooravond van de Twente Cup tegen zijn vrouw, Maandblad GOLF oktober 1984

‘Fantastisch om de eerste winnaar ooit te zijn van de Senioren Twente Cup. Ik hoop dat ik in de aankomende jaren nog meer senioren edities van toernooien mag winnen.’

Rinus van Blankers (Goese Golfschool) won de Senior Twente Cup in 2017, een nieuw onderdeel van de Twente Cup. In de toekomst wil de PGA Holland alle toernooien uitbreiden met een toernooi voor senioren en ook dames. GOLF.NL 3 september 2017

‘Twee weken vóór de wedstrijd ben ik hard gaan oefenen. M’n strijdplan was om een ‘draw’ in te studeren, omdat dat op de Twentse van pas komt. Bovendien was ik er nog nooit bij de beste tien geëindigd, terwijl de baan me wel ligt.’

Winnaar Brian Gee in het Maandblad GOLF oktober 1982

BAANRECORDS SNEUVELEN NATUURLIJK

Oude Twentsche

Joop Rühl	1946 / 66
Cees Cramer	1949 / 66
Joop Rühl	1950 / 66
Gerard de Wit	1953 / 66
Gerard de Wit	1954 / 65
Gerard de Wit	1968 / 67 ¹
Tony Trienen	1973 / 67 ²
Peter Ackerley	1974 / 67
Bertus van Mook	1976 / 67
Frank Borren	1980 / 62 ³

Nieuwe Twentsche

Alan Saddington	1997 / 67
Joost Steenkamer	1998 / 66
Joost Steenkamer	2002 / 65
Mark Reynolds	2007 / 65
Inder van Weerelt	2011 / 65
Inder van Weerelt	2014 / 65
Inder van Weerelt	2017 / 65

¹ Een nieuw baanrecord van 67 (33-34) in verband met de wijziging van de baan, die langer was geworden door verlenging van de 7e hole van 359 meter op 435 meter.

² Tijdens het Nationaal Junioren Strokeplay-kampioenschap.

³ Tijdens het verspelen van de Queens Cup werd door Frank Borren een unieke prestatie geleverd door het baanrecord op 62 te brengen. Frank is een neef van ons toenmalige lid Toon (A.J.) Borren (1923-2013) en woonachtig in Nieuw Zeeland; voor studiedoeleinden verbleef hij destijds enige tijd in Nederland. Zijn handicap was 3 en werd naar 1 verlaagd.

WESP VERIJDELT RECORD

‘Ruud Bos had een weekje vrijaf van toernooien in het buitenland en nam de gelegenheid te baat om terug te keren naar zijn oude baan, de Twentsche Golfclub. Zijn tegenstanders hebben dat gemerkt. Met een fantastische eerste ronde van 64, vijf onder par, demarreerde Nederlands golfer nummer één meteen weg van het hele veld. Zes birdies, één bogey en een aantal putts die net naast de hole gingen, waren de kenmerken van de beste ronde ooit in het toernooi gemaakt. (Amateur Frank Borren blijft met 62 houder van het baanrecord). Gerard de Wit had een keer 65 gemaakt en heeft met 133 slagen over 36 holes nog altijd het record. Want daar kwam Ruud Bos net niet aan toe. Een wesp hield zijn recordpoging tegen. Hij lag op schema van het nieuwe record, totdat hij een eenvoudige approach naar de green van 14e hole rechts in de bomen sloeg. Hinkend vond hij zijn bal in het struweel. Een wesp, die hem in de slag in de knieholte geprikt had, was de oorzaak van de double bogey. Het gevolg was een rondje van 70 en een totaal van 134, drie slagen beter dan runner-up David Burnside, de pro van De Haar.’

Jan Ebbinge, Maandblad Golf 1989

Ondanks vele naspeuringen slaagden we er niet in om de scores per hole te achterhalen welke Joost Steenkamer in 2002 maakte. Op zijn naam staat namelijk nog steeds het baanrecord van de nieuwe Twentsche: 65. Hij verbeterde met die totaalscore notabene zijn eigen baanrecord uit 1998: 66.

Wel is na 2002 eenmaal door Mark Reynolds en driemaal door Inder van Weerelt dit baanrecord geëvenaard. Om als golf liefhebber toch een indruk te krijgen hoe een scoreverloop er in zo'n geval uit kan zien, tonen we hieronder de scores van Mark uit 2007 en die van Inder uit 2017:

Mark Reynolds

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	
4	4	3	4	5	3	5	4	4	4	3	5	4	4	3	4	4	5	72
	4	3	4		3	5	4	4	4	3	4			3	4			

Inder van Weerelt

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	
4	4	3	4	5	3	5	4	4	4	3	5	4	4	3	4	4	5	72
4		3	4			5		4			5	4	5	3		4		

Een drie-put op hole 14 voorkwam dat Inder mogelijk een nieuw baanrecord had gevestigd.

VERHALEN VOOR DE NEGENTIENDE HOLE

- De jongste winnaar van de Twente Cup ooit was Joop Rühl (20 oktober 1916-26 mei 1986), toen nog verbonden aan *De Rosendaelsche*: in het weekend van 28-29 september 1940 won hij als (nog net) 23-jarige voor het eerst de beker. De daarna jongste winnaar kwam uit de gelederen van de *Twentsche*, maar dan als oud-lid: Ruud Bos. Toen hij op zondag 13 september 1987 de Cup voor het eerst won, was hij op 6 augustus ervoor zojuist 24 geworden. TGC-professional Jan Cramer was er trouwens ook vroeg bij geweest: hij won de Twente Cup in augustus 1944, en was toen vier maanden 24 jaar. Ook Brian Gee won zijn eerste Twente Cup op 24-jarige leeftijd, in september 1982, maar Gee had in maart van dat jaar al die leeftijd bereikt.
- De oudste winnaar van de Twente Cup ooit was Martien Groenendaal (De Dommel): hij won de Cup voor de 5^e keer in 1984 op de leeftijd van 53 jaar. Daarna komt onze eigen Cees Cramer: toen hij in 1970 z'n vierde en laatste Cup won, was hij 52 jaar.
- Tussen de eerste en de laatste Twente Cup-overwinning van Gerard de Wit zat maar liefst 21 jaar (1947 en 1968). In het geval van Cees Cramer was dit interval nog groter, namelijk 27 jaar (1943 en 1970).
- Wim van Dijk (Amsterdamse Golf Club) deed vanaf het prille begin vrijwel veertig jaar onafgebroken mee: op de foto uit 1938 (elders in dit blad) staat hij tussen de winnaars en leden van het bestuur. En op de prachtige groepsfoto uit 1969 (ook elders in dit blad) zit hij gehurkt naast Gerard de Wit.
- Jan Dorrestein deed meer dan 35 keer mee. En is ook dit jaar gelukkig van de partij.
- Ook John Woof was zeker 25 keer deelnemer.

Met een goed gerichte slag deponeert Cees Cramer de bal in een hole. Jan Dorrestein, de latere winnaar van deze Twente Cup-editie uit 1971, kijkt toe.

- Bij de foto hierboven: de putter die Cees Cramer hier gebruikte, nam Pius Muskens voor f75,- van hem over toen Cees in 1982 zijn loopbaan als professional beëindigde. Pius gebruikt deze putter nog steeds. Overigens: Cees had op dat moment de rest van zijn golfset al verkocht, aan Floris Bierman.

- Vijf winnaars van de Twente Cup deden respectievelijk één, negen, twee, vijf en één keer mee aan *The Open*: Jos van Dijk, Cyril Pennington, Martin Roesink, Jan Dorrestein en Joost Steenkamer.
- Kijkend naar het aantal Engelse en Schotse professionals dat de Twente Cup wist te winnen, staat Engeland met 6-4 voor: Ackerley, Douglas, Gee, Pennington, Reynolds en Woof *versus* Collier, Mackay, McLean en Saddington.
- De eerste hole-in-one op de *European Tour* kwam in 1973 op naam van een voormalig winnaar van de Twente Cup in 1957, namelijk van Cyril Pennington (1929-2017).
- Nogal wat latere pro's waren in de eerste golfdecennia eerst caddie geweest (Martien Groenendaal natuurlijk maar ook onze 'eigen' Wiljan van Mook) maar een enkeling onder hen was behalve caddie ook nog jarenlang greenkeeper geweest, zoals laatbloeiër Simon van den Berg (Haagsche).
- Ook Bertus van Mook was greenkeeper geweest, bij *Toxandria* in Molenbeek bij Breda. Als 81-jarige vertelde hij hierover: *'Speelde ik een wedstrijd bij die club, dan moest ik eerst het gras maaien. Niet zoals tegenwoordig op een elektrische zitmaaier, maar lopend over de baan. Daarna snel douchen en spelen.'*
- Tijdens de prijsuitreiking in 1962 bracht secretaris Rob Horst veel dank aan greenkeeper Rein Schipper, die weer bergen werk had verzet om de baan zaterdag en zondag in perfecte conditie te brengen. Horst gunde hem daarom gaarne de eerste keus van de prijzentafel! Schipper volgde overigens ook vaak met grote belangstelling de vele partijen.
- In 1982 zorgde winnaar Brian Gee bij de prijsuitreiking voor de nodige hilariteit. Als eerste mocht hij van de indrukwekkende prijzentafel iets van zijn gading kiezen. Hij nam een babystoeltje omdat hij later dat jaar voor het eerst vader hoopte te worden.
- Tom O'Mahoney, toenmalig professional van de *Noordwijkse*, voormalig Tourspeler, oud-bondscoach en momenteel nog *senior advisor* voor het NGE, won nimmer een Twente Cup, al was hij in 1992 zeer dichtbij de overwinning. Een onfortuinlijke fout op de negende green - hij vergat zijn verplaatste marker terug te plaatsen - leverde hem helaas twee strafslagen op en tijdens de daardoor noodzakelijk geworden play-off belandde zijn bal in de sloot bij hole 5.
- Zeker tot 1988 werd de wedstrijd om de Twente Cup op één dag gespeeld.
- In 1989 ging Ruud Bos met een voorsprong van zeven slagen de laatste negen holes in (zijn eerste drie series van negen waren gegaan in 32 - 32 - 33). Hij won voor de derde keer dat jaar, zij het met nog maar drie slagen voorsprong. Op de 14e hole liep hij een wespensteek op en hinkend rondde hij de laatste holes toen af.
- Hayo Bensdorp verloor als enige zowel op de oude als op de nieuwe baan een play-off; beide keren ook op de eerste extra hole.
- Brian Gee verloor tijdens de Twente Cup nooit een play-off.
- Inder van Weerelt won driemaal de Twente Cup, mede door steeds op de zaterdag het baanrecord te evenaren (65) en daardoor op de zondag met een stevige voorsprong in de laatste flight te zitten.

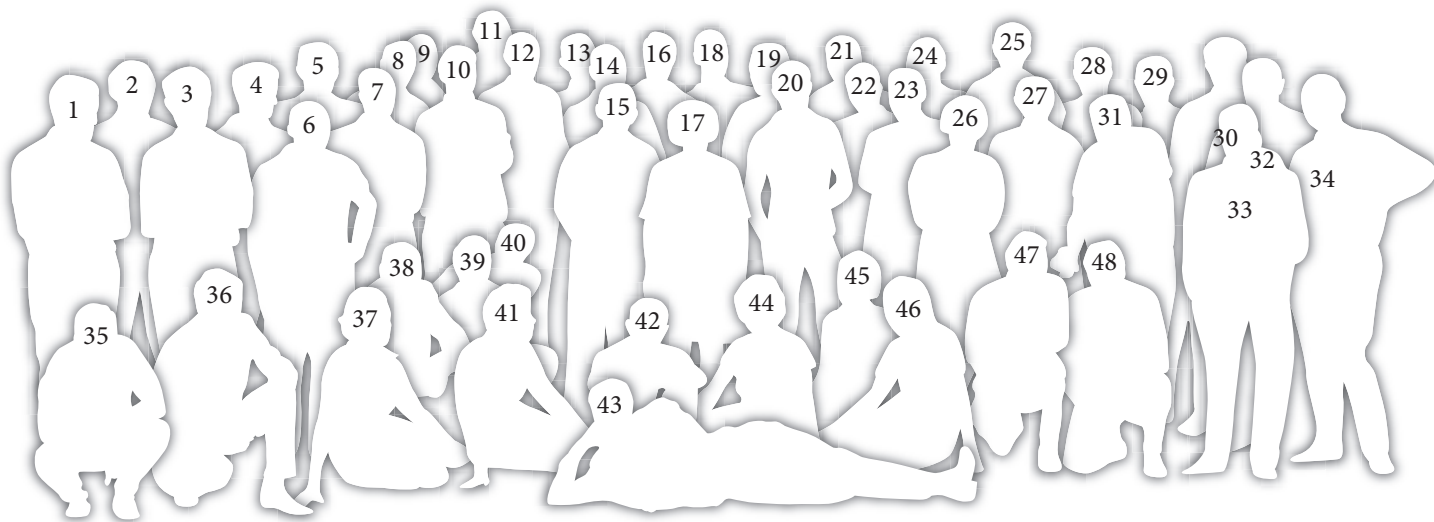
De prachtige foto hierboven is drager van een herinnering, in dit geval zelfs van een welhaast collectieve herinnering. Zij werd op zaterdag 13 september 1969 door de Enschedese fotograaf *Bijfo* gemaakt, ter gelegenheid van de 38^e editie van de Twente Cup. De in 1929 ingestelde Twente Cup bestond namelijk precies veertig jaar. Op de fairway van de 4e hole zien wij amateurs en professionals tamelijk ongedwongen poseren voor de camera. Van vrijwel allen hebben we de namen achterhaald zoals u op de volgende pagina kunt zien. De intens verheugde winnaar was

tijdens dat werkelijk zonovergoten weekend Martien Groenendaal (nummer 3 op de foto) met 140 slagen; deze professional van *Golfclub De Dommel* zal zeker niet vermoed hebben dat hij de Twente Cup daarna nog vier keer zou winnen. Onze eigen professional, Cees Cramer (nummer 11), legde met 143 slagen beslag op een fraaie derde plaats. Een jaar later zou hij, voor de vierde keer en voor het laatst, wél met de hoogste eer gaan strijken.

De jaarlijkse Twente Cup kon vroeger, deze groepsfoto getuigt daar in het bijzonder van, zonder overdrijven soms zelfs letterlijk een soort familiereünie genoemd worden. De tientallen professionals vonden het telkens weer een bijzonder gemoedelijk evenement. Een inmiddels oudere en zéér, zéér trouwe deelnemer is Jan Dorrestein: hij won de Twente Cup tweemaal, in 1971 en in 1981. Ook dit jaar, in 2018, is hij present! Op de foto hierboven zien we tevens zijn vader Gerrit en zijn broers Wim en Cees. Ook het Brabantse gezin Stevens was in 1969 met drie golf-

professionals ruim vertegenwoordigd met de broers Henk, Wim en Jan. En heel, heel bijzonder aan deze foto is ook dat Gerard de Wit er op staat, zij het gehurkt, tweede van rechts, tussen Mieke Scholten en Wim van Dijk. *Gerry White*, zoals zijn Engelse vrienden hem noemden, had de Twente Cup een jaar eerder nog gewonnen. Het zou zijn laatste Twentse triomf zijn, zijn elfde! Alle meespelende professionals ontvingen een maand later per post van secretaris Juuk Scholten 'ter herinnering' deze foto (24 x 18 cm).

1. Henk Stevens P	17. Guusje Gentis	33. Piet Witte P
2. Alex Loesberg P	18. Martin Roesink P	34. Jan de Monchy
3. Martien Groenendaal P	19. Jan ter Kuile	35. Bertus van Mook P
4. Cees Dorrestein P	20. Wim Stevens P	36. Bob Lanyon P
5.	21.	37. Wil Douglas
6. Wil Bongard	22. Ger Jeurissen P	38. Harry Douglas
7. Wim Dorrestein P	23. Peter Pynn	39. André van Pinxten P
8. Rob Cox	24. Jan Stevens P	40. Jan Oudendorp P
9.	25. Piet van Glabbeek	41. Elly van Glabbeek
10. Ad Wessels P	26. Kea Tiedemann-Bouman	42. Kees van der Bijl
11. Cees Cramer P	27. Anne de Monchy	43. Jan Dorrestein P
12. Juuk Scholten	28. Donald Beney	44. Hannie Menko
13. Gerrit Kerkman P	29. Wim Selman	45. Kiek Thole
14. George Timan	30. Alex Tiedemann	46. Mieke Scholten
15. Dof Gentis	31. Gerrit Dorrestein P	47. Gerard de Wit P
16. Harm Scholten	32. Frits Scholten	48. Wim van Dijk P

P = Professional

Op de groepsfoto treffen we ook Kea Tiedemann-Bouman (1903-1998) aan met nummer 26.

Hiernaast staat ze op een foto uit 1927, als winnares van de Open Franse tennistitel, naast de wereldberoemde Amerikaanse tennisster Bill Tilden. Het was haar grootste prestatie uit een toch al indrukwekkende sportcarrière. Ze deed zeven keer mee aan Wimbledon, waar ze nooit verder kwam dan de halve finales. Gravelbanen lagen haar beter. In 1931 trouwde ze met de Zwitserse roeikampioen en ingenieur Alexander Tiedemann (nummer 30) en sloot ze haar tenniscarrière af. Minder bekend is dat Kea ook nog hockey-international was en Nederlands golfkampioene. Op onze club werd ze in 1952 matchplay-kampioen (Bernard Bowl). Daarnaast won ze viermaal de Van Hoey Smith Beker en tevens viermaal de Vlies Cup. Ze heeft vele jaren als enige vrouw deel uitgemaakt van het bestuur.

En links naast haar, op nummer 23, stond Engelsman Peter Pynn, toen nog gewoon lid van de wedstrijdcommissie maar spoedig de voorzitter ervan. Eerder dat jaar, op 30 april, had Pynn, die gehuwd was met een Nederlandse, de Queens Cup geschenken om hiermee zijn verbondenheid met zijn tweede vaderland tot uitdrukking te brengen. Pynn was een uitgesproken voorstander van matchplay en moedigde leden die de baan in gingen aan met de leuze: 'Just - go - out - there - and - hit - it!'.

1.

2.

3.

4.

1. Pro-Am 1999: Drievoudig Twente Cup-winnaar Bertus van Mook (1935-) samen met H. Jongman, Henny Nijenhuis en Pius Muskens op de eerste tee
2. Winnaar van de Twente Cup 2001 Niels Kraaij en runner up Joost Steenkamer tussen TGC-voorzitter Johan Groeneveld en NPGA-voorzitter Frank Kirsten
3. Frank Engel wint in 1999 voor de eerste keer de Profs Cup. Sinds 2001 is hij al dertien maal Golfer of the Year op de Twentsche geweest
4. Winnaar van de Profs Cup 2005 Rob de Rochemont spreekt enkele woorden nadat hij PGA Holland-voorzitter Frank Kirsten de schaal met golfballen in bewaring heeft gegeven. TGC-voorzitter Gijs Numan kijkt toe

“DE TWENTE CUP IS EEN PRACHTIGE TRADITIE EN BLIJFT ALLEEN DAAROM AL

Ruud Bos (1963-)

Door Marcel Kienhuis

Twentsche Golf Club

- 1983 Law Cup en Golfer van het jaar
- 1984 Law Cup en Strokeplay Kampioen
- 1985 Law Cup en Strokeplay Kampioen

Nationaal

- 1983 Internationaal Amateur Kampioenschap (Haagsche)
- 1985 Internationaal Amateur Kampioenschap (Kennemer)
- 1985 Nationaal golfer van het jaar
- 1987 Winnaar Twente Cup
- 1988 Winnaar PGA Kampioenschap *
- 1988 Nationaal Open Kampioen *
(72 holes strokeplay: 285 / Eindhovensche)
- 1988 Winnaar Twente Cup *
(en daarmee dus winnaar van de Grand Slam * in Nederland)
- 1989 Winnaar Twente Cup
- 1989 Winnaar PGA Kampioenschap

Internationaal

1987 Florence Open Italië (tweede)
Speelde in de jaren 1987-1994 op de Europese PGA Tour, op de Europese Challenge Tour, op de Azië Tour en in Zuid-Afrika. Wist meerdere top-20 plaatsen te bemachtigen op de European Tour, top-5 noteringen op de Challenge Tour en nummer-1 posities in Nederland. Deed zo'n tienmaal mee aan een *Dutch Open* en haalde daar driemaal de cut.

Clubprofessional

Golfvereniging De Hooge Vorssel (The Duke)
De Goyer Golf & Country Club
Noord-Nederlandse Golf & Country Club
Golfclub Almeerderhout
Nationale coach NGF

Aan de keukentafel in zijn huis te Blaricum spreek ik twee-en-een-half uur zonder onderbreking met Ruud Bos. Ik had hem nog nooit ontmoet. Ik had uiteraard over hem gelezen (dat hij ook nog een zeer goed biljarter was en dat hij in *De Telegraaf* het onderwerp van twee striptekeningen over het golfspel was geweest!) en ik had véél verhalen over hem gehoord, maar verder niet. Ik kende bovendien zijn fraaie palmares en ik wist dat Ruud de eerste golfer in Nederland was die rechtstreeks vanuit de amateurstatus *playing pro* werd. Nu dus oog in oog met een golflegende. Zijn vriendelijke presentie bij binnenkomst stelt me meteen op m'n gemak. Hij is net terug van *Golfclub Almeerderhout*, alwaar hij nu alweer acht jaar clubprofessional is. Binnenkort stopt hij daar. Daarnaast is hij voor het NGF bondscoach van de B-Jeugd en van Jong Oranje. Maarten Lafeber heeft hem daarvoor gevraagd. Als kompas voor het gesprek had ik Ruud een uitgebreide vragenlijst gestuurd, maar al spoedig, gelukkig ook maar, gaat ons onderhoud over nog veel meer.

‘We hebben de neiging om topgolfers tot iconen te maken. Dat maakt grootheden en dat is super.’

Welbespraakt en gedecideerd, maar met veel nuance, geeft Ruud zijn visie op het onuitputtelijke fenomeen dat *golf(en)* heet. Meer dan eens staat hij van tafel op om een swing-move of een putting-stroke te doen, om me zo nog duidelijker te maken wat hij bedoelt. Ik ben zowel verbaasd als verrast. Ik herinner me niet eerder in mijn gesprekken met liefhebbers van het golfspel op één avond zo vaak de woorden ‘topgolf’ en ‘topsport’ voorbij te hebben horen komen. Simpele antwoorden komen daarentegen helemaal niet voorbij. Zijn vrouw Caroline schuift later nog even aan, en zo komen we ook over caddies en dergelijke te spreken; zij was namelijk een tijdlang zijn caddie op de Europese Tour wanneer Ruud geen tourcaddy had. Het is ronduit een onvergetelijke avond.

Op welke leeftijd begon je met golf?

Als geboren Rotterdammer heb ik nog een tijdlang in de jeugdselectie van Feyenoord gevoetbald. Ik zat bij Mario Been in het elftal. Toen ik twaalf jaar was verhuisden mijn ouders naar Hilversum en aangezien een zwager van me, Gerrit Goor, golfprofessional was, en ik wel enige aanleg had, begon ik daar te spelen. Opa van moederskant was *head greenkeeper* op de *Hilversumsche* geweest. Ik kreeg een Ben Hogan-setje en een mooie leren tas. Ik zal nooit vergeten dat de caddiemaster me vroeg om een proefswing te doen, dat hij vervolgens naar mijn swing keek en dat hij daarna tot mijn grote vreugde de woorden

EEN TREKPLEISTER VOOR PRO'S"

sprak: 'Jij hebt handicap 13'. Toen kon dat nog. Het voelde heel goed voor mijn zelfvertrouwen.

Wanneer werd duidelijk dat je best opvallend goed kon golfen?

Tijdens een Nationaal Matchplay-kampioenschap op *De Pan* haalde ik de kwartfinale of misschien zelfs de halve finale. Plotseling gaan mensen dan op je letten. Uiteindelijk werd ik de beste amateur van Nederland en volgde ik daarmee Bart Nolte op.

Wie waren destijds jouw golfhelden?

Jack Nicklaus, Severiano Ballesteros, Bernhard Langer?

Jack Nicklaus, die zeker. Maar ook iemand die je niet noemt: Tom Watson. Op de een of andere manier had ik het gevoel dat wat ik deed *matchte* met de dingen die Watson met zoveel meer succes deed.

Wat moet je als topgolfer allemaal in je mars hebben?

We hebben de neiging om topgolfers tot iconen te maken, om hun karakters tot een soort karikatuur op te blazen. Dat maakt grootheden en dat is super. Op het allerhoogste niveau moet je echt beschikken over wat we wel de *topgolf fundamentals* noemen: persoonlijkheid, mentaliteit en (swing)techniek. Als een speler van nature teveel *clubface*-rotatie heeft, zoals een Justin Rose, wordt een uiterst goede timing ongelooflijk belangrijk. Maar komt iemand van nature *square* door de bal, dan wordt timing toch minder relevant. Een tourspeler moet eigenlijk alles kunnen.

Van wie heb je destijds de beste golfadviezen gehad?

Dat vind ik lastig te zeggen. Wat zit er aan potentie in je? En het golfspel staat ook niet stil; golf is voortdurend bezig te evolueren. Maar iemand als John Woof is zeker heel belangrijk geweest voor me. Dankzij hem kon ik versneld mijn diploma van teaching pro halen, een voorwaarde destijds om aan PGA-wedstrijden mee te kunnen doen. Mijn toenmalige coach Tom O'Mahoney sloot destijds heel goed aan bij wat ik in de Verenigde Staten aan golfervaring had opgedaan. In de VS heb ik vooral veel geleerd van Ben Doyle, Mac O'Grady, Dennis Pugh en David Leadbetter. Met alle ontwikkelingen en veranderingen in de golfsport, denk bijvoorbeeld aan het sterk verbeterde materiaal, moeten we ons wél blijven realiseren dat het er uiteindelijk op aankomt dat je 'het spelletje kunt spelen'. Want de scores die gemiddeld nodig zijn om in toernooien de cut te halen en de uiteindelijke winnende scores, zijn door de jaren heen niet zoveel veranderd op de European Tour als je zou vermoeden.

**'Routine is ontzettend belangrijk in golf.
Een goede golfer moet bijna dom zijn.
We willen vaak te slim zijn.'**

Heb je Gerard de Wit nog gekend?

Jazeker. Ik heb nog een paar keer als zijn caddie mogen fungeren. Ik vond hem een zeer complete golfer. Echt wereldklasse. Maar dat vond ik ook van Martin Roesink en van Jan Dorrestein.

Wat voor een speler was jezelf?

Ik wilde winnen en ik wilde niet verliezen. Dat was een drijfveer. Niet willen verliezen klinkt ietwat negatief misschien, maar het is juist een positieve kracht. Daarbij was ik een aanvallende speler.

Ik golfte op gevoel, op intuïtie. Dat dachten mensen vaak niet van me; blijkbaar kwam ik soms over als een koele kikker, misschien ook omdat ik veel met techniek bezig was. Ik heb later wel lezingen gegeven, voor een Sociëteit of voor een Rotary met allemaal succesvolle (zaken)mensen, over 'scoren onder druk'. Verbaasde gezichten in de zaal als ik het thema halverwege de avond veranderde in 'scoren zonder druk'. Die 'z' is essentieel voor een golfer. Hoe organiseer ik 'drukloze' gedachten. Onze gedachten bij het swingen en het putten zijn extreem belangrijk.

Om daarover (meer) controle te krijgen, is het cruciaal dat je routines ontwikkelt. Zo bouw je zekerheid in jouw spel in. Creëer een gevoel waardoor je in staat bent onder elke omstandigheid een beslissende chip of put te maken. En probeer tevens te denken: een *mishit* of een gemiste put is geen misser, maar het is informatie. Daar kun je wat mee.

Ken je die uitspraak van Greg Norman tegenover een interviewer? Norman beweerde dat hij nog nooit een bal had gemist. Ogenscheinlijk lijkt zo'n uitspraak een onwaarheid te zijn. Maar Norman bedoelde: 'Ik doe in mijn hoofd steeds hetzelfde, ik houd altijd vast aan mijn routine.' Een goede golfer moet bijna dom zijn om het gechargeerd te zeggen. We willen vaak te slim zijn.

Hierboven:
Ruud Bos tijdens de Twente Cup van 1987

Wat zijn jouw herinneringen aan de Twentsche overigens?

Die zijn ronduit positief. Ik heb me daar omarmd gevoeld. Ik had in Hilversum m'n vwo-diploma gehaald op het A. Roland Holst College en omdat ik informatica wilde studeren, kwam ik op de UT in Enschede terecht.

Al snel stapte ik daar over op de studie bedrijfskunde. Aan de bar in het oude clubhuis leerde ik zelfs een beetje jenever te drinken. Driemaal op rij werd ik matchplaykampioen (Law Cup). In het clubhuis hing dat schildje naast dat van de Twente Cup. Dat vond ik wel grappig. Hole 4, de par-4 met het pad van de parkeerplaats naar het clubhuis, vond ik echt tricky. En de vlag op de green achter de sloot van de beruchte hole 5 viel ik doorgaans met de driver aan. Ik heb een keer iemand op het terras vol op de wang geraakt doordat ik mijn bal *hookte*; de man in kwestie had waarschijnlijk al een fles jenever op, want hij voelde nauwelijks pijn. Toen ik hem mijn excuses aanbood ... vroeg hij me om een handtekening. Echt waar! Ik weet nog steeds niet wie die man was.

Wat herinner je je nu nog van de drie keren dat je de Twente Cup won?

Die wespensteek natuurlijk in 1989, op hole 14 (en 5), terwijl ik met de *backnine* bezig was. Met een voorsprong van zeven slagen was ik de laatste negen ingegaan en een nieuw baanrecord lag in het verschiet. Binnen een minuut was mijn been volledig opgezwollen. Hinkend heb ik de laatste holes uitgespeeld. De golfbroek kon ik later alleen uitkrijgen door hem met een schaar los te knippen.

Je hebt vele tientallen wedstrijden op de Europese Tour gespeeld. Wat herinner jij je meteen daarvan?

Ruud begint te glimlachen. Tijdens zijn allereerste wedstrijd op de Europese Tour in Italië dichtbij Florence, eindigde hij verrassend als tweede met een score van zeven onder par. Hij herinnert zich vooral de gang van zaken rond het prijzengeld. Ik was klaar met de wedstrijd en ik liep langs een ruimte in het clubhuis alwaar de prijsuitreiking werd voorbereid. Het prijzengeld werd destijds nog in contanten uitbetaald, in lires dus ook nog. Ik keek door het raam naar binnen en zag, van hoog naar laag, grotere en kleinere stapeltjes bankbiljetten liggen. Zo'n f14.000,- verdiende ik met dat toernooi, maar als ik terugdenk aan de grote stapel lires...

De Twente Cup bestaat volgend jaar, in 2019, maar liefst negentig jaar. Doorgaan?

Absoluut. Zo'n traditie is eindeloos. Waanzinnig gewoon. Al moet je natuurlijk altijd op zoek blijven naar extra *incentives*. Het is leuk dat de winnaar rechtstreeks een *wildcard* ontvangt voor het KLM Open, maar ook als die bonus zou wegvallen blijft de Twente Cup een felbegeerde beker. Het spelen om een prijs op een vaste baan maakt bovendien vergelijken interessant en kan inzicht bieden in het golfspel. Lopen de scores door de jaren heen sterk uiteen? Of juist niet?

Jij kent ook in jouw werk als NGF-coach de jeugd?

Wat is jouw oordeel over hen? Welke adviezen geef je hun?

Jongeren vandaag zijn gemakzuchtiger, gelukkig niet allemaal haha. Al is er best veel talent. De intensiteit van leven is groot vandaag. Focus en gerichtheid zijn mede daardoor schaarser geworden. Echte specialisten worden in zo'n klimaat niet zo snel gekweekt. En voor topgolf moet je naast talent een ongelooflijke 'wil' hebben. Maar die 'wil' is vaak verward. Echte topsport betekent dat je die 'wil' ontdekt en vasthoudt. Als golfleraar en als coach probeer ik positieve feedback te geven. Ik benadruk graag wat er goed gaat en werk vervolgens aan de punten die nog verder ontwikkeld moeten worden. En misschien

is het allerbelangrijkste ingrediënt in de zoektocht naar succes ook wel 'eerlijkheid'. Daarmee bedoel ik de bereidheid in de spiegel te willen en te durven kijken en echt eerlijk te zijn naar jezelf over jouw kansen en mogelijkheden.

‘Ook als de bonus van een *wildcard* voor het KLM Open zou wegvallen, blijft de Twente Cup een felbegeerde beker.’

Het loopt tegen tien en de terugreis naar Twente staat voor de deur. Ik gooi nog even wat namen van andere Twente Cup-winnaars op tafel: Mark Reynolds, Joost Steenkamer en Inder van Weerelt. Mooi om dan te merken hoe goed Ruud die toppers met veel respect weet te typeren, wat hen drijft en waar ze mee worstelen. Prachtig, in één woord. Ik schud de gastheer en gastvrouw de hand, bedank hen voor de gastvrijheid en verheug me dan al op een weerzien met Ruud, maar dan ergens in Nederland op een golfbaan.

‘VOOR MIJ KOMT EERST GOLF, DAARNA M’N VRIENDIN’

Uitspraken van/over professionals gedaan rond de Twente Cup

‘Een eerste plaats is natuurlijk altijd mooi, maar ik ben vooral tevreden op de manier waarop het tot stand is gekomen. Ik ben 4-4-4 geëindigd en zou vroeger in een winnende positie waarschijnlijk 5-5-5 over de laatste drie holes hebben gescoord.’

Winnaar Colin Mackay in 1975 na afloop,
na zijn tweede ronde van 70.
Maandblad GOLF oktober 1975

‘Gebeurt dat hier met alle kampioenen?’

In 2005 werd winnaar Mark Reynolds na afloop van de huldiging door zijn golfcollega's 'uitgenodigd' het water in de vijver bij hole 15 te proeven. Hierboven zijn stomverbaasde reactie.

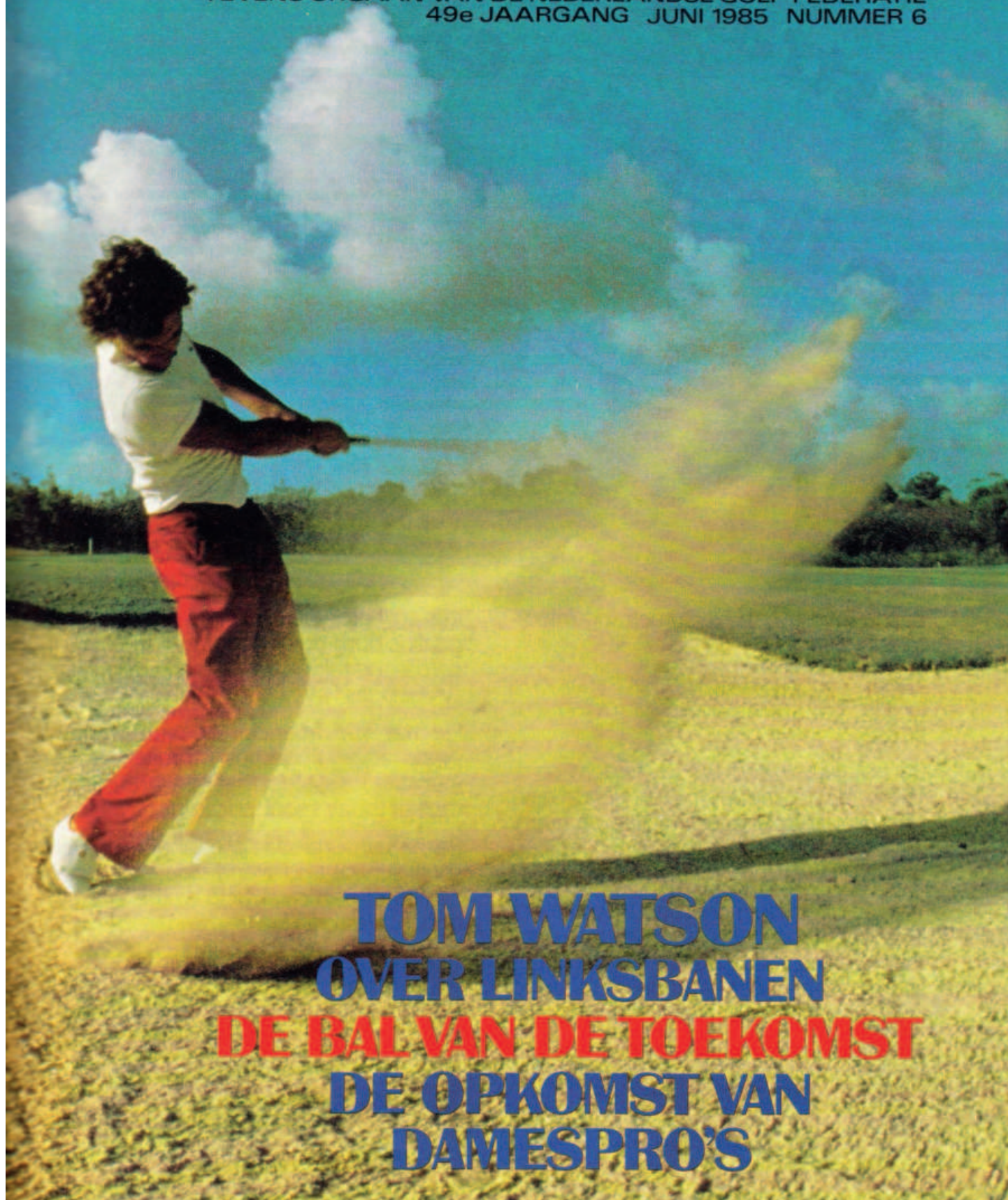
Mark Reynolds,
TC Tubantia
5 september 2005

‘Als je iets wilt doen, dan moet je het goed doen.’

De jubilerende Cees Cramer trakteerde in 1973 na de Twente Cup-wedstrijd op champagne, want hij herdacht dat hij zijn beroep veertig jaar uitoefende.
Maandblad GOLF oktober 1973

GOLF

TEVENS ORGAAN VAN DE NEDERLANDSE GOLF FEDERATIE
49e JAARGANG JUNI 1985 NUMMER 6

TOM WATSON
OVER LINKSBANEN
DE BAL VAN DE TOEKOMST
DE OPKOMST VAN
DAMESPRO'S

TWENTE CUP 1985 - 1996

VOOR HET LAATST WEET IEMAND DE CUP NOG DRIEMAAL OP RIJ TE WINNEN

‘Het hoort er allemaal bij.’

Uit het citaat hierboven spreekt berusting. Het werd in 1990 uitgesproken door Ruud Bos in een telefonisch interview met golfjournalist Hans de Bruijn. Op dat moment speelde Ruud al enkele jaren op de Europese Tour. Zijn tomeloze ambitie én optimisme stellen hem echter in staat om met tegenslag om te gaan, en hij begrijpt steeds beter hoe moeilijk het is om in het golfspel op dit hoge niveau met grote regelmaat succesvol te zijn.

Golfclub *Spaarnwoude* (1456) en de *Haagsche* (1181).

De Twentsche Golfclub telde dat jaar 338 leden, reden voor een ledenstop.

Drie spelers slaagden er in deze periode in om ieder tweemaal de Twente Cup te winnen: Brian Gee (in 1990 en in 1992), John Woof (in 1985 en in 1991) en Mark Metgod (in 1993 en in 1996). Bij de Twente Cup-editie van 1993 staan we hier even stil. Het is namelijk de enige waarin slechts 27 holes werden gespeeld.

‘Aan de edities van de Twente Cup in deze periode deden gemiddeld meer dan zeventig professionals mee’

Ruud Bos is tot op heden de laatste golfer die in de strijd om de Twente Cup met succes zijn titel wist te verdedigen. Hij is ook de laatste die, evenals Jos van Dijk, Jacob Oosterveer, Joop Rühl, Gerard de Wit en Martin Roesink, de Cup driemaal op rij wist te winnen.

Nederland telde in 1985, het beginjaar van dit hoofdstuk want de ‘heerschappij’ van Martien Groenendaal bij de Twente Cup was ten einde, inmiddels 32 golfbanen en ruim 16.000 leden. Twee clubs hadden zelfs meer dan duizend leden:

‘Maar het belangrijkste is de betrokkenheid van mensen bij het clubgebeuren. Dan wordt het lesgeven ook veel gemakkelijker’

Wiljan van Mook, 1990

Joost Poppe (1984-1990) *Jongste head pro ooit*

Op zijn 13^e wordt hij gegrepen door de golfsport. Hij ontwikkelt zich dusdanig dat hij wordt ontdekt door de Schot Colin Mackay. Deze head pro van *Spaarnwoude* (bakermat van het moderne golf in Nederland), stimuleert hem om golfprofessional te worden. Dit betekent dat hij de middelbare school niet afmaakt. Enige overtuigingskracht is nodig om zijn ouders hiertoe over te halen. Dit besluit zal hem geen windeieren leggen. Vanaf dat moment volgt er een fraaie loopbaan, eerst als assistent-golfprofessional in *Spaarnwoude* en Amsterdam, daarna als PGA-hoofdprofessional bij de *Twentsche Golfclub* en inmiddels alweer vele jaren *general-manager* op *Golf- en Businessclub De Scherpenbergh*.

Joost was in 1984 naar de *Twentsche* gehaald omdat Paul Saunders wel assistentie kon gebruiken, nu ook andere banen in Twente steeds meer een beroep deden op diens adviezen en steun. In 1985 haalde Joost zijn diploma assistent-pro en in 1987 dat van head pro. Tijdens de Twente Cup van 1985 speelde Joost twee geweldige negens (35 en 36), terwijl hij de dag ervoor een 81 had gemaakt (46 en 35). Zijn beste ronde op de oude baan ging in 68 slagen. Naast het geven van lessen, krijgt hij op de oude baan de kans zijn commerciële talenten ten toon te spreiden als eigenaar van de golfshop.

Als eerste introduceerde Joost videolessen op de TGC

Via Ruud Bos kon hij een oude Philips VHS-camera kopen; die hield je dan op de schouder en vervolgens werden de beelden zichtbaar gemaakt op een tweedehands televisie.

De komst van Wim Stermerdink in 1988 was een beetje het begin van het vertrek van Joost. Wim was op zoek naar een meer ervaren pro. Nu was de interesse van Joost in de TGC geleidelijk al wel wat aan het verminderen. Pro's elders in Nederland (Donald Armour, Alan Saddington, Jonas Saxton) trokken steeds meer aan hem en probeerden hem over te halen elders nieuwe zaken op te starten.

Wiljan van Mook (1990-) *Een altijd aanwezige pro*

Wiljan van Mook, opnieuw geen Tukker, maar een Brabander uit Dorst, en een neef van Bertus van Mook, is sinds 1990 verbonden aan de *Twentsche* en hij moet in staat worden geacht het lange dienstverband van Cees Cramer (34 jaar) te evenaren, of zelfs te verbeteren. Cees zag met zijn spiedende ogen misschien echt alles, we memoreerden het al, maar ook Wiljan ontgaat vrijwel niets. In het clubhuis aan de bar kan hij je zeggen dat je die dag ergens in de baan een goede (vaak slechte!) bal sloeg. Maar niet alleen zijn ogen reiken ver; ook zijn stem is op veel plaatsen te verstaan, niet alleen in zijn 'hok' op de driving range. Zijn lesagenda is goed gevuld. En evenals Cees Cramer zou ook hij een boek kunnen schrijven over de vele confidenties die leden hem tijdens de lessen toevertrouwen. En waar Cees vier holes-in one op zijn naam bracht, staat bij Wiljan de teller al op zestien, waarvan één met links.

Hierboven Wiljan in 1984 op de Royal Antwerp Golf Club. Hij werd daar winnaar van het Corps Diplomatique.

Ter gelegenheid van Wiljans 25-jarig jubileum in 2015, besloot het TGC-bestuur de driving range te vernoemen naar hem: *De Wiljan van Mook Driving Range*.

Het TGC-bestuur had destijds, in de zomer van 1990, met vijf pro's gesprekken gevoerd om een opvolger voor Joost Poppe te zoeken, en de keuze was op Wiljan gevallen. Als kleine jongen was hij al zeer vertrouwd geraakt met golf. Zo was hij op z'n achtste al caddie op *Toxandria*. In 1976 en 1977 doorliep hij te Papendal de Golfschool van Piet Witte en Martien Groenendaal. Daarna werd hij voor een aantal jaren assistent-professional op de *Hilversumsche Golf Club*. In 1980 ging Wiljan naar Aken, waar hij met Cees Renders ruim twee jaar samenwerkte op de *Aachener Golf Club*.

Daar in Aken voelde Wiljan zich al aangetrokken tot het lesgeven aan de jeugd. Hij zou er tien jaar blijven. Met jonge golfers behaalde hij in die periode grote successen: tweemaal een Duits kampioenschap en driemaal kampioen van Noordrijn-Westfalen. In het sollicitatiegesprek met het TGC-bestuur had hij benadrukt dat het spelpeil omhoog moest. Competitietraining en groepslessen waren voor het realiseren van die ambitie essentieel. Maar het allerbelangrijkste was toen al volgens hem de betrokkenheid van leden bij het clubgebeuren.

Wiljan is door de jaren heen op de Twentsche een pro geworden waar je niet omheen kunt. Als pro is hij misschien meer een swing coach dan een putting coach. Iemand vergeleek zijn werkwijze ooit met die van *Kwik-Fit Autoservice*: in *no time* weet hij jouw 'gebreken' te repareren.

Tussen 1975 en 1985 speelde Wiljan geregeld mee tijdens Nationale Opens. Op De Kennemer zat hij ooit bij golflegende Severiano Ballesteros in de flight; ook speelde hij oefenrondes in die jaren met Bernhard Langer.

In de wedstrijden om de Twente Cup moest hij zich tot op heden tevreden stellen met een gedeelde vierde plaats als hoogste eindnotering (141 / drie boven par). In 1990, zijn eerste jaar op de *Twentsche*, hoefde hij alleen Brian Gee (137), Tim Giles (138) en Jonas Saxton (140) voor te laten gaan. Het was een prachtig debuut als TGC-pro geweest. Wiljan zat in de laatste flight met Gee (Domburgsche) en Giles (Hoge Kleij), maar de putter liet hem ietwat in de steek. Maar hij had wel de harten der TGC-leden gewonnen. In het oktober-nummer van *De Twentsche Putter* kon men lezen: *'Nog niet eerder toonde zo'n grote schare golf liefhebbers hun emoties en enthousiasme tijdens de verrichtingen van hun pro op de laatste holes'*.

VAN SWINDEREN GOLFCOLLEGE

Tot en met de jaren tachtig van de vorige eeuw bestond er geen formele opleiding tot golfprofessional; men leerde het vak door te doen en als zij goed waren en hun best deden konden zij daarin hun loopbaan maken: ze moesten les kunnen geven en clubs kunnen repareren, ze moesten adviezen kunnen geven en golfartikelen kunnen verkopen en ook moesten ze de winkel bijhouden en zorgen voor tevreden leden.

Het was onze eigen voormalige secretaris Lizzy van Heek-Nieuwenhuys (van 1976 tot 1987), zij was de tweede vrouwelijke secretaris in Nederland, die in de jaren negentig als lid van het NGF-bestuur (van 1989 tot 1996) een beroepsopleiding voor golfprofessionals opzette, het *Van Swinderen Golfcollege*. De cursisten liepen twee jaar stage bij een professional en hadden het eerste jaar twee, en het tweede jaar één dag per week les. Na twee jaar moest de handicap 5 of lager zijn en ontvingen de geslaagden het diploma B-professional. Lizzy was doordrongen van het feit dat juist in tijden van snelle groei maatregelen moesten worden genomen om golf gezond te houden:

'Het spel moet binnen een goede geest worden gespeeld. Een golfleeraar kan een belangrijke rol spelen bij de 'opvoeding' van nieuwe golfers'. En terecht stelde ze in een terugblik in twee nummers van het *Golfjournaal* uit 1996 vast: 'Golfleeraar is geen beschermd beroep. Het enige wat wij als NGF tegen beunhazerij kunnen doen is goed pro's opleiden. Zodra de klant het verschil merkt tussen een gekwalificeerde professional en een niet-gekwalificeerde verdwijnen de beunhazen vanzelf'.

Foto uit 1998

Goede en dierbare vriend Joop Goossens (1927-2016) reikt Lizzy de beker uit die hij in 1991 aan de club schonk, ter nagedachtenis aan zijn schoonzuster Lieke Goossens.

Deze beker wordt voor de dames senioren clubkampioenschappen verspeeld.

Evenals Henriette Boreel-van Riemsdijk kwam Lizzy van de Kennemer en schopte ze het tot succesvol NGF-bestuurder. Lizzy bezat een echte sportmentaliteit: 'als je medal play speelt, speel je om je handicap en niet om de gezelligheid', zo liet ze tijdens een interview in 2016 weten op het terras van haar huis in Almen. Van 1975 tot 2009 was ze een zeer actief lid op onze club.

COLINDA VAN EEKEREN STAAT HAAR 'MANNETJE'

Eerste vrouwelijke pro bij de Twente Cup in 1991

In 1991 was Colinda van Eekeren (1968-) van de Wouwse Plantage de eerste vrouw die meestreed om de Twente Cup.

De cover van het Maandblad Golf, waarmee dit hoofdstuk begon, verwees al naar de opkomst van damespro's.

Ze was golfprofessional sinds 1987; ze zou haar passie daarna nog bijna 25 jaar voortzetten. Tijdens die Twente Cup speelde ze 'gewoon' van de backtees mee met de mannen. De eerste dag maakte ze een score van 71 (35-36) en dat leverde haar toen een heuse top-5 notering op.

Op zondag startte ze in de flight achter de latere winnaar, samen met Philip Horn (Noordwijk/Sluispolder) en Friso Schulte. Die dag had ze echter 76 (39-37) slagen nodig voor de ronde, en viel ze terug naar een 23^e plaats. Al was dat nog steeds zeer lovenswaardig in een veld van zestig mannen, zo vond ook de organiserende club. Van voorzitter Wim Stermerdink ontving ze dan ook een zilveren medaille. Op de beruchte 5^e hole was haar bal op de slotdag met de afslag

helemaal op links terecht gekomen. Maar dankzij een fantastisch linkshandig shot vanuit de bosschage bij het terras met een omgekeerde sand wedge, ging de bal keurig over het slootje en eindigde die op de green. Vanaf het terras klonk applaus.

De sfeer was hecht en gezellig, zo herinnerde ze zich onlangs. En ze voegde er nog aan toe: 'je ziet nu diezelfde groep de *senior tour* spelen, dit komt ook als heel gezellig over, een paar heren spelen mee om te winnen maar het overgrote deel speelt voor de gezelligheid en om iedereen weer eens te zien.'

De winnaar in 1991 was John Woof met een 71 én een fantastische 64 (135). In een magistrale tweede ronde liet hij tegenover drie bogeys maar liefst acht birdies noteren. Met een totaalscore van 142, in het verleden altijd goed voor een topnotering, bleef je dat weekend steken op een veertiende plaats. In het blad Golfjournaal werd de prestatie van Colinda 'opzienbarend' genoemd.

5.

6.

7.

8.

5. Onder de grote eik bij hole 15: favoriete plek van toeschouwers, ook bij de Twente Cup
6. Harry ten Heggeler en Wil Hobbel in 1992 achter de bar; altijd behulpzaam én ook nog gezegend met Twentse humor
7. Voor de tweede keer won Mark Metgod in 1996 de Twente Cup: nu nog even putten voor de show
8. V.l.n.r.: Winnaar van de Twente Cup 2010 Ben Collier, winnaar van de Profs Cup Arnold ten Bokkel Huinink en TGC-bestuurslid en voorzitter Wedstrijdcommissie Peter Paro

9.

10.

11.

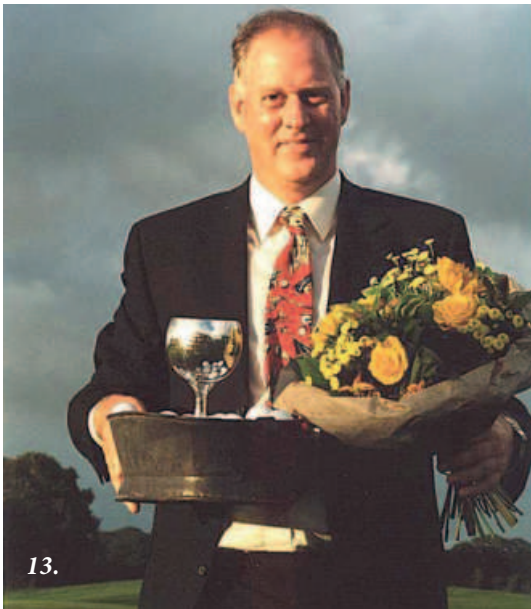
12.

9. Twente Cup 1995: weer ellende op de 5^e hole

10. Starters bij de Twente Cup 2003: Joop (Goofy) Tiehuis, Pius (Huisarchivaris) Muskens, Bart (Lotto-man) op de Coul en Peter (Schaapherder) Baars (1940-2016)

11. Wicky van Hoogstraten (1986), jarenlang referee bij de Twente Cup

12. Winnaar van de Twente Cup 2004 Dajs Bos (1970-2006) heeft zojuist de beker van Gerard de Wit in handen gekregen van TGC-voorzitter Gijs Numan. NPGA-voorzitter Frank Kirsten kijkt toe

13.

14.

15.

16.

17.

13. Dirk Hortensius (1959-2018) wint in 2001 voor de tweede keer de Profs Cup

14. Hoofdgroenkeeper Henk Roering (1933-2012) prepareert de baan in 1996. Deze opvolger van Rein Schipper was meer dan veertig jaar groenkeeper bij de TGC

15. Hoofdgroenkeeper Jan ter Steege (uiterst rechts) in 1998 met zijn mannen

16. In 2017 werden voor het eerst per flight scoreborden ingezet

17. In 1941 loopt de dan 24-jarige en toekomstige TGC-professional én Twente Cup-winnaar Cees Cramer door de baan in Zandvoort

TWENTE CUP 1997 - 2017

SLECHTS ÉÉN SPELER WEET DE CUP DRIEMAAL TE WINNEN, ZIJ HET AL NIET MEER OP RIJ

‘You have to play to be great, not to play bad.’

Deze woorden klinken bepaald niet zo nederig als de woorden van toenmalig TGC-professional Frank Spalding waarmee we een eerder hoofdstuk in dit nummer openden. Bovenstaand motto kwam voorbij in een openhartig interview uit 2008 met Challenge Tour-speler Inder van Weerelt. Het was blijkbaar lange tijd (ook) voor hem heel verleidelijk om in het golfspel op *safe* te spelen, om steeds zo te spelen dat je niet verliest. Maar dat is, zo vond hij nu, niet de juiste houding: je moet durven te winnen en dus op jacht naar birdies!

Op de baan van de Twentsche heeft Inder van Weerelt vanaf 2011 die jacht naar birdies bij herhaling weten te bekronen met succes. Niet alleen is hij de enige speler in de afgelopen twintig jaar die wél driemaal de Cup wist te winnen, in alle drie de gevallen ging dat ook nog gepaard met een evenaring van het baanrecord (65), telkens op de zaterdag. Hij maakte in twee van deze edities zeven birdies in een verder bogey-vrije ronde en eenmaal zelfs acht birdies (maar toen wél met een bogey). Tot drie keer toe was zijn winnende eindscore steeds tien slagen onder par, en dus zéér overtuigend. Alleen Mark Reynolds wist ooit, in 2007, met dezelfde scores (65-69) te winnen.

Hierboven Saddington met de beker!

Tijdens de eerste wedstrijd om de Twente Cup op de gloednieuwe baan in Ambt Delden, in 1997, was het nog de sympathieke Schot Alan Saddington geweest die imponeerde.

Op zaterdag bracht hij met 67 slagen meteen een baanrecord in de boeken (hij maakte dus geen 68 zoals in het clubhuis op een schildje abusievelijk wordt vermeld).

En op zondag startte hij met vier birdies, eindigend uiteindelijk op 71.

Van de tachtig deelnemende spelers dat weekend in september, bleven alleen Saddington en Schulte over twee dagen onder par.

Saddington, hier links, met ‘de beker van Gerard de Wit’, *so to speak*. Eerder in dit nummer hebben we dat al uitgelegd.

Let op de kleine beker in de handen van Joost: om deze (vierde) beker wordt sinds 1964 gespeeld.

De tweede editie van de Twente Cup op de nieuwe baan leverde opnieuw een baanrecord op: winnaar Joost Steenkamer, hierboven met voorzitter Johan Groeneveld, had in 1998 aan 66 slagen voldoende.

Vier jaar later zou Steenkamer opnieuw de Cup winnen, en wederom liet hij dat vergezeld gaan van een baanrecord: een 65. Een record dat nog steeds staat!

Alleen Mark Reynolds (eenmaal) en Inder van Weerelt (drie-maal) wisten nadien ook een 65 te maken.

Boven: Inder van Weerelt pakte in 2014 voor de tweede keer de Twente Cup. De winnaar van 2011 wist al op de eerste dag veel belagers van zich af te schudden; met 65 slagen (7 birdies) evenaarde hij het baanrecord dat al sinds 2002 op naam van Joost Steenkamer staat. Een ronde op zondag van 69 slagen bleek genoeg om een startbewijs voor de KLM Open binnen te slepen. Het zou zijn twaalfde KLM Open worden en hij zou er een week later voor de tweede keer de cut halen. Een mooi resultaat was bij deze Twente Cup-editie ook weggelegd voor onze eigen pro Andrew Allen; met twee solide rondes van 69 eindigde hij op een gedeelde vierde plaats, samen met Sven Maurits en Maarten Bosch.

Aan onze kersverse voorzitter Henk Bijleveld (rechtsboven) vervolgens de dankbare taak om de Twente Cup-beker uit te reiken; hij deed dat op de van hem zo bekende welbespraakte wijze en met grote kennis bovendien van de kronkelige geschiedenis van deze beker. Traditiegetrouw reikt de voorzitter van de TGC op zondag de Twente Cup-beker uit en reikt de directeur van PGA-Holland de Profs Cup uit. Deze Profs Cup werd door de NPGA in 1954 aangeboden aan de TGC ter gelegenheid van de 25^e editie van de Twente Cup. De winnaar van deze wedstrijd tegen par ontvangt golfballen die door pro's zijn ingelegd.

Linksboven: In de editie van 2005 kwam geen Nederlandse professional er aan te pas. Winnaar met 66-72 werd de Engelsman Mark Reynolds, tweede werd de Engelsman Mark Whittingham (rechts) en de derde plaats ging naar de Schot Stuart Mathie. Twee jaar later won Reynolds opnieuw, toen met de fraaie scores van 65-69.

Linksonder:

V.l.n.r.: Sven Maurits, Xavier Ruiz Fonhof en Robin Swane.

De Twente Cup-editie van 2013 kende een ongemeen spannend slot. Op de tee van hole 18 hadden Ruiz Fonhof en Swane in de laatste flight nog een gelijk aantal slagen op de kaart: 133. Beide spelers lagen vervolgens met twee ferme slagen op de green van hole 18, en allebei hielden daar een put van zo'n acht meter over. Swane lag net iets verder en hij mocht het eerst. Met de pin lastig gestoken op een verraderlijk plateau gleed de bal richting de hole. Goed op lijn en even leek hij erin te gaan, maar nee, hij bleef vaak voor de hole liggen. Toen was de beurt aan Ruiz Fonhof die een zelfde soort put moest maken. Zijn eagle-put viel wél en een rauwe kreet van vreugde kwam over de lippen van de in de lucht springende winnaar. Sven Maurits werd verdienstelijk derde dat weekend met 138 slagen. Andrew Allen kon met 140 slagen (67-73) ook terugzien op een zeer geslaagd weekend, al moet hij na zijn prachtige ronde op zaterdag toch heel even van de overwinning hebben gedroomd.

RALPH – #Albatross – MILLER (1976-)

Dat anno 2018 de werkomgeving van menig clubprofessional onvergelykbaar is geworden met die van de professionals waarmee we dit herdenkingsnummer openen, laat bovenstaande foto van Ralph Miller op Golf Sociëteit De Lage Vuursche mooi zien.

Miller heeft op onze baan zeker één maar misschien wel twee records staan. In 2015 won hij de Twente Cup door zondag op hole 18 een eagle-put van 25 meter te maken. Twee jaar later sloeg hij de tweede dag op hole 5 een albatros. Het was misschien zijn eerste maar het was zeker de eerste ooit gemaakt op de nieuwe *Twentsche* in Ambt-Delden.

Hij was er zelf ook reuze blij mee, want hij twitterde na afloop:

My first ever #Albatross on hole 5 for a 66!!

#Awesome what a shot hybrid from

216meters 1 hop and in!! 🎉🎉🎉🎉🎉🎉

Onlangs won Miller het PGA Kampioenschap 2018 en hij is daardoor opnieuw bij het KLM Open van de partij, voor de veertiende keer alweer. In 2016 werd hij uitgeroepen tot golfprofessional van het jaar.

TWENTE CUP SENIORS SINDS 2017

Sinds 2017 kunnen golfprofessionals die naar de *Twentsche* komen spelen om de Senior Twente Cup.

In de toekomst wil de PGA Holland alle toernooien uitbreiden met een toernooi voor senioren en ook dames.

Rinus van Blankers (rechtsboven) won in 2017 de eerste editie. Andrew Allen en Eric Kruijning werden tweede bij de senioren. Winnaar Van Blankers toonde zich uiterst gelukkig met zijn overwinning: 'Fantastisch om de eerste winnaar ooit te zijn van de Senioren Twente Cup. Ik hoop dat ik in de aankomende jaren nog meer senioren edities van toernooien mag winnen'. De fraaie van hout gemaakte trofee (linksboven) ontving Rinus in september 2017 nog niet. Maar zijn naam staat er inmiddels wel achterop. Andrew Allen, bijgenaamd *The Artist*, is de maker ervan. Dan wordt het mooi tijd dat die hem spoedig zelf gaat winnen!

Rinus - *laatbloeier* - van Blankers (1958-) begon pas op 30-jarige leeftijd met golf maar zijn passie voor het spel kent nauwelijks grenzen. Zijn lesmethode is: oefenen, oefenen en oefenen.

**'Aan de edities van de Twente Cup
in deze periode deden
gemiddeld tachtig professionals mee'**

**'Inder van Weerelt moet in
staat worden geacht het
baanrecord te verbeteren'**

Andrew Allen (2008-) *Links- én rechtshandige golfer*

Sheffield is de geboorteplaats van de overleden zanger Joe Cocker. Bekende golfers als Danny Willet en Matthew Fitzpatrick hadden er hun wieg staan, en ook de winnaar van de Twente Cup uit 1974, Peter Ackerley, kwam er vandaan. TGC-professional Andrew (Keith) Allen (1962-) dus ook. Zijn vader werkte er in de staalindustrie. Het golfspel werd hem aangereikt door een oudere broer. Hij begon als een linkshandige speler, maar om praktische redenen ging hij verder als rechtshandige golfer. Nog steeds kan hij een mooie bal met links slaan.

Foto hierboven: de dan 21-jarige Andrew slaat een bal uit de bunker, op de baan van de Abbeydale Golf Club te Sheffield. De wedstrijd waarin hij dat deed, verschaftte hem toegang tot de opleiding tot golfprofessional.

Omdat er in Sheffield geen toekomstperspectief was, verhuisde hij 1984 naar Northhampton waar ie 1986 als golfprofessional aan de slag kon op *Delapre Golf Complex*. Dat jaar haalde hij tevens zijn examen A-professional. In 1989 kwam hij via Martin Morbey, collega op *Delapre Golf Complex* en toen head pro op de *Hilversumsche*, naar Nederland. Via Morbey kreeg Andrew contact met *Golfclub de Berendock* te Wijchen bij Nijmegen en kon daar gaan werken. Daarna maakte hij de switch naar het 't Sybrook, waar hij van 1994 tot 2008 zijn golfkunsten demonstreerde. Harry Slotema haalde hem in 2008 naar de *Twentsche*. Andrew kende de Twentenaren dus al vrij goed; bovendien had hij in het verleden al vaker meegespeeld om de Twente Cup. Sinds 2018 maakt hij in zijn lessen gebruik van GC Quad. Op de club noemt men hem soms *The Grey Shark* maar *The Artist* zou ook mogen, gelet op zijn hobby van kunstschilder en *craftsman*. De fraaie prijs die met ingang van 2017 naar de winnaar van de Senior Twente Cup gaat, is van zijn hand.

In 2015 won Andrew het *PGA Holland Senior Kampioenschap* op de baan van *Golfclub De Dommel*. Het was zijn eerste titel in Nederland. 'It was a long time coming', verzuchtte Andrew na afloop.

In 2013 had hij te Dordrecht (Crayestein Golf) al eens het *National Senior Open* gewonnen, maar daar doen naast professionals ook amateurs aan mee. In 2017 won hij dit kampioenschap voor de tweede keer.

Een gedeelde vierde plaats is Andrews hoogste notering in een Twente Cup, en wel in 2014, toen Inder van Weerelt voor de tweede keer winnaar werd. Met twee solide rondes van 69 eindigde Andrew op -6 (138). Vraag hem naar het *Heineken Dutch Open* van 1991 op *De Noordwijkse* (Andrew zat in de flight met Brett Ogle en Per-Ulrik Johansson) en hij begint te stralen.

‘VOOR MIJ KOMT EERST GOLF, DAARNA M’N VRIENDIN’

Uitspraken van/over professionals gedaan rond de Twente Cup

‘Twaalf maanden geleden vertelde ik Daan Slooter dat ik geen wildcard nodig had. Ik win gewoon de Twente Cup, zei ik. En die verwachting kwam nog uit ook.’

Inder van Weerelt, GOLF.NL 4 september 2015

‘I remember playing with Cees Dorrestein at the ‘old’ Twentsche and whilst we were waiting to hit on the par three 6th he was telling me that he had already made 12 holes in one in his career! The green cleared, Cees hit, picked up his tee and said (when the ball was still in the air), ‘Sorry, 13!’ and yes the ball rolled in the hole!’

Alan Saddington, winnaar van de Twente Cup in 1997, 17 juni 2018, in een mailbericht aan de auteur

‘Dat baanrecord levert me 2000 gulden op’, glundert hij. ‘Een paar weken geleden deed ik het in Haarlem, bij de pro-am, de invitatie-wedstrijd met amateurs erbij. Toen kreeg ik (maar) 250 gulden.’

Joost Steenkamer, TC Tubantia 7 september 1998, Joost verbeterde dat jaar het baanrecord van Alan Saddington uit 1997 van 67 naar 66 slagen

‘Voor mij komt eerst golf, daarna m’n vriendin.’

Ruben Wegchelaer, TC Tubantia 11 september 1995

‘Het was fijn om met de stilist Inder van Weerelt te spelen. Daar steek je elke keer weer wat van op.’

Joost Steenkamer, 6 september 2016, in een mailbericht aan de auteur, terugblikkend op de afgelopen Twente Cup

‘Golf is een spelletje dat je voor 80 procent in de bovenkamer speelt.’

Fokko Nauta (Voortwisch) in TC Tubantia 13 september 1993 over het spelen van de Twente Cup

PLAY-OFFS BIJ DE TWENTE CUP ... SOMS ZINDEREND

Vaker, veel vaker zelfs, dan menigeen vermoedt, moest middels een play-off de winnaar van de Twente Cup worden bepaald. En dat gebeurde dan doorgaans volgens het systeem van *sudden death*. Al werden daar niet altijd dezelfde holes voor uitgekozen. Drie play-offs springen er uit, die van 1942, die van 1987 en die van 2016. Die van 1942 vooral vanwege de lange duur ervan, de andere twee omdat ze in één woord zinderend waren.

In 1999 liet men het oog vallen op de holes 14 t/m 18 als play-off holes. In 2001 werden de holes 14, 15 en 16 als play-off-holes geselecteerd. En in 2016 moesten de holes 18 en 10 opnieuw gespeeld worden, ook in die volgorde. Dat herinneren vele lezers zich nog. Op de oude *Twentsche* in Hengelo waren voor het spelen van de play-off in de jaren zestig de holes 4, 5, 6 en 9 aangewezen. Gaan we nog verder terug, dan valt op dat er ooit 36 holes moesten worden (over)gespeeld. In een ander geval overigens 'slechts' negen holes. In ieder geval dertien keer, zo hebben we geconstateerd, bleek een play-off noodzakelijk om de winnaar vast te stellen. En soms waren die dus werkelijk zinderend. Leest u maar.

1942 – de eerste play-off was ook meteen de langste van allemaal: 36 holes

In het eerste weekend van september waren, in dit derde oorlogsjaar, een tiental professionals naar Hengelo gekomen. De abonnees van de *Twentsche Courant* hadden op vrijdag kunnen lezen dat de Duitsers aan het Oostfront in de Slag om Stalingrad 'nieuwe vorderingen' maakten. Vanuit Westerbork waren in die zomer van 1942 de deportaties naar het oosten gestart. Maar dit terzijde.

Op zondag 6 september weet tweevoudig winnaar Joop Rühl te winnen van TGC-professional Jan Cramer, dit na een play-off van maar liefst 36 holes. Op zaterdag hadden ze beide 142 gescoord en waren daardoor gelijk geëindigd; Rühl 73 en 69 en Cramer 71 en 71. Gerard de Wit had één slag meer nodig gehad. De spanning was er op die zondag op de eerste hole al af. Cramer had een buitengewoon ongelukkige start: op de eerste hole, een par 4, moest hij een negen noteren. Na de eerste 18 holes lag Rühl met 70 (37-33) reeds 11 slagen vóór op Cramer, die een score van 81 (42-39) inleverde. Cramer speelde 's middags veel beter met een score van 71 (36-35) tegen Rühl 70 (35-35). Hierdoor kwam Rühl voor de derde achtereenvolgende maal in het bezit van de beker.

1957 - play-off van 9 holes

Op een gedeelde eerste plaats waren dat jaar Cyril Pennington (69-65) en Gerard de Wit (68-66) geëindigd, met ieder 134. In een play-off van 9 holes maakte Pennington 33 tegen De Wit 34. Zelfs voor Gerard de Wit was het geen schande om te verliezen van de uiterst getalenteerde én stijlvolle golfprofessional van de *Hilversumsche*. Pennington zou spoedig professional in de hoofdstad van Noorwegen worden (*Oslo Golf Club*), en in de zestiger en zeventiger jaren nog negen keer meedoen aan *The Open*.

1973 - play-off op de tweede extra hole beslist

Martien Groenendaal en Bertus van Mook voerden dat jaar het scorebord aan met 144 slagen. Tijdens de play-off versloeg Groenendaal zijn tegenspeler op de tweede extra hole. Zijn winnende score van 144 (71-73) was aan de hoge kant. In de periode Gerard de Wit, zo tussen 1950 en 1970, was de eindscore bijna altijd onder de 140 gebleven. Eén keer had De Wit zelfs een score van 133! Dat was in 1954. Een totaal van 146

voor Cees Cramer in 1970 was sinds 1936 de hoogste winnende score. Jan Dorrestein had in 1971 met 141 slagen gewonnen en in 1972 won Van Mook met 143. En nu kwam Groenendaal in 1973 tot 144. Jan Dorrestein gaf in het oktobernummer van het Maandblad Golf uit 1973 een mogelijke oorzaak hiervoor aan: *'Het is niet eenvoudig dat te verklaren. Er zijn in ons land drie categorieën professionals, de ouderen, de mindere goden, die telkens iets beter gaan spelen en een handjevol goede spelers die van mekaar weten dat het tussen hen gaat en daarom blijkbaar onder druk spelen'*.

'De start van de play-off in 1942 was de meest onfortuinlijke ooit op de Twentsche: Jan Cramer maakte op de eerste hole een 9'

1980 - play-off op de tweede extra hole beslist

Op de 1332 holes die door de 37 deelnemers gespeeld werden, waren slechts 90 birdies en 1 eagle (Simon van den Berg op de 7^e) gevallen. De meeste birdies stonden op de scorekaart van Martien Groenendaal (7). Wim Stevens en Martien Groenendaal stonden na 36 holes beide op 144 slagen. Met een birdie op de tweede extra hole besliste Stevens de strijd in zijn voordeel.

1982 - play-off direct op de eerste extra hole beslist

Brian Gee, de professional van de Domburgsche Golfclub, en Cees Renders (*Toxandria*) hadden dat weekend precies dezelfde scores gemaakt: 71-70. De verlenging begon op de 4^e hole. Renders sloeg een gewaagde drive over de bomen richting green en zag daarna zijn approach over de green gaan. Hij chipte 3 meter voorbij de hole en miste de put. Gee greep zijn kans. Een houten-3, gevolgd dooreen ijzer-7 en een put 'dood' bij de hole gaven hem zijn par en de Twente Cup. Tijdens de prijsuitreiking zorgde hij voor de nodige hilariteit. Als eerste mocht hij van de indrukwekkende prijzentafel iets van zijn gading kiezen. Hij nam een babystoeltje omdat hij begin december voor het eerst vader hoopte te worden.

1987 – zinderende play-off pas op de vierde extra hole beslist

Het was de bedoeling dat de strijd voornamelijk zou gaan tussen Ruud Bos, Cees Renders en John Woof, die alle drie tot aan het toernooi op de *Twentsche Golfclub* de leiding hadden in het klassement. Helaas kon Renders wegens een blessure niet deelnemen. Nu werd de strijd toegespitst op John Woof en Ruud Bos, die voor de wedstrijd al overeen waren gekomen: 'Het kan niet schelen wie er wint, als wij tweeën van de 'Hoge Kleij maar nummer 1 en 2 worden in het puntenklassement'. En zo is het ook precies gegaan. Maar er was nog iemand die in vorm bleek. Simon van den Berg van de *Haagsche* maakte een fraaie birdie op de 36ste hole. waardoor hij met 72-69 gelijk eindigde met Ruud Bos, die op zijn oude baan de omgekeerde cijfers scoorde, 69-72. Een *sudden death* play-off over de 4e, 5e, 6e en 9e hole was een feit geworden. En het werd een heerlijk toetje voor de echte golf liefhebber. De bijna honderd toeschouwers stelden er het diner voor uit. Pas na een uur en één kwartier, waarover hieronder meer, overtrof Bos de put van pechvogel

Van den Berg wiens bal één omwenteling tekort kwam om het beslissende duel voort te zetten. Op de eerste hole (4e) leek de strijd al gestreden toen Simon een zeer lange put moest maken voor par. Hetgeen echter geschiedde, een waarlijk kunststukje. Ruud Bos miste een veel kortere put voor birdie en de wedstrijd lag weer geheel open. Zou dan toch de destijds populaire Amerikaanse sportpsycholoog M.J. Mahoney gelijk krijgen? Mahoney beweerde dat het onderscheidend vermogen tussen twee topsporters voor slechts twintig procent gelegen is in de fysieke kwaliteiten van deze topsporters, en voor wel tachtig procent in de psychische component. Ruud bleef na een wat ongelukkige afslag op de 6e hole mentaal echter overeind. Op de 9e hole besliste hij uiteindelijk met één tergend langzame put de wedstrijd in zijn voordeel. En dat was net op tijd want de duisternis trad al in. Zijn succes was volledig: eerste in de Bad Boekelo Twente Cup en eerste in de *Order of Merit*.

1992 - play-off op de tweede extra hole beslist ... dankzij de beruchte sloot op hole 5

Door een fout op de green van de 9^e hole, kreeg Tom O'Mahoney (Noordwijk) twee strafslagen, waardoor hij gelijk kwam met Brian Gee (140). Een play-off moest dus de beslissing brengen. Op de eerste play-off hole, de 4^e hole, maakten beiden par. Op de 5^e hole sloeg het noodlot toe voor Tom O'Mahoney; zijn bal belandde in de sloot en de winst ging naar Brian Gee (*Rijk van Nijmegen*).

1993 - play-off meteen op de eerste extra hole beslist

Soppige fairways, verzadigde greens waarop geen bal stuitert en plassen rond diverse holes. Een tegenvaller voor de 81 professionals die zich hadden voorbereid op een mooi gevecht over tweemaal 18 holes bij de KPMG Twente Cup. Ook voor de organisator, de NPGA, die de wedstrijd inkortte: zaterdag 9 en zondag 18 holes. Zaterdag was er op de tweede hole zelfs een wintergreen. Verscheidene professionals kwamen binnen met 44 slagen. De eerste dag speelden er slechts drie gelijk of onder par: Ruud Bos, Mark Metgod en Brian Gee. Zondag was het gelukkig stralend weer. Hayo Bensdorp (*Warmond*) maakte een formidabele 31 op de laatste negen en kwam daarmee over 27 holes op 103 slagen, hetzelfde aantal dat Mark Metgod (*Biltse Duinen*) mocht noteren. De play-off werd meteen op de eerste hole (de 4^e) beslist, in het voordeel van Mark Metgod.

'Tom O'Mahoney verloor in 1992 de play-off tegen Brian Gee op de vijfde hole. Zijn bal belandde in de beruchte sloot rond de green'

Bovenstaande foto is uit 1947.

'Iedere golfbaan heeft wel een hole waar je met knikkende knieën op de tee staat. Op de Twentsche is dat de 5e hole, nota bene een par-4 van slechts 247 meter. Je moest met een ijzer afslaan. Links is vervelende rough en rechts is out of bounds. Liep dat goed af dan was er de beek rond de green. Daar begon het al mee op de tee: 'Oh, die beek.' En bij de tweede ronde – de 14^e – moest je nog een keer door die stress heen. Menig scorekaart werd op die hole geruïneerd. Het was ook de play-off hole als spelers gedeeld eerste waren geworden. Iedereen stond dan buiten op het terras toe te kijken, wat de stress nog eens extra verhoogde. En ja, leedvermaak als een bal in de beek verdween.'

Jan Ebbinge

De aanstaande winnaar van de Twente Cup 1999, Allan McLean (R) en Hayo Bendsdorp () zoeken tijdens de play-off bij de vijver naast de green van hole 14 naar de bal van Bendsdorp.*

1999 - play-off meteen op de eerste extra hole beslist

Op zondagmiddag kwamen Allan McLean en Hayo Bendsdorp elk met een totaalscore van -7 uit de baan. Een play-off moest de beslissing brengen. De holes 14 t/m 18 moesten worden gespeeld, en indien nodig daarna opnieuw, totdat er een beslissing gevallen was. Echter meteen op de veertiende hole was het afgelopen toen Hayo niet goed uit de begroeiing van de waterhindernis kwam, en zijn chip ook niet goed was. Allan, die in de bunker lag, kwam daar wel goed uit en won de hole en de wedstrijd. Na de felicitatie ging Hayo nog even terug en nu speelde hij, tot twee keer toe, wel de bal keurig uit de hindernis bij de hole.

2001 - play-off op de vierde extra hole beslist

De spelers op de Twentsche Golfclub werden geteisterd door het weer: de regen viel met bakken uit de hemel. De spelers hadden het dan ook erg moeilijk om hun spullen droog te houden. Joost Steenkamer speelde de beste ronde van de dag, hij kwam met 69 slagen van de baan (-3). Met zijn 72 slagen van de eerste dag werd zijn eindtotaal 141 slagen.

Niels Kraaij speelde na zijn 71 van de eerste dag opnieuw een ronde onder par namelijk in 70 slagen en hij kwam daarmee

eveneens op een totaal van 141 slagen. In de play-off die volgde, was er na de 14^e, 15^e en 16^e hole nog steeds geen beslissing, waardoor de 14^e hole voor de tweede keer gespeeld moest worden. Op deze hole vond Joost Steenkamer letterlijk en figuurlijk zijn Waterloo. Niels Kraaij kon zich de trotse winnaar van de Essent Twente Cup noemen.

‘Als Twente Cup-liefhebber wil je elk jaar een play-off zoals die in 2016: zeven zinderende extra holes’

2004 - play-off meteen op de eerste extra hole beslist

Wilfried Lemmens had op de laatste 18^e hole zijn tweede schot naast de vlag ‘gelegd’. Als hij de put voor eagle had gemaakt, was hij de winnaar geweest. Nu moest hij de 18^e hole in een play-off opnieuw spelen, tegen Dajs Bos. Bos bleef in de verlenging meteen overeind, omdat Lemmens zijn eerste put miste voor birdie.

Hetgeen Bos niet deed. Bos werd beloond met 2750 euro, terwijl Lemmens als troostprijs 1700 euro mocht incasseren. Na de play-off werd Bos (hierboven) wel 'verzocht' het water 'op te zoeken'.

2008 - play-off direct op de eerste extra hole beslist

John Boerdonk won dat jaar van Allan McLean, op de eerste extra hole. Beiden waren na twee ronden van 70-70 gelijk geëindigd. Het was Boerdonks derde grote Nederlandse overwinning. De week daarvoor won de Brabander de *Spaarnwoude* Pro-Am, mede dankzij een baanrecord van 63 slagen (-8).

Onder zware omstandigheden bracht John de Twente Cup op zijn naam. Wind en regen waren op zondag dwingend aanwezig en veel spelers ondervonden daar behoorlijk wat last van. De leider van zaterdag én titelverdediger Mark Reynolds had het erg zwaar en viel met een ronde van 74 slagen terug naar de derde plaats in het klassement. John werd door zijn medespelers na zijn overwinning op een speciale manier gefeliciteerd: hij (be)landde in het water van hole 15 (zie rechtsboven).

2016 – zinderende play-off pas na zeven extra holes beslist

In 2016 zat Richard Kind met een ronde van 66 op zaterdag in een riantie uitgangspositie voor de zondag. Samen met David van den Dungen (-4 / *The Dutch*) en Maarten Bosch (-4) ging hij zondagmorgen in de laatste flight de baan in. Op hole 10 stond echter niet Richard maar Maarten met vijf birdies virtueel aan kop (-9). De tweede negen zou alleen heel anders eindigen; toen hole 18 was gespeeld stonden ze alle drie op -6. Een play-off moest de beslissing brengen.

Deze was, in één woord, zinderend! Richard viel meteen af op hole 18, maar daarna gingen David en Maarten nog zes holes (!!!) door. Eerst hole 10, toen weer 18 enzovoorts. De beslissing viel uiteindelijk op hole 18 en won ... David.

Het was ongelooflijk spannend. Puts van ongeveer een meter werden ... gemist. Echt een bonus voor ons, de toeschouwers. David van den Dungen bedankte de aanwezigen na afloop voor hun steun en support maar hij kon - terecht - niet nalaten met ook op te merken dat hij helemaal gesloopt was. Wat een inspanning ook: 25 holes super geconcentreerd spelen. Fijn dat Frank Kirsten ook voor Maarten Bosch nog een wildcard had weten los te peuteren bij Daan Slooter. En dus kende deze middag uiteindelijk alleen maar winnaars.

BIOGRAFIEËN VAN TWENTE CUP-WINNAARS (39)

Ackerley, Peter - 1974

Peter Ackerley (1948-2011) werd in 1965 professional en speelde op de Europese PGA Tour en de Sunshine Tour. De uit Sheffield afkomstige Ackerley emigreerde in de jaren zeventig naar Nederland en won in 1971 het Nationaal Open Kampioenschap op *De Kennemer* en in 1972 het Nederlands PGA Kampioenschap op de oude baan van de *Amsterdamse Golf Club*. Op tal van banen was hij een vernieuwende golfleraar. Hij gaf les op onder meer *De Kennemer* en de *Westfriese Golfclub* en was sinds 1990 verbonden aan *Amstelborgh*. Een maand na zijn dood werd de driving range aldaar naar hem vernoemd. Ackerley was de eerste pro van de blinde golfer Ronald Boef.

Berg, Simon van den - 1978

Het golfleven van Simon van den Berg (1944-1990) speelde zich volledig op de *Haagsche* af. Hij begon er als caddie, was er zes jaar greenkeeper en vanaf 1972 eerst assistent-pro en vervolgens sinds 1974 pro. Hij had een eigen stijl - zijn grip en stand waren aanvankelijk onconventioneel - maar geleidelijk aan werd hij één van de betere pro's, en werd hij enkele malen afgevaardigd naar de World Cup. In 1978, het jaar waarin hij onder andere de Twente Cup won, was hij feitelijk even de beste golfer van Nederland; tijdens het *Internationale Open Kampioenschap* van Nederland op de *Noordwijkse* drong alleen Simon tot de laatste 50 door. Hij eindigde als 50^e en verdiende 645 gulden voor scores van 76, 78 en 81. Het jaar daarop won hij op de *Haagsche* het Nationaal Open Kampioenschap.

Boerdonk, John - 2008

John Boerdonk (1977-) is sinds 2002 PGA Professional en al weer jaren werkzaam op de *Rosendaelsche*. John Boerdonk won de ABN AMRO trophy in Marbella (2003) en het teamtoernooi van de EPD tour in Winnerod (2004, Duitsland). In 2008 won hij met een nieuw baanrecord van 63 slagen het toernooi van Spaarnwoude én in datzelfde jaar de Van Lanschot Twente Cup. Tevens won John in 2009 het FortaRock Open en kwam hij drie keer als International uit voor het Nederlandse Team tijdens interland wedstrijden. In 2004 werd John namens Nederland uitgezonden naar Singapore voor de kwalificatie voor de World Cup. John speelde diverse wedstrijden op de EPD Tour, de Challenge Tour en twee keer op de European Tour als deelnemer aan het KLM Open in 2006 en 2008.

Bos, Dajs - 2004

Dajs Bos (1970-2006) was een bekend gezicht op veel Limburgse clubs en had kwaliteiten als wedstrijdspeler en golfleraar. Hij gaf les op de banen van Brunssum, Voerendaal en Wittem en woonde vlak bij Herkenbosch. In 2003 werd hij, met ondersteuning van een sponsor, fulltime playing pro. In 2004 won hij de Twente Cup en leek alles volgens plan te gaan, maar kort daarop openbaarde zich een dodelijke ziekte.

Bos, Ruud - 1987, 1988 en 1989

Ruud Bos (1963-) is de laatste speler die in de wedstrijd om de Twente Cup met succes zijn titel verdedigde. Hij won er zelfs drie op rij: 1987, 1988 en 1989. Voor Bos was het een thuiszege, want hij legde de basis voor zijn golfcarrière onder andere op de *Twentsche*. In een bijzonder interview elders in dit nummer leest u veel meer over hem.

Collier, Ben - 2010

De Schotse golfprofessional Ben Collier (1973-) kwam in 2004 naar Nederland. Hij werd head-pro op de *Domburgsche* en in 2010 volgde hij John Woof op bij de *Haagsche*. In 2009 won hij het Delfland Invitational op *Golfbaan Delfland*, z'n eerste internationale overwinning. In 2010 won hij twee grote toernooien in Nederland, het Nederlands PGA Kampioenschap op *Golfclub Maastricht* en de Twente Cup. Het jaar daarop won hij het Nationaal Open op Houtrak. In 2014 zegevierde hij andermaal tijdens het PGA Kampioenschap, nu te Wittem. Drie keer deed hij mee aan het KLM Open, in 2010, 2011 en 2014, maar haalde telkens niet de cut. In 2016 besloot hij alsnog zijn grote droom na te jagen: spelen op de Europese Tour. Volgens de site van *Official World Golf Ranking* sloot hij het jaar 2017 af met plaats 1925.

Cramer, Cees - 1943, 1949, 1960 en 1970

Het golfleven van Cees Cramer (1917-1990) zou eindigen op de *Twentsche*, maar was ooit gestart op de *Noordwijkse Golfclub*, waar hij eerst caddie was en daarna assistent van Bertram - Bertie - Dunn. Van 1948 tot zijn pensionering in 1982 bleef Cees verbonden aan de *Twentsche*. Legio waren zijn hoge klasseringen in toernooien; in de jaren voor de oorlog tot ongeveer 1960 maakte hij samen met Gerard de Wit, Joop Rühl en Piet Witte de dienst uit. Maar ook in de jaren tachtig kon Cramer nog moeiteloos het niveau van zijn vaak 40 jaar jongere collega's volgen. In de Twente Cup van 1981 werd hij tweede achter Jan Dorrestein. Cees maakte een enorme vlucht van de golfsport mee als men bedenkt dat er in het jaar 1933 (het jaar dat hij pro werd) 15 professionals waren, in 1973 ruim 30 en in 1982 ruim 60.

Cramer, Jan - 1944

Ook Jan Cramer (1920-1993) was zijn professionele carrière als een talentvolle leerling van Bertie Dunn begonnen, professional van de *Noordwijkse Golfclub* vanaf 1915. In 1939 was Jan aangesteld als assistent van Wim van Dijk bij de *Amsterdamse Golf Club*, en in 1940 werd hij head-pro op de *Twentsche*. In 1944 zou hij de Twente Cup winnen met een mooie score van 137. Jan was daarmee de eerste pro van de *Twentsche* die de cup won. Zijn broer Cees had de cup al een jaar eerder gewonnen, maar was toen nog niet in dienst bij de *Twentsche*. Maar zijn *finest moment* was toch de overwinning in het Nationaal Open Kampioenschap in 1946, welke ook op de *Twentsche* werd gespeeld. In de eerste ronde had Jan met een weinig spectaculaire 73 al wel de leiding genomen, maar in de tweede ronde had hij slechts 66 slagen nodig en verbeterde hij met één slag het baanrecord dat toen nog op naam van Piet Witte stond. In november 1947 vertrok Jan Cramer naar Curaçao, waar hij ging werken bij de *Shell Golfclub*.

Dijk, Jos van - 1929, 1930, 1931 en 1933

Jos van Dijk (1898-1965) was een van de eerste maar ook een van de beste Nederlandse vooroorlogse golfprofessionals. Zijn golfcarrière begon als caddie op de *Doornse Golf Club*; in 1927 verhuisde hij mee naar Bosch en Duin waar de club de naam *Utrechtse Golfclub De Pan* kreeg. Met zijn vrouw ging hij boven de dameskleedkamer wonen. In 1960 vierde Van Dijk, die erelid was van de NPGA, zijn 40-jarig jubileum, en werd ter gelegenheid hiervan geridderd. Hij won viermaal de Twente Cup, driemaal het PGA Kampioenschap (Harlequin Cup: 1928, 1929 en 1931) en werd tweemaal, in 1931 en in 1936, winnaar van het Nationaal Open over 36 holes. In 1927, het jaar waarin de legendarische Amerikaanse amateur Bobby Jones op St Andrews *The Open* wint, miste Van Dijk met rondes van 80 en 83 aldaar de cut.

Dorrestein, Jan - 1971 en 1981

Jan Dorrestein (1945-) was in de jaren zeventig de enige Nederlander die internationaal meetelde in de golfsport. Tussen 1971 en 1976 deed hij vijfmaal mee aan *The Open* en haalde hij tweemaal de cut. Op *Muirfield*, in 1972, eindigde hij zelfs op een gedeelde vijftiende plaats. Zijn golfleven was begonnen op de *Rosendaelsche*, waar zijn vader pro was en zijn moeder verantwoordelijk voor de catering. Achter de schuur tussen de bomen leerden hij en zijn broers golfen; met een afgezaagde stok moesten zij zich redden. Dit laatste zou later nog vaak Jans redding in de baan zijn: de mogelijkheid om met één stok zoveel slagen te kunnen hanteren. Als caddie kreeg hij automatisch kijk op het spel en kon hij zien wat er fout ging. Op zijn 17e won hij het 1e caddie kampioenschap van Nederland. Het was het startsein van zijn droom om professional te worden. Hij werd assistent professional op de *Haagsche* maar head pro Tony Littlechild oordeelde dat Jan veel te goed was hiervoor en regelde onder de leden financiën zodat Jan in 1970 de tour op kon. In Afrika speelde hij vervolgens enkele maanden zonder succes en zonder inkomsten. De voorlaatste wedstrijd in Zambia werd zelfs een heuse nachtmerrie. Jan leek eindelijk in de top te eindigen maar werd gediskwalificeerd omdat één hole op de scorekaart niet was ingevuld. Maar kort voor het vertrek naar huis kwam alles toch nog goed: Jan won het Kenia Open met veertien slagen verschil. Na 1974 gaf hij het Tour-spelen op. Hij had last van de yips en ging naar de *Rosendaelsche* om zijn vader op te volgen. Daar zou Jan bijna veertig jaar lesgeven. Zijn palmares is ronduit lang én indrukwekkend, en daarom hier een selectie:

1970	Kenya Open met (-11)
1970	PGA Kampioenschap
1970	Nationaal Open
1972	Trofee Hasan II, Marokko
1973	Kenya Open met (-8)
1975	Nationaal Open
1982	achtste plaats KLM open
1983	PGA Kampioenschap
1983	Nationaal Open
1984	Nationaal Open

British Open	vijfmaal aan deelgenomen en twee keer de cut gehaald
World Cup	twaalfmaal aan deelgenomen, waarvan vele malen samen met Bertus van Mook
(Super) Senior Cup	vele malen winnaar van deze sinds 1990 (met toen onder de zeventien deelnemers óók Piet Witte!) gespeelde wedstrijd voor (super) senior-professionals

Dungen, David van den - 2016

David van den Dungen (1988-) is momenteel assistent-professional op *The Dutch*. Na een succesvolle amateur-carrière maakte hij begin 2014 de overstap naar het professionele golfcircuit. Naast zijn Europese avonturen had hij vooral in eigen land succes met meerdere professionele overwinningen op de PGA Holland Tour. In 2016 won Van den Dungen de Nationale *Order of Merit* en wist daarmee veel gevestigde namen achter zich te laten. Het leven op Tour, maar vooral het altijd maar weg zijn van huis viel hem zwaar en al snel kwam hij erachter dat dit niet is wat hij wilde en daarom heeft hij besloten een andere weg in te slaan. Hij hoopt in de toekomst als PGA-professional zijn passie, ervaring en ambitie te kunnen overdragen aan de volgende generatie Nederlandse golfers. Hij deed in 2013, 2015 en in 2016 mee aan het KLM Open maar haalde alle keren (tweemaal op de *Kennemer* en de laatste keer op *The Dutch*) niet de cut.

Gee, Brian - 1982, 1990 en 1992

Brian Gee (1958-) is golfprofessional sinds 1975 en van Engelse komaf. Sinds 1977 werkt hij in Nederland en sinds 1998 heeft hij ook de Nederlandse nationaliteit. Zijn eerste baan was bij de *Golfclub Amsterdam Old Course*, daarna bij de *Domburgsche Golf Club*. Daarna gaf hij sinds 1986 les op *Het Rijk van Nijmegen* en sinds 2007 op *Het Rijk van Nunspeet*. In 1997 was hij winnaar van het Nationaal Open en hij won viermaal het National Open Matchplay (1994, 1996, 2000 en 2001). Tienmaal deed hij mee aan het Dutch Open. Hij was de eerste leermeester van onder andere Robert Jan Derksen.

Groenendaal, Martien - 1969, 1973, 1977, 1983 en 1984

Martien Groenendaal (1931-), vele decennia als golfprofessional dé ambassadeur van *Golfclub De Dommel*, erelid ook van de PGA, won niet alleen vijfmaal de Twente Cup maar hij won ook tweemaal het PGA Kampioenschap (in 1966 en 1973). In 1975 werd hij beste Nederlander op het Dutch Open op de *Hilversumsche*. In 1975 en in 1977 vertegenwoordigde hij Nederland bij de wereldkampioenschappen, eerst in Bangkok, later in de Filipijnen. Beide keren met Jan Dorrestein. Hij won één keer het Spa Open in België. In 1988 richtte hij samen met Bertus van Mook de Stichting Matchplay op. Sindsdien wordt jaarlijks het NK Matchplay op de zogenaamde 'Baan van Bertus' gespeeld. Hij was jaren penningmeester van de NPGA en zat in de examencommissie voor professionals. Ook was hij coach van het nationale meisjesteam.

Kind, Richard - 2012

De Hagenaar Richard Kind (1985-) begon met jeugdlessen op *Golfclub Leeuwenbergh* en kreeg daar les van Jo Vos. Toen hij ongeveer 18 jaar oud was kwam hij in het Nederlandse team en speelde daarin ongeveer alle toernooien die er zijn voor amateurs, van Nederlandse kampioenschappen tot en met het wereldkampioenschap in Australië in 2008. In dat jaar maakte hij de overstap naar playing pro en werd spoedig opgenomen in Golf Team Holland. Op de EPD Tour wist hij in 2009 een 3^e plaats op de *Order of Merit* te behalen en won daardoor een kaart voor de Challenge Tour. Na twee jaar op de Challenge Tour verliet zijn contract bij Golf Team Holland en ging hij zich richten op de opleiding tot teaching pro. Het jaar 2012 is tot op heden zijn mooiste: winnaar PGA Trophy *Wouwse Plantage*, winnaar van de Twente Cup, beste Nederlander op de KLM Dutch Open (21e) en winnaar van de *Order of Merit* Monday tour. Sinds 2016 is de voormalig European Challenge Tour speler werkzaam als teaching pro op de *Haagsche*.

Kraaij, Niels - 2001 en 2006

Ook Niels Kraaij (1971-), ooit als golfer begonnen op *De Pan*, was eerst vele jaren actief als playing pro alvorens teaching pro te worden. Momenteel is hij niet alleen de pro van Maarten Lafeber en van de Heren 1 selectie van Golfclub Houtrak, maar ook de nationale coach van de dames van de Oranje-selectie. In 1998 werd hij professional. Op het Russisch Open in 1999 sloeg Kraaij een hole-in-one op de 180 meter lange par 3 8ste, en won daarmee een BMW van €40.000 van de hoofdsponsor van het toernooi. Hij was de beste Nederlander op dat toernooi en eindigde op de 5de plaats. In 2006 speelde Kraaij op het KLM Open op *De Kennemer*. Na talrijke eerdere deelnames (onder andere Hilversum), lukte het hem om daar voor het eerst de cut te halen. Uiteindelijk werd hij er 66^e.

Lemmens, Wilfried - 1986

Wilfried Lemmens (1957-) is een Nederlands golfprofessional en veelal werkzaam in Duitsland. In de tachtiger jaren van de vorige eeuw zat hij in het Nederlandse PGA team dat ieder jaar de interland Holland-België speelde. In 1981 won hij op de *Rosendaelsche* het Nationaal Open Kampioenschap. En in 1984 won hij op de *Eindhovensche* dankzij fraai kort spel met overmacht het PGA Kampioenschap. In die jaren gaf hij in Dortmund zes dagen in de week lessen van half negen tot zeven uur, en maakte hij daarnaast twee uur per dag vrij voor z'n eigen spel. In 2004 verloor Lemmens in de Twente Cup de play-off tegen Dajs Bos (1970-2006). Beiden stonden na 36 holes op -6. In 2007 deed hij voor de eerste keer mee aan de Senior Cup op *Golfclub De Dommel* en eindigde op de derde plaats, achter Jan Dorrestein en Alex Loesberg.

Mackay, Colin - 1975

De Schot Colin Mackay (1946-) was de eerste golfprofessional die op *Golfclub Spaarnwoude* les gaf. *Spaarnwoude* werd in juni 1977 geopend. De club had toen slechts 310 leden. Toen zij op 1 januari 1978 lid van de NGF werden, waren er al 1000 leden; er was toen een 18 holesbaan en een korte baan met 9 holes. In 1978 werd er een keet neergezet met wat oude meubels en een bar, waar de Schotse professional en zijn Nederlandse echtgenote Marleen niet alleen koffie schonken. Verder werd Mackay bijgestaan door Joop Landman. Mackay was veelzijdig. Hij speelde goed, won menig Pro-Am en in 1975 met rondes van 68 en 70 de Twente Cup. Daarnaast had hij een geweldige omzet in zijn golfshop, omdat alle leden van *Spaarnwoude* nieuwe golfers waren. Toen Colin in 1975 de Twente Cup won, was hij nog verbonden geweest aan de *Amsterdamse Golf Club*. Jan Ebbinge speelde in die dagen een rondje met hem: 'Op de laatste, nauwe hole (de vroegere 9^e) had hij een vier nodig voor 63. Hij pakte z'n driver uit de tas en sloeg de bal prompt in de beek. Verbaasd vroeg ik hem waarom hij geen ijzer had genomen, zodat hij z'n 63 naar alle waarschijnlijkheid had veilig gesteld. 'Niks ervan', zei Colin, 'ik wou een birdie maken voor 62!'

McLean, Allan - 1999

Allan McLean (1968-) is ook een golfprofessional uit Schotland en hij woonde sinds 1988 in Nederland. Allan begon als teaching pro op *Golfclub Wouwse Plantage* en was sinds 2000 de head-pro op *Golfclub Princenbosch*. In 2010 won McLean met een score van 69-71 het FortaRock Golftoernooi, dat sinds enkele jaren op Wijchen wordt gespeeld. Hij verdiende hiermee €5.000. Nummer twee werden Niels Kraaij en Mark Reynolds. Sinds 2015 is hij in België werkzaam voor de International Golf Academy op *Golf Château de la Tournette*.

Metgod, Mark - 1993 en 1996

Mark Metgod (1963-) werkte vanaf 1990 als A-professional op verschillende banen, onder meer op *De Biltse Duinen*, op *Sluispolder* en op de *Kennemer*. Na een CIOS opleiding was hij in 1986 met de PGA golfopleiding gestart. Waar zijn broers Edward en John voetbalpro werden, werd Mark head pro. Zijn eerste swings maakte hij op een voetbalveld: 'Terwijl de selectie aan het trainen was, ging ik op het hoofdveld oefenen. Mooi matje, lekker rammen met een ijzer negen.' Op *Spaarnwoude* ontdekte hij dat golf zijn passie was. Metgod werkte vele jaren voor de Nederlandse Golf Federatie. Hij was coach van Jong Oranje Dames en nationale coach van de B- en C-selectie. Daarnaast was hij als docent verbonden aan de opleiding voor Golfprofessionals in Tilburg. Hij nam in 1994 deel aan het Heineken Open op de *Hilversumsche*, als invaller: 'Ik werd om kwart voor acht mijn bed uitgebeeld in Haarlem of ik om kwart voor elf wilde starten.'

Miller, Ralph - 2015

Ralph Miller (1976-), zoon van een Amerikaanse vader en een Nederlandse moeder, kende een succesvolle amateurtijd waarin hij meerdere toernooien won (in 1994 en 1997 won Miller het Internationaal Jeugd Open op *Toxandria*) en hij in Amerika collegegolf speelde. In 2000 besloot Miller playing professional te worden en tussen 2000 en 2006 speelde hij op de European ProTour, op de Qualifying School en op European Challenge Tour. Maar de druk van het moeten presteren, belette hem zijn potentieel ten volle te kunnen benutten. Hij stopte als tourspeler en sindsdien overheerst bij hem weer het plezier in het golfspel. Hij won in 2007 zowel het PGA Kampioenschap als het Delfland Invitational (die laatste opnieuw in 2008). Ralph is sinds 2014 head pro op *Golf Sociëteit De Lage Vuursche*. Hij is lid van het bestuur van de PGA Holland en daarbinnen belast met de wedstrijdkalender. Miller was Nationaal Open Kampioen 2016 (ook in 2014) en deed al dertien keer mee aan het KLM Open. Het jaar 2016 was echt een prachtjaar voor hem, want hij won toen in Bulgarije ook nog het Europees Clubprofessional Kampioenschap, en werd hij uitgeroepen tot golfprofessional van het jaar.

Monk, Douglas - 1938

Douglas Monk (1900-1976) was de zoon van een greenkeeper/professional en leerde golf als caddie, net als veel landgenoten. In de Eerste Wereldoorlog werkte Douglas als technicus bij de RAF in Mesopotamië. Hij kwam als vervanger van landgenoot E.J. Hill naar de *Hilversumsche Golfclub*, waar hij als lid van de Engelse PGA op 10 september 1923 werd geaccepteerd. Zijn beslissing om naar Nederland te komen zou grote gevolgen hebben voor het Nederlandse golf. Al vrij snel, in 1924, werd Monk betrokken bij de oprichting van de Nederlands Professional Golfers Associatie (NPGA, nu PGA Holland). Op de *Hilversumsche* bouwde Monk een reputatie op van een prima leermeester. Golf in Nederland was waarschijnlijk heel anders geweest zonder de professionals die hij heeft begeleid: Piet Witte, W Ragless, Gerrit Dorrestein en anderen. Volgens Piet Witte werkte Monk liever in zijn werkplaats dan dat hij les gaf. Hij en zijn assistenten waren daar voortdurend bezig. Monk was ook een goede zakenman. Hij was vertegenwoordiger voor onder meer de Harlequin Golf Ball Company in Londen en leverde ballen aan al zijn collega-professionals in Nederland. Zijn contacten met dit bedrijf heeft hij als NPGA-bestuurslid later ook benut. Monk vond de Harlequin Golf Company bereid om een Nationaal Professional Kampioenschap te ondersteunen, het was de eerste keer dat een bedrijf de golfsport sponseerde in Nederland. In 1940 vluchtte Monk uit Nederland met de allerlaatste boot van IJmuiden naar Engeland. Hij werkte in de oorlog in een fabriek en is eind 1946 teruggekeerd naar de *Hilversumsche* en werkte daar tot zijn pensioen in 1957. In 1970 werd hij benoemd tot erelid van de PGA. Hij stierf in Zeist op 8 juni 1976.

Mook, Bertus van - 1972, 1976 en 1979

Bertus van Mook (1935-) was een zeer succesvolle Nederlandse golfprofessional. Van Mook gaf onder meer les op de *Golf & Countryclub Geijsteren*. Hij werd achtmaal Nederlands kampioen en hij won vele bekertjes en medailles, maar hechtte daar zo weinig waarde aan dat hij de meeste wegdeed. De enige beker die hij nog wel in zijn bezit had, stond hij zonder sentiment af aan het Nederlands Golf Museum. Hij won hem bij het Nationaal Open in 1969. Zijn succes kwam hem niet aangewaaid. Hij moest er hard voor werken. Sponsors waren er nog niet. Eens kreeg hij als kampioen 1400 gulden en een lap stof voor een pak. Hij klom op tot de top van Nederland. In 1979 werd hij voor de vijfde keer in zes jaar 'Golfer van het jaar' onder de professionals. Hij speelde vele malen samen met Jan Dorrestein in het toernooi om de World Cup.

Oosterveer, Dirk - 1932

Dirk Oosterveer (1900-1976) was een succesvolle golfprofessional die zijn hele werkzame leven verbonden is geweest aan de *Haagsche Golf*; eerst nog als caddie, toen als terreinknecht en vanaf 1926 als professional, wat hij zou blijven tot zijn pensionering in 1965. Men mag hem de Gerard de Wit van de jaren dertig noemen. Hij won het Internationale Open (Dutch Open) in 1919 (12 deelnemers) met een score van 155 op de *Haagsche Golf* en verdiende daarmee 120 gulden; *runner up* was zijn oudere broer Jacob, met zes slagen meer. In 1930 won hij het toernooi nog een keer, wederom op de baan van de *Haagsche* (152), en ontving toen 400 gulden. Naast één keer de Twente Cup won hij ook nog viermaal het PGA Kampioenschap (Harlequin Cup): in 1932, 1933, 1934 en 1939. Het Nationaal Open kampioenschap won Dirk voor het eerst in 1929, de eerste maal dat om deze titel werd gestreden, en hij herhaalde deze overwinning in 1933, 1934 en 1939. In deze jaren was hij dus onbetwist de sterkste Nederlandse professional. Daarnaast legde Oosterveer zich toe op truc-golf; tot zijn specialisme behoorde het slaan van een bal van een horloge en van een tee die een op de grond liggende persoon tussen de tanden hield. Horloges kon Dirk altijd van iedereen te leen krijgen, maar voor de laatste truc heeft nooit een lid van de club zich willen lenen. Dat moesten de caddies maar doen!

Oosterveer, Jacob – 1934, 1935 en 1936

Ook oudere broer J. Th. (Jacob) Oosterveer (1892-. . .) was golfprofessional. In 1917 had Jacob met 160 slagen het Internationale Open (*Dutch Open*) op de *Haagsche Golf* gewonnen (17 deelnemers), welke baan toen nog in Den Haag was. De concurrentie dat (oorlogs)jaar was niet zo groot geweest want veel Britse pro's stonden onder de wapenen. Jacob begon zijn golfcarrière als assistent op de *Haagsche*, en was vervolgens als greenkeeper en professional verbonden aan *De Kennemer* (1917-1928), en een tijdlang aldaar ook nog, samen met zijn vrouw, werkzaam als buffetbeheerder. Als caddie maakte hij de overgang van guttapercha-ballen naar ballen met een rubberen kern mee, welke door Engelse professionals werden meegebracht en negen gulden per stuk kostten. Feitelijk was hij de eerste Nederlandse golfleerling. De overstap naar het zojuist in gebruik genomen *Toxandria* (1928-1932) was lucratief; per week ontving hij als vrije ondernemer een vast geldbedrag van f35,- oftewel f1800,- per jaar. Een tijdlang verdiende hij meer dan welke andere Nederlandse professional. Geldnood dwong het bestuur van *Toxandria* om in 1932 afscheid te nemen van hun geliefde golfleerling. Eind 1934 werden Jacob en Wim van Dijk in dienst genomen door de net opgerichte *Amsterdamse Golf Club* (1934-1939). Hij won in 1934, 1935 en 1936 de Twente Cup. Van 1939 tot 1940 was Jacob professional op de *Domburgsche*.

Pennington, Cyril - 1957

Geen enkele winnaar van de Twente Cup startte zo vaak in The Open als de Engelsman Cyril G. Pennington (1929-2017). Tussen 1962 en 1975 verscheen hij negen keer aan de start van deze major, en hij haalde tweemaal (in 1966 en in 1967) de cut. In 1973, in zijn nadagen notabene, was Pennington de eerste speler die tijdens een wedstrijd op de *European Tour*, welke tour in 1972 was gestart, een hole-in-one maakte. In de jaren vijftig was hij als assistent-professional op *De Hilversumsche* begonnen. In 1955 won hij op de *Rotterdamse Golf Club* het besloten profkampioenschap van Nederland. 'Serieus en flegmatiek', oordeelde de journalist van Het Parool over het golfspel van Pennington. In datzelfde jaar won de jonge Pennington op de baan van *De Kennemer* ook het Nationaal Kampioenschap. En in 1957 won hij de Twente Cup na een play-off tegen Gerard de Wit over negen holes. In 1953 kreeg hij de toen zestienjarige Robbie van Erven Dorens (1937-) op les. Stokken had Robbie niet. Cyril zei: 'Als je naar mij luistert en je oefent goed en je gaat pas spelen als ik het zeg, krijg je deze set. Ik ging pas zeven maanden later voor het eerst de baan in. Met Cyril. De inzet was een pakje State Express 333 en een bal. Ik kreeg achttien slagen van hem, en stond een paar maanden later op handicap 3.' Pennington ging later in Oslo werken als golfprofessional. In 1966 (42°) en in 1967 (36°) haalde hij de cut in *The Open* op respectievelijk *Muirfield Golf Links* en op *Royal Liverpool Golf Club*. Met 297 slagen eindigde hij in 1967 19 slagen achter de Argentijnse winnaar Roberto De Vincenzo (278). In 1970 speelde hij zelfs in Afrika even op de tour, en ontmoette daar waarschijnlijk ook Jan Dorrestein. In 1980 miste hij de cut tijdens het Iers Open (77-74).

Reynolds, Mark - 2005 en 2007

Mark Reynolds (1978-) groeide op in de regio South Yorkshire in Engeland. Sinds 1995 is hij PGA-professional. Momenteel is hij verbonden aan *The International*. Hij heeft niet alleen tweemaal de Twente Cup gewonnen, maar even vaak was hij Nederlands PGA-Kampioen (2004 en 2005) en winnaar van de PGA Holland *Order of Merit* (2005 en 2009). Hij nam ook tweemaal deel aan het KLM Open (in 2004 en in 2009), maar haalde alleen de eerste keer de cut. Hij staat bekend om zijn golftricks, welke hij bij vele gelegenheden demonstreert, zoals soms bij het KLM Open.

Roesink, Martin - 1965, 1966 en 1967

Martin Roesink (1939-) was in 1968 de eerste Nederlandse golfspeler op de Amerikaanse PGA Tour. Hij won het Nationaal Open Kampioenschap in 1967, op de *Amsterdamsche Golf Club*, in 1968, op *Toxandria* en in 1969 op de *Hilversumsche*. In 1968 en in 1980 (winnaar Severiano Ballesteros) was hij beide keren de beste Nederlander tijdens het Internationaal Open Kampioenschap (gedeeld 18° en 28° plaats), beide keren op de *Hilversumsche*. Zijn eenvoudige achtergrond, de zoon van een vrachtwagenchauffeur uit Diepenveen, stond het lidmaatschap van een deftige golfclub jarenlang in de weg. Staalfabrikant Rahusen behoorde wel tot die elite en had gelukkig op meerdere momenten oog voor het talent van Roesink. Zijn geweldige swing werd het handelsmerk van Martin; die bezorgde hem de stoere bijnaam *Het Kanon*: met speels gemak sloeg hij de bal honderden meters. Op de *Sunningdale Golf Club* (bij Londen) sloeg hij ooit 321 meter met een 'ouderwetse' houten golfstok. Dat record heeft jarenlang op de Europese Tour op zijn naam gestaan. In 1967 en in 1969 verscheen hij aan de start bij *The Open*, haalde de laatste keer de cut maar trok zich na de derde ronde terug. Tussen 1969 en 1973 speelde hij met wisselend succes op de Amerikaanse tour en ontmoette daar grootheden als Jack Nicklaus en Arnold Palmer. Bescheiden en onzeker als hij kon zijn had een goede coach wonderen kunnen doen, maar die had hij niet. Daarover zou hij later beweren: 'een golfer moet arrogant zijn en zijn eigen weg gaan; ik was bescheiden en onzeker'. Roesink won driemaal op rij de Twente Cup, in 1965, 1966 en 1967. Tijdens één van die rondes deed hij zijn faam eer aan door op de vierde hole (par 4) met zijn driver de bal op minder dan een meter van de vlag te slaan: eagle. Sinds 1980 is hij Amerikaans staatsburger en is hij manager van diverse golfclubs geweest, laatstelijk van *Golfclub Dales* welke deel uitmaakt van de *Tam O'Shanter Golf Course* te Canton (Ohio).

Rühl, Joop - 1940, 1941, 1942, 1946, 1950 en 1952

Joop Rühl (1916-1986) won in 1947 op de baan van de *Eindhovensche* het Dutch Open (279). Onder tropische omstandigheden bleef Joop alles en iedereen de baas. De clubprofessional van de *Hilversumsche* bezegelde zijn zege met een keurige 68 in de laatste ronde. Het zou tot 2003 duren alvorens een Nederlander dit toernooi weer eens zou winnen (Maarten Lafeber). Na Gerard de Wit is Rühl de tweede speler die de Twente Cup het vaakst heeft gewonnen. Hij was pro op onder meer de *Rosendaelsche*, op de *Hilversumsche* en op *De Kennemer*. Vooral aan jongeren gaf hij liever les in de baan dan op de driving range. Als je een goede bal had geslagen was zijn vaste uitdrukking: 'Zo wil ik er nog een zien'. Carel Braun, de beste Kennemer-golfer ooit, beweerde ooit dat hij van Joop Rühl het meest had geleerd: 'Mijn swing, die heb ik van hem'. Het eerste grote succes voor Rühl kwam al in 1937, toen hij het Nationaal Open won op de *Haagsche*. De fraaie Twente Cup-beker uit 1929 kwam in 1950 definitief in zijn bezit, zoals we eerder in dit nummer al hebben uiteengezet. Menigmaal vertegenwoordigde Joop ons land op grote internationale landenwedstrijden.

Ruiz Fonhof, Alain - 2009

Alain Ruiz Fonhof (1975-) en zijn jongere broer Xavier begonnen met golf op de *Rijswijkse Golfclub*. Als beiden een single handicap hebben, worden ze uitgenodigd om lid te worden van de *Haagsche*. Alain komt in de nationale selectie, onder anderen met Robert-Jan Derksen en Maarten Lafeber. In 2003 wordt hij playing professional en vanaf 2005 speelt hij op de EPD Tour en de Alps Tour. In 2008 kwalificeert hij zich voor zijn achtste deelname aan het KLM Open door bij de beste drie van de 124 deelnemers te eindigen in het kwalificatietoernooi op *Het Rijk van Nijmegen*. Momenteel is hij als clubprofessional verbonden aan *Golf La Roca*, nabij Barcelona.

Ruiz Fonhof, Xavier - 2013

De Hagenaar Xavier Ruiz Fonhof (1980-) werd in 2001 golfprofessional. Tussen 2012 en 2017 behaalde hij acht overwinningen op de Benelux Golf Tour. In 2013 won hij zowel z'n eerste PGA Kampioenschap, tevens z'n eerste grote overwinning, als de Twente Cup. In 2017 won hij opnieuw de Harlequin Cup. In 2013 en in 2017 deed hij mee aan het KLM Open, maar haalde beide keren niet de cut.

Saddington, Alan - 1997

De sympathieke Schot Alan Saddington (1962-) won in 1997 de eerste Twente Cup-editie op de nieuwe *Twentsche* in Ambt-Delden. Zijn score van 67 op de zaterdag was meteen een nieuw baanrecord. Alan kwam in de jaren tachtig als jonge golfprofessional van Schotland naar Nederland. Een echte cultuurshock was dat niet, maar in termen van golfbeleving lagen Schotland en Nederland mijlenver uit elkaar. Er waren misschien dertig banen in Nederland terwijl golf in Schotland verweven is met het straatbeeld, met de cultuur. Toen hij vijf was begon hij met golfen en hij leerde van z'n vader dat je niemand de schuld kunt geven: 'Als je niet presteert, dan ligt het bij jezelf. Er komt nul-komma-nul geluk bij kijken. Als ik vandaag 67 maak en m'n tegenstander 68, dan ben ik beter. Geluk speelt geen rol'. Talent voor het spel vindt hij belangrijk natuurlijk, 'maar mentale vaardigheden bepalen iemands succes'. Momenteel is Alan als golfprofessional verbonden aan *The Dutch*.

Steenkamer, Joost - 1998 en 2002

Joost Steenkamer (1966-) is het enige Kennemer-lid dat playing pro werd, zelfs het enige Kennemer-lid dat ooit in het Britse Open speelde. Hij won in zijn loopbaan als pro meer dan twintig toernooien. Zijn mooiste en grootste zege kwam in 1995 in Duitsland op de Challenge Tour; met een uitzonderlijke score van -20 won Steenkamer de Audi Quattro Trophy (70, 63, 69 en 66). De European Tour haalde hij net niet, maar Steenkamer behoort zonder twijfel tot de betere golfers die ons land heeft gekend. Hij was ook jarenlang golfleerling en tot 2012 bondscoach bij de Nederlandse Golf Federatie. In 1997 deed hij mee in *The Open* op *Royal Troon* maar met rondes van 78 en 73 miste hij de cut. Steenkamer is nooit een doorsnee golfpro geweest. Hij verdiepte zich in meditatie technieken en bezocht meesters in Tai Chi en Kung Fu. Over zijn mentale zoektocht en het streven naar perfectie in twee decennia wedstrijd golf schreef hij een boek met de titel *Bedankt voor het Spelen*. Samen met een Amerikaanse oud-Tour-professional bedacht hij de MOT-swing. MOT staat voor *Moment Of Truth*, het moment dat de bal geraakt wordt. In de MOT-swing begin je vanuit de impactpositie en dat levert volgens Steenkamer een makkelijkere en eenvoudig herhaalbare swing op: 'Iedereen in golf is voortdurend bezig met backswingposities, terwijl het uiteindelijk alleen maar gaat om het moment van raken en wat er daarna gebeurt'. Anno 2018 is Joost nog altijd een zeer begenadigd en gedreven golfer. Begin 2017 miste hij op slechts twee slagen een Tourkaart voor de European Senior Tour.

Stevens, Wim - 1980

In het bijschrift bij de groepsfoto uit 1969 memoreerden we al het Brabantse golfgezin Stevens. Wim Stevens (1946-2011) kreeg het golfspel met de paplepel ingegoten. Vader Gerrit Stevens was professional op de *Eindhovensche Golfclub* en moeder Stevens stond achter het buffet. Samen met zijn broers Henk en Jan werd Wim ook professional. Op zijn 14^e speelde hij al handicap 2. In de jaren '70 en '80 van de 20e eeuw speelde Wim Stevens veel wedstrijden, zowel in het binnenland als in het buitenland. Zeven jaar kwam hij uit voor het Nederlandse Professional Team. In 1970 werd Wim Stevens de eerste pro op *Drentse Golfclub De Gelpenberg* in Aalden. In 1999 verliet hij de *Gelpenberg* om head pro op de *Engelenburg* te worden. Zijn zoon Jeroen is sinds 2009 directeur van de Nederlandse Golf Federatie.

Velde, Chris van der - 2000

Chris van der Velde (1964-) was een professioneel golfer en bondscoach. Hij is geboren in Nederland (Nederlandse vader), maar groeide op in Norwich in de Verenigde Staten (Amerikaanse moeder). Hij verkoos golf te spelen voor zijn Nederlandse paspoort. In 1989 speelde hij zijn eerste toernooi op de *European Tour*. In Nederland won Chris van der Velde zes keer de *Order of Merit* en behaalde hij vele overwinningen. De Britse Professional Golfers Association benoemde hem tot *Trainer van het jaar 1999*. In 2001 volgde Van der Velde Tim Giles op als bondscoach bij de Nederlandse Golf Federatie. Hij specialiseert zich in het korte spel. In 2003 wordt hij hoofdcoach van het Nederlands Nationaal Golf team. In 2006, op het World Amateur Team Championship in *Stellenbosch*, bestaat het Nederlandse team (t/m 21 jaar) uit Wil Besseling, Joost Luiten en Tim Sluiter. Het team verslaat in 4 rondes 69 landen en wint met 2 slagen voorsprong. Evenals Twente Cup-winnaars Bertus van Mook en Jan Dorrestein is Van der Velde *Five star award winner* (PGA Holland).

Wechgelaer, Ruben - 1995 en 2003

Ruben Wechgelaer (1968-) is de enige winnaar van een Twente Cup op zowel de oude *Twentsche* als op de nieuwe *Twentsche*. De rossige Noord-Hollander zette in het begin van zijn golfcarrière werkelijk alles opzij voor de zo gewenste prestaties: 'Voor mij komt eerst komt golf, daarna mijn vriendin', zo verklaarde hij in 1995. Maar dat hij ook momenteel nog goede ballen slaat, moge blijken uit zijn recente overwinning in het *Lauswolt Open 2018*. Op dit moment is hij clubprofessional bij *Golfbaan Leeuwenbergh*.

Weerelt, Inder van - 2011, 2014 en 2017

Inder van Weerelt (1980-) maakte kennis met golf op zevenjarige leeftijd in Vilamoura op de Old Course in Portugal waar hij opgroeide en woonde tot 1997. Na een succesvolle amateur carrière, waaronder vijf keer op rij speler van het jaar (1998-2003) en een zege in het Duits Amateur Kampioenschap, besloot hij aan het einde van 2003 de stap te maken naar de professionals en haalde de cut in het KLM Open. Zijn eerste grote overwinning als professional kwam in het Cardrona Classic op de Europro Tour met rondes van 66-67-66 (-17). Daarna speelde Inder drie jaar op de Challenge Tour en wist hij in 2008 via de Qualifying School een kaart voor de European Tour de bemachtigen. Hij kon zijn plaats op de European Tour niet vasthouden (wél één keer een top-10 notering) en na onder andere een polsoperatie besloot hij om het spelen van toernooien te combineren met de PGA Opleiding en het geven van commentaar bij Ziggo Sport Golf. Hij won zowel in 2011 en 2012 meerdere toernooien van de PGA Holland tour en eindigde beide jaren als nummer 1 van de Nationale Ranking. In totaal verscheen hij twaalf maal aan de start bij een KLM Open en haalde hij daar twee keer de cut (in 2003 en in 2014). Evenals Ralph Miller is Van Weerelt pro op *Golf Sociëteit De Lage Vuursche*.

Wit, Gerard de - 1947, 1951, 1953, 1954, 1955, 1958, 1961, 1962, 1963, 1964 en 1968

Gerard de Wit (1918-1988) behoeft op deze plaats nog nauwelijks onze aandacht. Elders in dit herdenkingsnummer hebben we namelijk al vele passages aan hem gewijd. Zijn palmares is lang en indrukwekkend. Maar liefst 28 officiële titels wist hij te behalen. Opvallend blijft het dat hij driemaal op rij aan de start van The Masters kon verschijnen. Hij won daarentegen nooit een Dutch Open (wel vijf keer tweede) en bij het Brits Open verscheen hij zelfs nimmer aan de start.

Witte, Piet - 1937, 1939 en 1948

Piet Witte (1910-1996) was een van de eerste Nederlandse golfprofessionals die ook internationaal af en toe van zich deden spreken. Op z'n elfde raakte hij op de *Hilversumsche* gefascineerd door het golfspel en kwam hij onder de hoede van Douglas Monk terecht. Al in 1929 werd de *selfmade golfer*, op aanraden van diezelfde Monk, pro op de zojuist geopende *Golfclub De Dommel*. In 1934 werd hij gevraagd voor de *Eindhovensche* en werd hij drie dagen per week pro op *De Dommel* en drie dagen pro op de *Eindhovensche*. Die combinatie hield hij tot 1962 vol. Daarna was hij tot 1974 alleen nog verbonden aan de *Eindhovensche*. Aan vele duizenden liefhebbers gaf hij golfles, onder andere ook aan de Eindhovense Irene Muskens-Smits (1938-2009), voormalig bestuurslid van de TGC en lid van onze vereniging sinds 1974. Vijfmaal speelde Witte mee in de World Cup, driemaal met Gerard de Wit, één keer met Joop Rühl en één keer met Jan Oudendorp. Toen dit toernooi in Washington werd gespeeld, ontmoette hij Eisenhower en Nixon tijdens een diner. Tot op zeer hoge leeftijd speelde hij golf, en ook nog op niveau. Witte won niet alleen driemaal de Twente Cup, maar even vaak ook het PGA Kampioenschap (Harlequin Cup). Toch was hij nog vaker een soort eeuwige *runner up*.

Woof, John - 1985 en 1991

John Woof (1957-) is een Engelse golfprofessional die sinds 1980 in Nederland werkt. Nadat Woof in Denemarken en Ierland had gewerkt, kwam hij in 1980 naar Nederland. Zijn eerste baan als golfclub was bij *Golfclub Kleiburg*. Hij werkte later onder meer op de *Hilversumsche Golf Club*, waar hij de jeugdtraining opzette. Daarna ging hij naar de *Koninklijke Haagsche Golf & Country Club*. In september 2010 werd hij head pro op *Golfvereniging Leeuwenbergh*. Eind 2013 vertrok hij naar het *Seve Golfcenter* in Rotterdam. Momenteel is hij directeur van het *Golfcentrum Amsteldijk*. Sinds zijn komst naar Nederland had Woof al vijf nationale toernooien gewonnen voordat hij in 1986 Golfer van het Jaar werd. In dat jaar haalde hij op het KLM Open de cut en eindigde hij op de 42ste plaats geëindigd. Evenals voormalig Twente Cup-winnaar Inder van Weerelt, is Woof commentator bij Ziggo Sport Golf. Hij speelde drie toernooien op de Challenge Tour en drie op de Europese Senior Tour. Bij vier van de zes toernooien haalde hij de cut.

Twentsche Golfclub
Est. 1926

TEE-SPONSOREN

Twentsche Golfclub

Est. 1926

BEDRIJFSLEDEN

